

Giới thiệu Hùng Dạng Độc Thần Y

Truyện Hùng Dạng Độc Thần Y của tác giả Nguyên Nhu thuộc thể loại cổ đại. Nhà đầu kia muốn tìm đại phu cũng phải tìm đúng đối tượng chứ, tìm tới độc thần y như hấn làm gì. Đã nói là không xuống núi, không cứu người ngoài, nhưng rõ ràng nàng nghe không hiểu tiếng người, sống chết không đi. Thậm chí hiểu lầm hấn là “Thần y”, một mực xin cứu phụ thân của nàng.

Đến khi mọi việc cuối cùng cũng được sáng tỏ, nàng lại có ý nghĩ hảo huyền muốn hấn thu nhận làm đồ đệ. Như thế nàng sẽ không còn là người ngoài nữa, hấn có thể cứu phụ thân.

Phiền chết đi được! Tốt thôi, nếu nàng đã kiên trì như vậy, hấn cũng không phải người không thấu tình đạt lý, chỉ cần nàng có thể “tay không nhổ cây”, hấn liền cho nàng gọi một tiếng sư phụ, kia hấn là được chứ....

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: TIẾT TỬ

Hương hoa thơm ngào ngạt, những cơn gió xuân tình nghịch lên lời qua từng gốc cây hạnh như đang treu chọc những đoá hoa. Từng đoá, từng đoá hoa trắng noãn nhẹ nhàng theo gió rơi xuống.

Trong rừng cây hạnh có một toà lương đình nhỏ, thiếu niên ngồi bên trong đôi mắt đẹp khẽ nhắm, hít vào thật sâu hương hoa hạnh, đôi môi đầy đặn hài lòng khẽ nhếch. Ở nơi đây bức tranh hoa mỹ nhất cũng chỉ có rừng hoa hạnh này, khiến hấn quên đi thời gian đang trôi, thật sự cảm thấy ung dung tự tại.

Nhấp một ngụm trà, hương trà phảng phất nơi cánh mũi, nước trà vừa vào miệng có vị đắng chát nhưng sau cái đắng đó lại là vị ngọt, ý vị vô cùng. Đột nhiên từ xa vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, lông mày khẽ nhíu nhưng đôi mắt đang nhắm kia vẫn không thay đổi.

Tiếng bước chân ngày càng gần, trong hương hoa hạnh đột nhiên có lẫn chút mùi thuốc đắng, theo làn gió nhẹ len vào mũi vị thiếu niên.

“Tiểu ca ca, huynh ở đây làm gì thế?” một giọng nói trẻ con ngọt ngào hiếu kỳ cất lên.

Lông mi nhẹ run, đôi mắt chậm chậm khẽ mở, lọt vào trong tầm mắt là gương mặt nhỏ nhắn chỉ lớn bằng bàn tay, gương mặt đỏ bừng nổi bật đôi mắt sáng lấp lánh, hồn nhiên đáng yêu, đang nghiêng đầu tò mò nhìn hấn, trên người chỉ mặc một bộ trung y trắng mỏng manh, tay ôm con búp bê vải nhỏ.

*Trung y: bộ đồ trắng bên trong

Đôi lông mày hình lưỡi kiếm nhíu lên, “Người là ai?” Hấn chưa từng gặp qua nàng ở nơi đây, hơn nữa nữ hài nhi này làm sao có thể chỉ mặc một bộ trung y mà đi lại trong hậu viên?

Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng cong lên, “Là Bình Bình”. Cơn gió lạnh chợt thổi qua khiến thân hình nhỏ bé của nàng run lên, theo bản năng, nàng tiến gần về phía vị thiếu niên kia, muốn tìm kiếm chút cảm giác an toàn trên người hấn.

Ban đầu thiếu niên có chút nghi hoặc nhìn nàng, sau khi suy nghĩ cẩn thận, đứng rồi, hấn nhớ ra rồi, cô cô hình như có mời gia quyến một vị bằng hữu thăm giao đến phủ ôn chuyện xưa, trước giờ chưa từng gặp qua nhà đầu này, chắc là nữ nhi nhà đó.

“Mẫu thân người đâu?” Như thế nào lại để cho nàng một người đi lung tung? Hấn nhìn nàng, mơ hồ cảm thấy có điểm gì là lạ.

Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng cong lên, “Không biết, Bình Bình sau khi tỉnh dậy đã không thấy mẫu thân đâu”. Bàn tay nhỏ đưa lên, kéo kéo ống tay áo của vị thiếu niên, “Tiểu ca ca... Bình Bình nóng quá”.

Nóng quá? Đây mắt lóe lên tia thông suốt, thiếu niên đưa tay về phía trán nàng, tay vừa chạm đã cảm nhận được nhiệt độ nóng rực, quả nhiên đang phát sốt! Mới vừa rồi hấn đã cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng tiết trời tháng ba chỉ mới chuyển ấm, khí trời vẫn còn se lạnh, nàng chỉ mặc một bộ trung y mỏng manh, hai gò má làm sao lại có thể đỏ hồng như thế, hóa ra là đang bệnh. Hấn vội vàng cầm lấy áo choàng bên cạnh khoác lên cho nàng.

“Bình Bình nóng lắm”, nàng giãy giụa muốn cởi ra. Nàng nóng như vậy sao tiểu ca ca lại còn muốn mặc đồ cho nàng nữa?

“Tiểu ngu ngốc, người bệnh rồi, đừng lộn xộn”. Hấn ôm lấy nàng, hơi nóng từ người nàng xuyên qua lớp y phục truyền đến trên người, hai gò má hấn chợt ửng đỏ, có phần lúng túng.

Lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên hấn ôm nữ nhân, tuy rằng chỉ là một nữ hài nhi, nhưng vẫn thấy có chút ngượng ngùng.

Tiểu nha đầu bị bệnh đầu óc có chút mơ mơ màng màng, nhìn thấy tiểu ca ca gần trong gang tấc, bàn tay nhỏ nhắn sờ lên hai má của hấn, ngây ngô cười, “Tiểu ca ca... Thật thoải mái nha!” Tiểu ca ca ôm thật là thoải mái.

Thiếu niên bĩu môi, được ôm tất nhiên là thoải mái rồi. Hắn theo sư phụ luyện võ cũng được vài năm, chân khí lưu chuyển trong người giúp hắn không cảm thấy lạnh. Hắn tính ôm nàng đi tìm cô cô, tiểu ngu ngốc lúc này bệnh cũng không nhẹ, nếu không kịp thời chữa trị, chỉ sợ sốt quá cao, về sau sẽ trở nên khó khạo.

“Tiểu ca ca thật đẹp”. Giọng nói non nớt ngọt ngào cất lên, một đôi mắt to ở khoảng cách khá gần nhìn như có chút không cân đối, nàng rất thích tiểu ca ca.

Nghe vậy, thiếu niên cảm thấy buồn cười, “Người cũng biết cái gì gọi là đẹp ư?” Tiểu nha đầu mới mấy tuổi đã biết phân biệt đẹp xấu sao?

Nàng dựa trong lòng hắn, dùng sức gật gật đầu, “Đẹp”. Nàng yếu ớt trả lời, còn gắng sức tặng hắn một nụ cười thật ngọt.

Nhìn thấy nàng cười yếu ớt, thiếu niên bỗng dưng thấy lo lắng, hai tay ôm nàng thật chặt, “Nhắm mắt lại nghỉ ngơi, đừng nói chuyện nữa, ngoan nào”.

“Đạ”. Toàn thân thả lỏng, ánh mắt nhu hoà, từng con mắt mỗi lúc này liên tục kéo đến, vừa nhắm mắt liền ngủ thiếp đi.

“Bình Nhi! Bình Nhi...” thanh âm lo lắng từ xa truyền đến.

Theo hướng phát ra thanh âm, thiếu niên liền nhìn thấy một người nữ nhân đang quanh quẩn trong rừng hoa hạnh, không ngừng hô to, gương mặt thanh lệ sớm đã bị nước mắt che phủ, vẻ mặt hoảng loạn đau lòng. Bên cạnh nàng còn có một nam nhân, cũng là vẻ mặt lo lắng. Trong lúc đang nhìn xung quanh vừa vận bất gặp ánh mắt của vị thiếu niên, đồng thời cũng vô tình thấy được dáng người đang ngủ say trong lòng hắn, hắn liền kéo ống tay áo thê tử hấp tấp theo hướng vị thiếu niên kia mà chạy đến.

Thiếu niên cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ trong lòng, hé miệng cười, “Tiểu ngu ngốc, xem ra phụ mẫu khinh suất của người đã đến”.

Vừa nói dứt lời, nữ nhân cùng nam nhân kia cũng cùng lúc xuất hiện trước mặt hắn, nàng khóc lóc đưa tay ôm lấy nữ nhi, “Làm mẫu thân sợ muốn chết, huhu... vẫn còn may, vẫn còn may...”

Nam nhân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn cùng thê tử tới nhà bằng hữu ôn chuyện, không ngờ nữ nhi lại đột nhiên ngã bệnh. Mới vừa rồi thê tử chẳng qua đi xuống bếp lấy chén thuốc, không nghĩ tới chỉ chớp mắt lúc quay lại đã không thấy bóng dáng nữ nhi đâu, sợ tới mức phu thê họ vội vàng chạy khắp nơi tìm kiếm.

“Là công tử tìm được tiểu nữ sao? Đa tạ, đa tạ!” Nam nhân cảm kích nắm lấy tay vị thiếu niên.

Thiếu niên lẳng lặng thu tay lại, “Không cần nói lời cảm tạ, nàng bệnh cũng không nhẹ, mau đưa nàng quay về nghỉ ngơi đi”. Hắn cũng nên đi thôi.

Phu thê hai người ôm nữ nhi trong lòng vừa khóc vừa cười, sau khi nói lời cảm tạ vị thiếu niên một lần nữa mới xoa người rời đi, đi được vài bước, nữ nhân mới chú ý tới áo choàng trên người nữ nhi, “Áo choàng này?” Nàng chưa làm qua loại áo choàng này cho nữ nhi bao giờ.

“Chẳng lẽ là của vị công tử lúc nãy?” Nam nhân vội vàng quay đầu tìm kiếm bóng dáng vị công tử kia, sững sốt, trong rừng hoa hạnh thế nào lại không một bóng người?

“Trương công...” Nữ nhân có chút sợ hãi nắm chặt ống tay áo trượng phu.

Lúc này, gió thổi qua, cả rừng hoa hạnh nhẹ nhàng lay động, chỉ trong phút chốc lại cảm thấy một bầu không khí quỷ dị, hai người đều sợ hãi rụt vai lại.

“Hay là chúng ta đi mau đi”. Nam nhân ôm lấy vai thê tử, quyết định vẫn nên nhanh chóng rời đi mới được, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng vị công tử kia, không phải là gặp cái gì không sạch sẽ đó chứ?

“Được, được...!” Nữ nhân cũng có chút sợ hãi, ôm chặt nữ nhi, theo bước trượng phu nhanh chóng rời đi.

Đợi cho bọn họ đi xa, thiếu niên mới từ trên cây ung dung nhảy xuống, xoa xoa cằm, khẽ cười một tiếng, quay người bước nhanh rời đi. Chỉ có hoa hạnh vẫn theo gió nhẹ lay động, hương thơm ngào ngạt phảng phất khắp khu rừng...

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 1

Căn phòng lịch sự trang nhã bao trùm một bầu không khí bi thương, tiếng nước nở vang lên không ngừng xen lẫn tiếng hít thở trầm đục. Chỉ thấy một nam tử trung niên sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, giống như người bệnh nặng có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Một vị phu nhân cùng một nam tử trẻ tuổi đang trông coi bên cạnh giường, cả hai đều mang vẻ mặt đau thương. Dung mạo ba người thoát nhìn có vài

phần giống nhau, rõ ràng là người một nhà.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát liền có thể nhận thấy chỗ đáng ngờ. Nam tử trung niên trên giường nhìn qua quả thật rất giống người bệnh lâu ngày, sắc mặt trắng bệch như tuyết, nhưng cánh tay buông thõng phía ngoài tấm chăn lại hồng hào săn chắc. Hơn nửa hai mắt dù nhắm nhưng lông mi vẫn không ngừng động đậy, đôi mắt thỉnh thoảng hé ra, liếc nhìn về phía cánh cửa đóng chặt, tựa hồ đang chờ đợi cái gì đó. Mà hai người mang về mặt bị thương bên cạnh lại càng khoa trương hơn, tuy rằng khóc không ngừng nhưng trên hai gò má không có lấy một giọt nước mắt. Ánh mắt nếu nói là bị thương không bằng nói căng thẳng thì có phần thỏa đáng hơn.

Bỗng nhiên, “Rầm” một tiếng vang lớn, cửa phòng yếu ớt bị một lực mạnh đẩy ra, ván cửa cơ hồ muốn rơi xuống, có thể thấy được sức lực của người đẩy cửa lớn như thế nào.

Ba người trong phòng giật nảy mình, trong đầu cùng lúc phát ra một câu: Tới rồi!

Một thiếu nữ nhỏ nhắn đứng thờ hồn hèn ở cửa phòng, vừa nhìn thấy người nằm trên giường nước mắt lập tức tuôn rơi, ba bước cũng thành hai, vội vàng tiến về phía trước, ôm chặt lấy người trên giường, lớn tiếng khóc “Phụ thân... người đừng bỏ Bình Nhi!”

Vị phu nhân nhìn thấy nữ nhi bỏ nhào vào người trượng phu mạnh như vậy, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Đối với cảm giác của người bệnh trên giường tương đối hiểu được, liền khẩn trương nuốt nước miếng, vội vàng kéo nữ nhi ra, “Bình Nhi, buông phụ thân con ra trước đi”. Thật muốn giết người mà, lão nhân không có chuyện gì cũng bị sức lực của nàng đè mà chết!

Nam tử trung niên đang nhắm chặt mắt, môi mấp mí tự nhiên run lên vài cái, ngũ quan trở nên vẩn vơ. Tiếp theo lặng lẽ mở mắt ra, vội vàng nhìn về phía nữ nhi đưa mắt ra hiệu.

Ngân Bình Nhi thấy phụ thân tỉnh lại, xúc động cầm lấy tay ông “Phụ thân, người không sao chứ?” Khuôn mặt đỏ hồng tràn đầy lo lắng.

“Rắc rắc” hai tiếng, xương tay truyền đến thanh âm quái lạ làm người nằm trên giường – Ngân Đại phải há miệng thở dốc, trán đột nhiên toát mồ hôi hột. Thấy thế, Ngân Bình Nhi hoảng sợ, lập tức buông tay, “Phụ thân?” Nàng vừa rồi cơ bản không có dùng bao nhiêu lực nha.

Ngân Chính Thường sau khi nhận được ‘ám thị’ thống khổ vạn phần của phụ thân, lập tức mở miệng nói, “Tiểu... tiểu muội, muội nhanh đi lấy nước cho phụ thân”. Đòi mạng a, nếu để muội muội tiếp tục giãy vò như thế, phụ thân cho dù không có bệnh cũng mất đi nửa cái mạng.

Ngân Bình Nhi theo bản năng lui xuống vài bước, thần sắc có chút bối rối nhìn Ngân Chính Thường chỉ tay về phía phòng khách, ngăn người trả lời “Vâng...”. Phụ thân không phải đang bệnh nặng sao, giờ phút này lại còn muốn uống nước? Mặc dù cảm thấy có chút kỳ quái nhưng vẫn không nghĩ ngợi nhiều, xoay người đi đến phòng khách.

Đợi sau khi nữ nhi đã rời đi, Ngân Đại nằm trên giường lập tức giãy giụa muốn ngồi dậy, “Ta không muốn già bệnh nữa, nha đầu kia thiếu chút nữa đem thân thể già yếu này bóp nát rồi!” Ông quả thật là không cách nào chịu nổi sức lực của nữ nhi.

Nói đến Ngân gia, ở thành Lạc Dương cũng xem như có chút tiếng tăm, chẳng qua là... cho tới trước lễ Nguyên Tiêu năm nay thôi.

Ngân gia vốn nổi danh nhờ vào lòng thiện tâm, bao đời Ngân gia buôn bán vải vóc, trong thành Lạc Dương, ai mà không biết Ngân gia là gia đình chuyên làm việc thiện tích đức. Chẳng qua là danh tiếng này, vào dịp Nguyên Tiêu năm nay đã bị huỷ, bị hủy toàn bộ, chính là bởi vị thiên kim tiểu thư duy nhất của Ngân gia – Ngân Bình Nhi.

Cũng không phải ý nói Ngân Bình Nhi làm việc xấu xa gì, ngược lại, nàng không những đơn thuần thiện lương, còn thường xuyên bố thí đồ ăn cho một vài đứa trẻ ăn xin trong thành. Một cô nương tốt như vậy, hơn nữa gia thế của Ngân gia cũng coi là giàu có, nên người người muốn rước nàng về làm con dâu mới phải, chẳng qua là... Chẳng những không có ai muốn lấy nàng về làm thê tử, ngược lại ở thành Lạc Dương, nàng là nữ tử duy nhất sắp hai mươi mà vẫn chưa xuất giá. Nguyên nhân là từ khi ra đời, nàng đã có năng lực trời cho, sức khỏe như trâu, một quyền có thể đập nát tảng đá. Hai lão nhân Ngân gia sau khi biết được, hao hết tâm tư, cật lực che giấu bí mật dọa người này.

Thế nhưng, vào tết Nguyên Tiêu năm nay, lúc Ngân Bình Nhi mười tám tuổi đang cùng mẫu thân đi bái Phật, đột nhiên xuất hiện một con trâu điên làm náo động một trận. Pho tượng Phật vàng vốn dĩ nằm yên trên đài cũng vì bị chấn động mà rơi xuống. Nhìn thấy mẫu thân sắp bị pho tượng đè chết, Ngân Bình Nhi không nghĩ ngợi nhiều, lập tức xông lên phía trước, chỉ dùng một tay đã đỡ được pho tượng Phật đúc bằng vàng khối kia.

Ở đây còn có rất nhiều người đang dâng hương, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều bị nàng dọa cho ngây ngốc. Chuyện này sau khi truyền ra, vị hôn phu vốn dĩ muốn cưới Ngân Bình Nhi cũng vội vàng rút lui, thà rằng trả một số bạc lớn cũng nhất quyết muốn từ hôn. Từ đó trở đi, không một gia đình nào ở thành Lạc Dương dám đến cửa cầu hôn, suy cho cùng, ai lại chịu cưới một thê tử mà chỉ cần một quyền có thể đánh chết mình.

Ngân phu nhân đương nhiên không có cách nào tức giận, nữ nhi vì cứu bà nên mới để lộ bí mật. Chỉ là nhìn nữ nhi đã gần hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa gả đi được, lại còn suốt ngày thu nhận và giúp đỡ mấy người vô công rồi nghề, nếu cứ tiếp tục thế này, cho dù Ngân gia có núi vàng núi bạc, một ngày nào đó cũng sẽ miệng ăn núi lở. Vất óc suy nghĩ, cuối cùng bà cũng nghĩ ra được một kế hoạch nhất cử lưỡng tiện.

“Lão già chết tiệt, mau nằm xuống! Kịch đã diễn được một nửa rồi, tưởng dễ cho ông nói không sao?” Ngân Tiền Đát đánh đá nhéo tai trượng phu.

“Mẫu thân, như vậy có được không? Tiểu muội cũng không làm gì sai, tại sao lại lừa muội ấy rời khỏi phủ?” Ngân Chính Thường bất an quay đầu nhìn bóng dáng muội muội. Mẫu thân cũng thật là, đang yên đang lành lại bắt phụ thân giả bệnh làm gì cơ chứ...

Chủ ý này của Ngân Tiền Đát cũng không phải có tâm cơ gì. Bà chỉ là muốn lừa nữ nhi rời khỏi một thời gian để chinh đốn lại mấy người ăn không ngồi

rồi trong phủ, nếu như nữ nhi vẫn ở đây, chắc chắn sẽ khóc lóc suốt suốt ngăn cản. Đợi cho mọi việc trong phủ đều dần xếp thỏa đáng, bà còn muốn nghĩ biện pháp tìm một mối hôn sự cho nữ nhi, đến lúc đó sẽ dễ dàng hồi phủ chờ xuất giá. Hôm nay chính là tiến hành bước đầu tiên của kế hoạch.

Ngân Tiền Đát hung dữ trợn mắt nhìn hai phụ tử trước mặt, “Đều im miệng hết cho lão nương!” Bà nhe răng, giọng âm trầm, “Ai muốn phá hỏng chuyện của lão nương, thì đừng hòng chạy thoát!”

Khỏe mắt nhìn thấy nữ nhi đang xoay người quay lại, bà vội vàng gầm nhẹ, “Mau nằm xuống!” Mặc dù Ngân Đại không mấy tình nguyện, nhưng có một người thô tử dữ như cộp cái như vậy, ông cũng đành phải ngoan ngoãn nằm xuống giường. Tóc tai theo thể rũ xuống, theo quán tính ông đưa tay vuốt tóc lên.

“Phụ thân, người quệt phấn nhòe đi hết rồi!” Ngân Chính Thường nhìn thấy hành động của ông, bèn sốt ruột hạ giọng nói. Vốn dĩ dùng phấn trắng bôi lên mặt Ngân Đại để giả bệnh, giờ bị ông quệt đi hơn phân nửa, làm lộ ra màu da khỏe mạnh ở trên trán.

“Lão già chết tiết này, cổ tình phải không?” Ngân Tiền Đát tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhìn thấy nữ nhi đang chậm rãi quay lại giường bệnh, dứt khoát bằng bất cứ giá nào, “Lão già ơi là lão già – làm sao ông nỡ nhẫn tâm bỏ lại thiếp một mình – huhu huhu. . . Lão già ơi –”. Bà khoa trương gục xuống người trượng phu, than thở khóc lóc, một tay khéo léo dùng vạt áo che khuất cái trán của trượng phu, tay kia lại dùng sức đánh vào ngực ông.

Ngân Chính Thường đứng một bên nhìn mà kinh hồn bạt vía. Từng đòn của mẩu thân thật sự đánh tới da thịt, mỗi quyền hạ xuống đều làm cho ngũ quan phụ thân thoáng cái nhún nhót.

Khỏe mắt Ngân Bình Nhi đỏ lên, hai tay run run sắp không cầm nổi chén nước, “Phụ thân!” Mẩu thân khóc thương tâm như vậy, phụ thân có khi nào chống đỡ không nổi nữa không. . .

Ngân Tiền Đát gờ tay lên, giả vờ dùng tay áo lau nước mắt, thừa cơ nhìn trộm mặt nữ nhi một cái. Khác với sự giả tạo của bà, nữ nhi thật sự đau lòng. Nhất thời bà có cảm giác tội lỗi, có chút ngập ngừng. Cẩn rằng một cái, đằng nào cũng phải diễn cho hết vở kịch, nếu như bây giờ để nữ nhi biết được tất cả đều là giả, nàng chẳng phải lại càng đau lòng hơn hay sao, còn không bằng diễn cho tới phút cuối.

Ngân Tiền Đát lại vụng trộm nhìn nữ tử ra ý sai khiến, nhưng Ngân Chính Thường lại lộ vẻ mặt khó xử, dùng ánh mắt nói “Đừng mà”, bởi vì hán thật sự không muốn cùng phụ mẫu lừa gạt muội muội hết mực thiện lương này.

Ngân Tiền Đát nhón nhấc tròng mắt nhìn hán, xoay người bỏ nhào vào người con trai, “Thường nhi, không phải con có lời muốn nói với Bình Nhi sao?” Tay len lén trượt xuống thắt lưng của hán, hung hăng nhéo một cái.

Ngân Chính Thường đau đến mức mặt mày nhăn nhó, âm thầm chụp lấy tay mẩu thân, “Con biết, con biết rồi, con nói, con nói mà!” Mẩu thân ra tay thật là độc ác, chắc chắn là bị bầm tím rồi.

“Ca?” Ngân Bình Nhi hai mắt rung rung, nhìn hán không hiểu.

Đấu tranh nội tâm một hồi, Ngân Chính Thường rốt cuộc hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn muội muội, “Việc này. . . Tiểu muội, muội có nghe qua về Phụng đại phu không?” Cảm giác tội lỗi cứ lần lần trong đầu, nhìn vào đôi mắt trong veo của muội muội, trong lòng hán than khóc không thôi – Ông trời ơi, hán là vạn bất đắc dĩ, trăm ngàn lần đừng đánh chết hán!

Lắc đầu, “Chưa từng nghe qua, y. . . có thể cứu phụ thân sao?” Đại ca đặc biệt nhắc tới y, chẳng lẽ y có thể chữa khỏi bệnh cho phụ thân?

Ngân Chính Thường gật gật đầu, “Muội cũng biết rồi đó, tôi qua phụ thân đột nhiên phát bệnh, mẩu thân đã mời tất cả đại phu trong thành nhưng ai cũng nói là không cứu được”. Hán thật là bái phục mẩu thân, vì muốn lừa tiểu muội ra khỏi phủ, thật sự là thủ đoạn tồi tệ nào cũng dùng, ngay cả việc mua chuộc đại phu chẩn bệnh sai cũng làm được.

“Muội biết” Ngân Bình Nhi lau đi nước mắt trên gò má, mặt mày ủ rũ. Vì thế, nàng cả đêm không ngủ, quỳ trong phòng cầu xin Bồ Tát cứu lấy phụ thân.

“Đại phu trong thành có nói với huynh, bệnh của phụ thân chỉ có vị đại phu này mới có thể chữa khỏi. Nghe nói y thuật của y như thần, có thể cải tử hồi sinh. Y thậm chí còn có biệt hiệu Thần y thiếu niên” Ngân Chính Thường chốt dạ nói, nhìn đôi mắt ngây thơ tin tưởng của muội muội mà nói dối, thực sự hán cần dũng khí rất lớn.

Vừa nghe tới đây, Ngân Bình Nhi khẩn trương nắm lấy vạt áo, liền muốn kéo huynh trưởng ra ngoài. “Vây, vây còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi mời y tới!”

Ngân Chính Thường vội vàng đưa tay ngăn nàng lại, “Từ từ đã, huynh vẫn chưa nói hết, vị đại phu này không ở trong thành”.

“Vây y ở đâu?”

Hán nhìn mẩu thân liếc mắt một cái, “Địa điểm chính xác thì chúng ta cũng không biết, nhưng nghe đại phu trong thành nói, hình như y có thân thích ở thành Trường An. Mẩu thân nói vừa hay vị thân thích kia mẩu thân có quen biết”. Ở đâu ra tên đại phu họ Phụng? Xùy! Toàn là mẩu thân bịa ra, có điều việc mẩu thân có vị bằng hữu ở Trường An là thật.

“Trường An?” Ngân Bình Nhi khẽ cắn môi dưới, nơi đó cách thành Lạc Dương, nói gần không gần, nói xa cũng không phải rất xa, nhưng đường đi ít nhất cũng mất hơn nửa tháng mới tới được.

Nhìn thấy nữ nhi dường như đã từ từ trúng kế, Ngân Tiền Đát lại ‘lên sân khấu’. Bà tỏ vẻ vô cùng đau khổ, đưa tay đặt lên tay nữ nhi, “Bình Nhi, mẫu thân có thể cầu xin con đi một chuyến không?” Như nghĩ tới điều gì, bà quay đầu nhìn trượng phu đang nằm ở trên giường rồi quay lại nhìn nữ nhi, “Con cũng biết, kỳ thi hương sắp tới rồi, đại ca con phải chuyên tâm chuẩn bị, mẫu thân phải chăm sóc phụ thân, trong nhà chỉ còn mỗi con thôi”.

Bà một lòng chỉ muốn lừa nữ nhi đến Trường An ở nhà thân hữu một thời gian để bà có thể giải quyết mọi việc ở Lạc Dương này, căn bản cũng không để ý cái gì là dối trá thái quá.

Chỉ cần cho bà một thời gian, bà nhất định có thể giúp nữ nhi tìm được một đức lang quân như ý, đến lúc đó xem xem còn tam cô lục bà nhà nào dám làm lời, nói nữ nhi của bà là bà cô già không gả đi được.

*Tam cô lục bà: ý chỉ những người lắm chuyện, hay xàm soi chuyện người khác mỗi khi phụ nữ gặp nhau.

Mẫu thân nói nửa đoạn đầu Ngân Bình Nhi nghe còn hiểu, nhưng nửa đoạn sau không khỏi có chút nghi hoặc, nàng chớp chớp đôi mắt nhoe nước, nhìn về phía đại ca, “Ca ca, huynh lúc nào lại muốn đi thi hương vậy?” Kỳ lạ, không phải phụ thân muốn đem gia nghiệp giao cho đại ca quản lý sao, tại sao lại đột nhiên muốn huynh ấy bỏ buôn bán theo kinh văn rồi?

Ngân Chính Thường còn chưa kịp trả lời, Ngân Tiền Đát liền thúc khuỷu tay vào bụng hắn, đau đến nổi mặt hắn trắng bệch, đến nửa câu cũng không nói nên lời. Bà nhân cơ hội, lại càng nắm chặt tay nữ nhi, “Ai nha, tóm lại là để đại ca con thử xem, 10 năm gian khổ đèn sách, không phải là đợi giây phút này sao?” Đôi mắt rũ xuống, vẻ mặt không đành lòng, “Nữ nhi ngoan, mẫu thân biết nữ tử một thân một mình đi xa là không thích hợp, nhưng hiện giờ mẫu thân và đại ca con thực sự là đi không được...”

Ngân Bình Nhi nhìn bàn tay mềm mại của mẫu thân, trong lòng bỗng nhiên có chút dừng khí không biết từ đâu đến, mạnh mẽ gạt đầu, “Mẫu thân, tại sao người lại nói như vậy, Bình Nhi đã biết, con đây sẽ chuẩn bị xuất phát, nhất định sẽ đưa Phượng đại phu về đây!”

Thành công rồi! Ngân Tiền Đát cố gắng giấu đi nụ cười đắc ý trên môi, ra vẻ đau thương “Vậy, tất cả nhờ con vậy”.

Về phần hai phụ tử Ngân gia, len lén đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc lộ ra nụ cười khổ, Bình Nhi đơn thuần thiện lương như vậy, sao có thể đấu với một Ngân phu nhân thông minh gian xảo chứ...

Nhìn phụ thân nằm trên giường, Ngân Bình Nhi không chút nghi ngờ, âm thầm hạ quyết tâm, nàng nhất định sẽ đưa vị Phượng thần y về đây chữa khỏi bệnh cho phụ thân!

“Cốt kết” một tiếng, cánh cửa son đỏ chậm chậm mở ra.

Ngân Bình Nhi mang theo một tay nải hành lý nhỏ, nhìn mẫu thân, “Mẫu thân, người không cần tiễn nữa, Bình Nhi tự biết chăm sóc bản thân”.

Ngân Tiền Đát không đành lòng, vỗ vỗ hai má nữ nhi, tiếp đó lớn tiếng dặn dò hộ vệ cùng người hầu theo cùng nàng, “Các người phải chăm sóc tiểu thư cho thật tốt, có biết không?”

Mặc dù bà lừa nữ nhi ra khỏi phủ, nhưng cũng không nỡ để nàng chịu khổ. Bà sớm đã vì nàng chuẩn bị hết rồi, chuyến đi xa này, nói trắng ra chỉ là để nữ nhi đến nhà thân hữu ở một thời gian. Về phía thân hữu, bà cũng đã báo trước rồi.

“Vâng, xin phu nhân yên tâm”. Hộ vệ Mạc Ngôn mỉm cười gật đầu.

“Mạc Ngôn, người phải để mắt trông chừng Bình Nhi đó” Ngân Tiền Đát quăng cho hắn một ánh mắt kiểu ‘Cẩn thận một chút cho ta!’

Mạc Ngôn gật gật đầu, ngoài chủ tử ra, hắn là người duy nhất biết rõ mọi chuyện. Nhìn thấy phu nhân vì gạt tiểu thư ra khỏi phủ mà gây ra bao nhiêu phiền toái, lần đầu tiên một vòng như vậy, hắn cảm thấy thật buồn cười.

“Bình Nhi, thân thích của Phượng thần y là nhà đại phú ở thành Trường An – Liễu gia, nhớ phải giữ phép tắc quy củ, Mạc thúc sẽ đưa con đi, con giữ kỹ phong thư này”, Ngân Tiền Đát từ trong tay áo lấy ra một phong thư đã viết sẵn từ trước đưa cho nàng, “Đợi con đến Liễu phủ rồi, đưa thư này cho Liễu phu nhân xem, đến lúc đó bà ấy sẽ nói cho con biết Phượng thần y ở đâu. Trước khi chưa xuất giá, Liễu phu nhân là hảo bằng hữu của mẫu thân, chắc chắn bà ấy sẽ giúp đỡ chuyện này”. Bà cẩn thận dặn dò, thực ra trong thư viết đều là nhờ vả Liễu phu nhân nghĩ cách giữ chân nàng một thời gian.

Ngân Bình Nhi thật cẩn thận đặt phong thư vào tay nải hành lý, “Mẫu thân, con biết rồi, người yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt bản thân”.

Nói xong, nàng xoay người, tính nhấc tay nải hành lý đang được nha hoàn bên cạnh cầm trong tay, không nghĩ tới nha hoàn này lại run run, lùi lại vài bước, sợ hãi nhìn nàng. Lòng nàng chợt chùng xuống, cố nhịn đi cảm giác muốn khóc, chậm rãi rút tay về.

Buông một nụ cười khổ, hiện tại nàng rời đi cũng coi như là đúng thời điểm sao?

“Tiểu muội, đều do đại ca vô dụng mới để muội phải đi chuyến này” Ngân Chính Thường rất là ai oán liếc nhìn mẫu thân một cái. Nếu không phải do mẫu thân uy hiếp, hắn cũng không muốn để tiểu muội vô duyên vô cớ đi tìm một người đại phu mà căn bản là không cần đến kia.

Hắn cảm thấy như vậy, nhưng không có can đảm nói ra.

“Ca, huynh không cần phải nói như thế, thi hương quan trọng như vậy, Ngân gia có thể nở mày nở mặt hay không đều nhờ vào huynh. Muội là muội muội của huynh, chuyện này vốn dĩ nên để muội làm!” Ngân Bình Nhi ngược lại an ủi hắn.

Ngân Chính Thường nháy mắt mấy cái, không biết nói gì thêm nữa. Nếu như để tiểu muội biết được, thì hương chỉ là lý do ngụy tạo để lừa muội ấy, không biết nàng có thể hay không ngay tại đây thưởng cho vị ca ca này một cước?

“Tiểu thư, thời gian không còn sớm, chúng ta xuất phát thôi” Mạc Ngôn nhìn sắc trời, tiến lên thúc giục.

“Mẫu thân, người bảo trọng, con nhất định sẽ đưa Phượng thần y về”. Lưu Luyện vẫy tay không thôi, Ngân Bình Nhi được nha hoàn dìu vào trong xe ngựa, ngồi một bên đợi hồi lâu.

Đợi đến lúc màn xe buông xuống, Ngân Tiền Đát liền kéo tay Mạc Ngôn đi qua một bên, “Mạc Ngôn, tiểu thư giao cho ngươi, nhớ lấy, kéo dài thời gian rồi hãy trở về. Nha đầu chết tiết này mang về phủ quá nhiều kẻ vô công rồi nghề, một sớm một chiều không cách nào đuổi đi hết được!”

“Vâng, tiểu nhân biết rồi, phu nhân cứ yên tâm” Mạc Ngôn cười gật đầu.

“Nói cho cùng, chuyến đi này không phải do nha đầu chết tiết này rước lấy sao, tâm tính chính là gặp người không có cơm ăn là không chịu được, lúc nào cũng mồi mảy tên khất cái trên đường về phủ làm đại gia. Không sớm thì muộn Ngân gia cũng bị mấy người này ăn cho sạt nghiệp”. Ngân Tiền Đát nghĩ tới liền tức giận, nữ nhi chỉ có mỗi việc này là nói hoài không nghe, lương thiện tới mức bị người lợi dụng. Nếu không lừa người tốt này ra khỏi phủ, một ngày nào đó Ngân phủ phải đổi chủ mất.

Ước chừng lần này rời khỏi, ít nhất cũng phải hai tháng mới quay lại, đủ để bà sắp xếp xong xuôi cho mấy đại gia này rồi.

“Phu nhân, chúng ta đi đây” Mạc Ngôn vẫy vẫy tay, xe ngựa từ từ chuyển động.

“Nhớ chăm sóc tiểu thư cho tốt!” Ngân Tiền Đát đứng ở cửa nhìn theo xe ngựa rời đi, mãi cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của đoàn người nữa, mới thu ánh nhìn lại, “Hahaha.....” Tiếng cười khùng bỏ từ miệng bà cất lên.

Ngân Chính Thường không nhịn được rung mình một cái, “Mẫu thân?” Dọa chết người mà.

Ngân Tiền Đát nghiêng đầu cười gian xảo, “Đến lúc dọn rác rồi... hahaha.....” Người duy nhất gây trở ngại cho bà đã đi rồi, lúc này, bà cuối cùng cũng có thể động thủ.

Ngân Chính Thường miệng cười mà trong lòng héo hon, giật giật khóe môi, trên trán lấm tấm mồ hôi. Có phải hẳn nên vui mừng không, cũng may hẳn là người tính cách không mấy lương thiện, đơn thuần, nếu không thì...

Nhìn xa xa phía cuối đường, hần lắc lắc đầu, kết cục này của tiểu muội, đúng là có thể để hần rút kinh nghiệm mà...

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 2

Sau khi dùng bữa tối xong, Ngân Bình Nhi một mình ngồi trong phòng nghỉ ngơi vài chuyện. Nàng đến Trường An đã được nửa tháng, trong nửa tháng này, Liễu thúc và di Xuân Hoa rất quan tâm nàng, chỉ là mãi cũng không có tin tức của Phượng phủ, bây giờ nên làm thế nào mới tốt?

Phượng phủ: (phủ - dùng sau tên người đàn ông tỏ ý tôn kính).

Sau khi cẩn thận suy xét, nàng quyết định nói một tiếng với di Xuân Hoa, nàng muốn ra ngoài nghe ngóng xem có tin tức gì của người họ Phượng này hay không. Nàng không thể cứ ở mãi trong Liễu phủ chờ đến héo khô cả người.

Ngay khi xác định ý tưởng này, nàng vội vàng đứng dậy, sửa sang lại y phục. Nghe hạ nhân nói, lúc này, di Xuân Hoa cùng Liễu thúc đang trong thư phòng, vì thế vừa ra khỏi phòng nàng liền đi về hướng thư phòng của Liễu thúc.

“Tiểu thư, muộn thế này rồi người còn muốn đi đâu?” Ngân Bình Nhi mới ra khỏi phòng được vài bước đã bị nha hoàn tùy thân Tiểu Thanh phát hiện.

“Ta muốn đi tìm di Xuân Hoa”.

Tiểu Thanh nhìn sắc trời, “Tiểu thư, muộn thế này rồi còn đi quấy rầy Liễu phu nhân nghỉ ngơi, không tốt lắm đâu”. Cũng sắp đến giờ ngủ rồi.

“Ta biết, ta chỉ muốn nói vài chuyện với di Xuân Hoa. Đi thôi, muội nhớ cầm đèn theo”. Ngân Bình Nhi không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, bệnh của phụ thân không biết có thể kéo dài được bao lâu, nàng phải mau chóng tìm thấy thần y mới được.

Nghe tiểu thư phân phó như vậy, Tiểu Thanh cũng chỉ có thể nhanh chóng cầm lấy đèn lồng bên cạnh, bước nhanh theo chân tiểu thư. Hai người đi qua tầng tầng hành lang uốn lượn, trên đường còn gặp vài người hộ vệ gác đêm, nhờ họ chỉ đường đến thư phòng. Ngân Bình Nhi nhắc tay lên chuẩn bị gõ

cửa, liền nghe được tiếng nói chuyện từ thư phòng vọng ra. Tay của nàng nhất thời dừng ở giữa không trung –

Trong thư phòng, Liễu Hạo Vân đặt cuốn sách đã xem được một nửa xuống, nhìn thê tử ngồi đối diện đang cúi đầu thêu khăn tay, “Bình Nhi nha đầu kia còn phải ở đây bao lâu nữa?”

Phượng Xuân Hoa dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn trượng phu, “Sao thế, chàng không thích Bình Nhi?”

Liễu Hạo Vân lắc đầu, “Không phải không thích, chỉ là nàng cùng Ngân phu nhân làm như vậy, dường như không tốt cho lắm”. Ông không tán thành thê tử làm chuyện hồ đồ này, hơn nữa sống chung với nhau một thời gian, ông phát hiện Bình Nhi đứa nhỏ này tâm tính rất tốt. Ông luôn cảm thấy làm như vậy, sau này để nàng biết được, nhất định sẽ rất đau lòng.

Phượng Xuân Hoa bất đắc dĩ thở dài một tiếng, “Thiếp cũng biết, có trách thì trách thiếp lúc còn trẻ không biết gì lại quen biết Tiền Đát, đã leo lên thuyền giặc, giờ có muốn xuống cũng xuống không được”.

Ở ngoài cửa, Ngân Bình Nhi nghi hoặc nhíu nhíu mày, Tiền Đát... là khuê danh mẫu thân nàng, Liễu thúc nói đi Xuân Hoa và mẫu thân làm vậy không tốt lắm, nhưng là chuyện gì cơ chứ?

“Không phải Bình Nhi muốn tìm tên Phượng phủ kia sao? Vì sao không nói cho nàng biết tin tức của hần?” Liễu Hạo Vân lại hỏi.

Phượng Xuân Hoa liếc ông một cái, “Chàng đùa với thiếp à! Tìm Phượng tiểu tử? Nàng là muốn tìm Phượng phủ để trị bệnh cho Ngân Đại mà!” Thân thể Ngân Đại vốn dĩ không có bệnh, để Bình Nhi đi tìm tên Phượng tiểu tử kia làm gì, để hần giúp đỡ hạ độc chết phụ thân nàng sao?

Liễu Hạo Vân nhìn không được phì cười, “Nói như vậy cũng đúng, Ngân phu nhân vừa muốn nàng kéo dài thêm chút thời gian, lại để Bình Nhi đi tìm Phượng phủ nhằm trấn an tâm của nha đầu đó, nhất cử lưỡng tiện”.

“Tên tiểu tử đó hiện tại ở đâu, chàng còn không biết sao?” Phượng Xuân Hoa lắc đầu, “Từ bốn năm trước, sau khi xảy ra sự việc kia, hần đã trốn tới nơi xa lắc xa lơ, làm thế nào cũng không đồng ý quay về bên người thân. Cả ngày ở trên núi ngắm trăng trông thảo được, lại còn biến thành cái bộ dáng đó, thật là!” Nói đến cái tên tiểu tử họ Phượng kia, bà liền một bụng oán khí.

Tên nhóc kia chẳng qua là không biết nhìn người, mặc dù nói hần hại chết không ít mạng người, nhưng cũng không phải lỗi của hần. Sao biết được từ đó về sau tên nhóc kia liền thay đổi tâm tính, ở li trên núi không xuống.

“Hần vui vẻ là tốt rồi, con cháu đều có phúc của con cháu” Liễu Hạo Vân an ủi bà.

“Hần vui, nhưng thiếp thì không. Ngoại tôn của chúng ta cũng đã 9 tuổi, thế nhưng tiểu tử hần đã 26 rồi mà vẫn chưa thành thân. Cứ mỗi lần gặp đệ muội, nàng lại khóc than kẻ lẻ một lần, nghe hoài tai thiếp muốn đóng kén luôn rồi”.

“Qua vài ngày rồi đi thăm hần, ngay tại Thương Sơn Lạc Thủy mà thôi, cũng chỉ cách đây vài ngày đường”. Nói xong, Liễu Hạo Vân lại một lần nữa cầm sách lên đọc.

“Muốn đi thì chàng tự mà đi” Phượng Xuân Hoa quay đầu sang một bên, “Xe ngựa chỉ có thể đi được nửa chặng đường mà thôi, tiểu tử đó không ở trên náo nhiệt của Lạc Thủy, hần lại ở sâu trong núi, phải đi thêm một đoạn đường, thiếp chẳng thêm đi chịu khổ!”

“Được rồi, được rồi, ta sẽ bảo nhi tử đi...”

Tiếp đó trong thư phòng lại vọng ra âm thanh nói chuyện nhưng Ngân Bình Nhi lúc này không còn tâm trạng nghe nữa. Nàng rút tay lại, cẩn thận không để phát ra bất kỳ tiếng động nào, rón ra rón rén kéo Tiểu Thanh quay trở về.

Sau khi đi cách thư phòng một đoạn, Tiểu Thanh nhìn không được liền hỏi, “Tiểu thư, sao lúc này người không gõ cửa đi vào?” Nàng khi này đứng khá xa, chỉ mơ hồ nghe được trong thư phòng có âm thanh, nhưng lại không nghe rõ là nói chuyện gì.

“Không cần đâu, không có việc gì” Ngân Bình Nhi lắc đầu, trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc. Vì sao đi Xuân Hoa không bằng lòng cho nàng hay đã biết Phượng phủ ở nơi nào rồi? Mẫu thân lại muốn đi Xuân Hoa kéo dài thời gian?

“Tiểu thư?” Tiểu Thanh nhìn biểu hiện ngưng trọng của nàng, có chút bất an nhỏ giọng gọi.

“Muội đi nghỉ đi” Lúc này hai người vừa hay về tới cửa phòng của Ngân Bình Nhi, Ngân Bình Nhi khoát tay, liền đi thẳng vào phòng.

Không có được đáp án, Tiểu Thanh đành ngoan ngoan gật đầu thối ra, cầm đèn lồng trên tay treo lên hành lang, quay về căn phòng nhỏ sát vách nghỉ ngơi.

Trong phòng, Ngân Bình Nhi ngồi ở bàn, nhìn ánh nến lập lờ, hồi lâu sau, môi khẽ cười, ánh mắt loé sáng, cầm lấy văn phòng tứ bảo trên bàn. Sau khi suy nghĩ trong chốc lát, nàng cầm bút lên viết...

*Văn phòng tứ bảo: bao gồm 4 loại: Bút lông, mực tàu, nghiềng, giấy.

Hôm sau –

“Liều phu nhân! Liều phu nhân!” Tiếng hô hoán dồn dập cùng tiếng đập cửa không ngừng vang lên.

Đang trong cơn mơ ngủ, nghe tiếng ồn ào, phu thê Liều thị dần dần tỉnh lại. Phụng Xuân Hoa mở đôi mắt nhắm nhèm buồn ngủ, liền nhìn thấy trượng phu đang xuống giường, khoác thêm áo ngoài rồi đi ra mở cửa.

Liều Hạo Vân khẽ cau mày, “Mới sáng tinh mơ mà hô to gọi nhỏ cái gì vậy?” Nhìn sắc trời bên ngoài, hiện tại chỉ mới hừng sáng mà thôi.

Ngoài cửa phòng chỉ thấy Tiểu Thanh cùng một nha hoàn khác của Liều gia mặt mày lo lắng, Tiểu Thanh vội vàng đem thư trong tay đưa lên, “Liều lão gia, tiểu thư nhà nô tì không thấy đâu nữa!”

Liều Hạo Vân vừa nghe thế liền đưa tay nhận thư, “Đi vào đây”. Xoay người, vừa vận nhìn thấy Phụng Xuân Hoa cũng đã thức dậy, đang đi tới bên cạnh ông.

“Sao thế?” Thần trí Phụng Xuân Hoa vẫn còn chưa tỉnh táo.

“Liều phu nhân, tiểu thư nhà nô tì không thấy đâu!” Tiểu Thanh vội vàng nói lại lần nữa.

Phụng Xuân Hoa nháy mắt mấy cái, “Sao lại không thấy Bình Nhi? Làm sao có thể như vậy?” Mắt nửa giây sau mới ý thức được sự tình nghiêm trọng, bây giờ tới lượt bà trở nên luống cuống.

“Đừng lo, Bình Nhi có để lại thư cho nàng” Liều Hạo Vân vỗ nhẹ tay thê tử, trấn an nói, đồng thời đưa thư cho bà.

Phụng Xuân Hoa vội vàng đưa tay nhận lấy, trên phong thư trắng thuần có vài nét chữ thanh tú – Kính gửi Di Xuân Hoa

Là Ngân Bình Nhi viết cho bà, Phụng Xuân Hoa khẽ chau mày, lập tức lấy thư ra.

Di Xuân Hoa, lúc đi đọc được lá thư này, Bình Nhi đã đi rồi. Tối qua lúc đi cũng Liều thúc nói chuyện về Phụng phủ, Bình Nhi đều nghe được.

Bình Nhi không biết vì nguyên nhân gì khiến đi phải che giấu tin tức của Phụng phủ. Có lẽ đi có điều khó nói, nhưng Bình Nhi thân là con, sao có thể ở Liều phủ chờ đợi mãi được?

Tối qua vô tình biết được nơi ở của Phụng phủ, Bình Nhi tất nhiên sẽ dốc hết sức lực đưa thân y trở về để chữa khỏi bệnh cho phụ thân. Đi đừng quá lo lắng, Bình Nhi biết tự chăm sóc bản thân. Trong đêm nay con liền rời đi, sẽ tự mình mời thân y xuống núi.

Thời gian qua, đa tạ sự chăm sóc của người cùng Liều thúc, mong người báo cho Tiểu Thanh một tiếng, nói nàng ở lại Liều phủ từ từ chờ tin tức của con, cũng mong người chớ lo, Bình Nhi sẽ đi sớm về sớm.

Bình Nhi kính thư.

Đọc xong thư, Phụng Xuân Hoa xém chút nữa là ngất xỉu, “Trời ơi, Bình Nhi nói muốn tự mình đi tìm Phụng phủ!”

Liều Hạo Vân đứng bên cạnh bà, đương nhiên cũng đã đọc thư, lên tiếng thở dài: “Nàng cùng Ngân phu nhân liên hợp lại lừa nha đầu đó, giờ thì làm mọi thứ phức tạp rồi”. Không ngờ tối qua những lời ông cùng thê tử đàm luận, đều bị Bình Nhi nghe thấy.

“Phu nhân...” Tiểu Thanh đỏ mặt, giờ nàng biết phải làm sao, biết phải ăn nói thế nào với phu nhân đây...

“Đừng lo lắng, ta sẽ phái người đuổi theo nàng. Người ở trong phủ chờ tin tức là được” Phụng Xuân Hoa hối hận, nếu sớm biết có chuyện này đã không cùng Ngân Tiên Đất náo loạn như vậy. Đường đi Thương Sơn vốn dĩ rất dễ dàng, nhưng vào tới núi thì không như vậy. Trong núi rắn độc mãnh thú cái gì cũng có, Bình Nhi lại là cô nương liễu yếu đào tơ, một mình không thể nào đi đến đỉnh núi nơi tiểu tử họ Phụng kia đang trú ngụ. Ngộ nhờ giữa đường xảy ra chuyện gì...

Bà không dám nghĩ thêm nữa, cúi đầu nhìn nét chữ thanh tú trên thư, hiện giờ chỉ có thể hi vọng Bình Nhi phúc lớn mạng lớn. Tình huống tốt nhất chính là tìm được Bình Nhi trước khi nàng lên núi, nếu không tới lúc nàng vào trong núi rồi thì sẽ rất phiền phức....

Lúc này, trong rừng núi, tiếng côn trùng kêu vang rả rích, hương thơm của thảo dược thu hút đàn bướm bay lượn xung quanh. Sâu trong rừng có một căn nhà gỗ rộng khoảng vài mẫu, trên khoảng đất trống cách đó không xa, còn có vài loại thảo dược đang được phơi khô dưới cái nắng gay gắt.

Trên con đường nhỏ trong núi từ từ xuất hiện một bóng dáng trắng, từng bước một đi về phía căn nhà gỗ. Bóng trắng dừng trước cửa nhà, nhấc tay lên gõ cửa. “Có ai ở nhà không?” Nam tử mặc nho sam trắng thuần, khuôn mặt trắng nõn, không thấy lấy một giọt mồ hôi, hơi thở nhẹ nhàng, thái độ nhàn nhã thong dong.

*Nho sam: áo người thời nhà nho, nho gia xưa mặc.

Chờ đợi hồi lâu cũng không thấy người ra mở cửa, nam tử mặc nho sam nhún mày, tùy tiện đẩy cánh cửa đang đóng chặt. Vừa mới bước vào liền bị mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, dường như trong nhà không có người “Hắn lại chạy đâu mất rồi?” Nam tử mặc nho sam lăm bắm một mình, xoay người rời khỏi.

Đi tới phía sau nhà, quả nhiên thấy một bóng đen ở trong phòng thuốc, nam tử mặc nho sam đi qua bên đó, “Tiểu tử mặt gấu kia, không nghe thấy bốn

đại gia gọi người sao?” Không chút khách khí giờ chân đá đá vào bóng đèn đang ngồi trên mặt đất.

Bóng đèn đầu tiên hơi hơi chuyển động, tiếp đó chậm rãi đứng lên, thẳng lưng. Bóng mờ đèn thui dần bao phủ thân hình của nam tử mặc nho sam, bàn tay to không khách khí túm lấy vạt áo nam tử, “Người muốn chết sao?” Giọng nói trầm thấp mang theo sát khí nồng đậm.

Nam tử mặc nho sam khăn trương nuốt nước miếng, muốn chết, hắn cũng đã được xem là cao rồi, tên chết tiết này lại còn cao hơn nữa cái đầu, “Không muốn chết, ta có chuyện muốn nói với người”.

Không khách khí đẩy nam tử mặc nho sam ra, bóng đèn không có hứng thú với lời nói của hắn, xoay người lại ngồi xuống đất: “Cút”.

Nam tử mặc nho sam sau khi chậm rãi sửa sang lại y phục xong mới mở miệng nói: “Ta mới từ chân núi trở về, có người đang tìm người”.

Bóng đèn không nói lời nào, tiếp tục làm việc của mình. Nam tử mặc nho sam thấy hắn hoàn toàn không đếm xỉa gì, gân xanh bên thái dương không chịu được giựt giựt mấy cái, “Người, cái tên mặt gấu chết tiết này, dưới núi có một cô nương liễu yếu đào tơ đang tìm người đây, Phụng ‘Thần y’!” Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ Thần y.

Câu nói này có tác dụng rồi, gương mặt bị chòm râu che đi một nửa từ từ ngước lên, đôi lông mày rậm nhíu chặt nhìn hắn, “Ai?” Ngoài người thân ra, đã rất lâu rồi không có ai lên núi tìm hắn, lại còn... Thần y? Hắn đổi nghề lúc nào mà sao bản thân hắn cũng không biết?

“Không biết, ta cũng không đi hỏi tên của người ta” Nam tử mặc nho sam nhún vai, biểu tình có chút mờ ám, “Mặt gấu, đây không phải là tình nhân nào dưới núi của người tìm lên tới đây đây chứ?”

Tặng cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, Phụng phủ tay nắm lại thành nắm đấm, “Phong Thiện Dương, đừng có đem ý nghĩ dơ bẩn của người đổ lên người ta”. Cái kiểu phong lưu gieo rắc tình ái khắp nơi, tưởng rằng ai ai cũng giống hắn sao?

“Đây không phải là ý nghĩ dơ bẩn gì, tiểu tử nhà người ở trên núi lâu như vậy mà không có lấy một nửa nữ nhân mới không bình thường đó!” Phong Thiện Dương cảm thấy hắn mới có bệnh.

“Người vì nữ nhân chịu đau khổ còn chưa đủ sao?” Phụng phủ hừ nhẹ một tiếng, năm đó làm sao biết được tên này, hắn cũng không quên được.

Nhắc đến năm năm trước, chẳng hiểu vì sao lại bị sự phụ vút đến nơi thâm sơn cùng cốc này, hắn tính khí trẻ con cũng mấy lần muốn chạy trốn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu để sự phụ biết được hắn chạy trốn, kết cục chắc chắn không chỉ một chữ thảm. Thế là hắn cắn răng chịu đựng ở trên núi một thời gian, không ngờ ở hoài ở hoài, liền cảm thấy thú vị.

Chính là vào một đêm bốn năm trước, lúc hắn vừa mới đi săn về, gặp phải một người bị đánh gần chết vút ở khe núi - Phong Thiện Dương.

Vốn định làm như không thấy, không ngờ Phong Thiện Dương thò tay ra, kéo lấy ống quần của hắn. Nhìn thấy ý thức muốn sống mãnh liệt như vậy, hắn liền thuận tay vác Phong Thiện Dương về chữa trị.

Chỉ có điều sau khi cứu xong, bản thân lại thấy hối hận. Bởi vì Phong Thiện Dương không phải dạng huyền não bình thường, hơn nữa tên này kiểu gì cũng sẽ bị đánh, chính là vì hắn dám đi trêu ghẹo nữ nhân của đám Lục Lâm đạo tặc. Dù sao với võ nghệ của hắn cũng không đến mức rơi vào kết cục bị vút vào khe núi chờ chết, có điều đi đêm lăm có ngày gặp ma. Đạo tặc Lục Lâm vì để bắt được hắn, cố tình tìm kỹ nữ đệ nhất Hàng Châu, trước là dùng nhan sắc quyến rũ, sau lại hạ độc, làm hắn không có cách nào phản kháng, cuối cùng bị chém mấy đao rồi quăng lên núi.

Nhưng cho dù tên này đã chịu qua đau khổ, sau khi vết thương lành lại, tính nết vẫn như cũ không đổi, ngược lại còn trở nên phong lưu hơn. Hắn thật sự cảm thấy tên này sẽ có ngày chết trong tay nữ nhân.

Có điều cũng khó trách, gia thế Phong Thiện Dương có chút dọa người, phụ thân là tướng quân đương triều, ngự phong làm Chấn Vũ Hầu. Phong Thiện Dương có thể nói là ngậm thìa vàng mà sinh ra, lại là con một, từ nhỏ đã được cưng chiều vạn phần, nhưng may mắn nhất là tâm tính hắn không xấu, chỉ là hơi phong lưu.

“Người sao lại gọi lại vết thương cũ của ta?” Phong Thiện Dương tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Có lòng tốt đến báo cho người một tiếng, không được cảm ơn cũng thôi đi, lại còn nhắc lại chuyện cũ năm đó”.

“Hừ, người mà có lòng tốt sao?” Phụng phủ gian gian liếc hắn một cái. Tên này căn bản chính là đợi xem kịch vui, nếu không thì ở dưới núi gặp phải nữ nhân tìm hắn đã giúp hắn đuổi đi rồi, cần gì đặc biệt lên núi báo cho hắn biết.

Bị người nói trúng tim đen, Phong Thiện Dương cười cười xấu hổ, “Dù sao ta cũng đã báo cho người rồi, ta phải về nhà ngủ bù đây!” Khoát khoát tay, hắn như chà đầu dưới bàn chân chuồn nhanh mất dạng.

Phụng phủ lạnh lùng nhìn bóng dáng bỏ chạy của hắn, “Quý nhất gan”. Sau đó lại cúi người đi vào phòng thuốc.

“Tiểu thư, có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Đi trên con đường nhỏ gồ ghề không bằng phẳng, Mạc Ngôn nhìn con đường ngoằn ngoèo dường như không có điểm dừng phía trước, quay lại hỏi.

Ngân Bình Nhi lau mồ hôi trên trán, mặc dù nàng không phải thiên kim tiểu thư được cưng chiều gì, nhưng đi hơn một canh giờ đường núi, nàng cũng có chút chịu không nổi “Được”. Gật gật đầu, nàng vừa thở hắt hắt vừa đi tới tảng đá lớn bên đường ngồi xuống.

“Tiểu thư, nếu người thật sự mệt mỏi, hay là chúng ta trở về đi?” Mạc Ngôn đem ống trúc đựng nước đưa cho Ngân Bình Nhi.

Buổi tối mấy ngày trước, hắn đang muốn đi nhà xí, may mắn bắt gặp tiểu thư đang mang bao vải chuẩn đi, nếu không để phu nhân biết được, lúc quay trở về hắn chắc chắn sẽ bị lột mấy lớp da.

Có điều khuyên nhủ không được vị tiểu thư khăng khăng cố chấp này, hắn chỉ có thể thu gom đồ đạc, theo tiểu thư đến Thương Sơn Lạc Thủy này, đến tìm vị thần y kia. Thật là không biết sau khi tìm được thần y, lấy đâu ra bệnh nhân nguy kịch cho hắn trị nữa?

“Mạc thúc, còn phải đi bao lâu nữa mới đến?” Ngân Bình Nhi uống ngụm nước, đưa tay xoa bóp bắp chân nhỏ đang đau nhức không thôi.

Mạc Ngôn thở dài trong lòng, hỏi như vậy chính là không tính quay về rồi, “Vị công tử lúc này gặp ở dưới chân núi nói, đi dọc theo con đường nhỏ này tới cuối đường, nhìn thấy ba cây đại thụ xếp thành hàng, tiếp tục đi vào một đoạn, liền có thể nhìn thấy nơi thần y ở rồi”.

Ngân Bình Nhi thở nhẹ, nghe qua, có vẻ vẫn còn rất xa, “Mạc thúc, đi thôi”. Không được, vì phụ thân, nàng nhất định phải tìm được Phượng phủ!

“Vâng” Mạc Ngôn kéo nàng dậy, hai người từng bước đi về hướng núi.

Cuối cùng, sau hai canh giờ, rốt cuộc cũng đi tới cuối đường. Bọn họ đều nhìn thấy ba cây đại thụ xếp thành hàng, có điều...

Thân cây to lớn nằm chắn giữa đường, làm cho con đường duy nhất dẫn tới nơi ở của Phượng phủ đều bị chặn lại. Thân cây to lớn nằm xuống mà so với Ngân Bình Nhi vẫn còn cao hơn cả cái đầu.

“Tiểu thư, thế này...” Mạc Ngôn trong lòng cảm thấy được Bò Tát phù hộ, thế này hắn đã có lý do quang minh chính đại có thể đưa tiểu thư quay về Liễu phủ.

“Làm sao bây giờ?” Ngân Bình Nhi trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được biện pháp nào, chỉ có thể ngăn người nhìn thân cây to lớn nằm ngang giữa đường.

“Tiểu thư, xem ra chúng ta không qua được rồi, vẫn là nhân trời còn chưa tới, nhanh chóng xuống núi. Đến đêm rồi, không thể đùa được với mãnh thú trên đỉnh núi này đâu.” Mạc Ngôn cực kỳ kiềm chế về mặt vui sướng ‘Trời cũng giúp ta’, ra vẻ ngưng trọng thuyết phục.

Ngân Bình Nhi không đáp lời, vẫn là nhìn trước nhìn sau một chút, kéo vấy lên buộc lại, nhét bao vải vào tay Mạc Ngôn, “Mạc thúc, người cảm giúp con”.

Mạc Ngôn buồn bực nhận lấy, “Tiểu thư, người muốn làm gì?” Vừa nói dứt lời, hắn liền hiểu ra tiểu thư muốn làm gì, đồng thời, trông mắt tròn to, dường như muốn rơi ra!

Chỉ thấy Ngân Bình Nhi xắn tay áo lên, vươn hai cánh tay mảnh khảnh đặt lên thân cây to lớn, bắt đầu ra sức dùng lực đẩy. Điều đáng sợ nhất là, phải cần ít nhất sáu bảy nam nhân mới có thể đẩy nổi thân cây to lớn kia, thế mà chỉ với sức của nàng, thân cây chậm rãi di chuyển, cọ sát trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

Mạc Ngôn nghẹn họng nhìn trân trối, chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn sự việc diễn ra trước mắt này. Hắn chỉ biết là tiểu thư nhà mình khí lực có phần lớn, vốn nghĩ do phu nhân nói quá lên, không nghĩ tới... sức mạnh của tiểu thư thực ra lớn vô cùng nha!

Ngân Bình Nhi dùng sức đẩy, gắng sức đẩy – nàng đẩy, nàng đẩy, nàng đẩy đẩy đẩy đẩy! Một lúc sau, nàng mới dừng tay thở hổn hển.

Vốn dĩ cây gỗ lớn nằm đây để chắn người đi vào, giờ đã bị nàng đẩy ra một khoảng không, miễn cưỡng một người có thể đi qua được. Phúi phúi vụn gỗ trên tay, nàng xoay người lấy lại bao vải đã đưa Mạc Ngôn lúc này “Mạc thúc, bây giờ có thể đi được rồi”. Lau mồ hôi trên trán, nàng nở một nụ cười tươi rạng rỡ.

“.....Ồ.....” Mạc Ngôn thế này cũng được mở rộng tầm mắt, không nói gì nữa.

Ngân Bình Nhi dẫn đầu tiến về phía trước, Mạc Ngôn đi theo sau nàng, lúc đi ngang qua thân cây to lớn, cố ý dừng lại mấy bước. Nhìn theo bóng nàng một chút, sau đó nhìn không được sự nhộn nhạo trong lòng, nhẹ nhàng giơ hai tay áp vào thân cây, dùng hết sức lực toàn thân, đẩy một cái thật mạnh – thân cây to lớn cũng không nhúc nhích. Mặc cho hắn đẩy tới đỏ mặt tía tai, thử thêm hai, ba lần nữa cũng vẫn vô dụng, hắn đành rút tay về, cất bước đuổi theo nàng.

Mạc Ngôn khó nén sự kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng của Ngân Bình Nhi, trong lòng thốt lên: A Di Đà Phật... Dọa chết người rồi!

Phượng phủ đang thu gom thảo dược bày trên giá gỗ, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, lông mày rậm nhịu lại, đặt đồ xuống, im lặng bước tới phía trước nhà.

Hắn đứng nấp trong bóng râm, nhìn thấy bóng dáng hai người một cao một thấp đang tiến lại gần căn nhà gỗ. Thân ảnh càng đi càng gần, một bóng người mỏng manh đập vào mắt hắn –

Nàng mặc trang phục màu xanh nhạt, đôi mắt to dịu dàng, dưới cái mũi xinh xắn là đôi môi đỏ hồng, hai gò má non nớt ửng hồng, là một nữ tử xinh xắn đáng yêu.

Lắc lắc đầu, Phụng phủ rửa xà một hồi, hần đang nghĩ gì vậy! Ánh mắt sắc bén lại chuyển về phía bóng dáng màu xanh nhạt kia, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của nàng, muốn xem rốt cuộc thì nàng muốn làm gì.

“Mạc thúc, hình như không có người” Đi thẳng một đường, Ngân Bình Nhi bị ánh nắng làm cho choáng váng đầu óc, hai cẳng chân đau nhức như muốn rụng ra, chịu không nổi, đặt mông ngồi xuống tảng đá phía trước nhà. Mặc dù tìm thấy nhà nhưng lại không thấy người, chẳng lẽ thần y không ở đây sao?

Không có người mới tốt! Mạc Ngôn cảm thấy yên tâm, “Tiểu thư, có thể Phụng thần y không ở đây, hay là chúng ta quay về trước đi” Tiểu thư tốt của hần ơi, mau mau nghe lời hần đi thôi!

“Mạc thúc... có vẻ như thúc muốn con nhanh chóng trở về?” Ngân Bình Nhi nhìn không được buột miệng hỏi. Dọc theo đường đi, Mạc thúc năm lần bảy lượt đều nhắc tới việc muốn quay về, khiến nàng rất nghi hoặc.

Mạc Ngôn cả kinh, “Đâu, đâu có, ta chỉ nghĩ là Phụng đại phu có thể ra ngoài chữa bệnh rồi, chúng ta phải ở đây đợi đến bao giờ?” Chết thật! Thái độ của hần rõ ràng thế à?

Nghe vậy, Ngân Bình Nhi khẽ nhủ mảy, “Thế bệnh của phụ thân phải làm sao bây giờ... không biết phụ thân còn có thể đợi được bao lâu...”

Phụng phủ vừa nghe tới câu này của nàng, liền biết nàng đến để tìm đại phu, chỉ là làm sao lại tìm tới một người biết về độc dược? Nghĩ ngợi một hồi, hần từ từ dời bước, từ nơi ẩn thân bước ra.

“Loạt xoạt...” Trên nền cỏ vang lên tiếng động nhỏ, Ngân Bình Nhi cùng Mạc Ngôn đồng thời quay đầu lại chỗ phát ra tiếng động. Sắc mặt Mạc Ngôn đột nhiên tối sầm lại, cấp tốc che chắn phía trước Ngân Bình Nhi, còn đôi mắt dịu dàng của Ngân Bình Nhi mở to, nhìn hình dáng cao lớn của người đang đi tới.

Người này vô cùng cao lớn cường tráng, trên người mặc một bộ y phục chắc là may bằng da thú, tóc dài có chút bù xù, râu rậm rạp trên mặt che khuất ngũ quan, chỉ nhìn thấy một đôi mắt đen phát sáng, làm người khác có chút sợ hãi.

“Các người tìm ai?” trong giọng nói trầm khàn lộ ra khí thế không dễ bỏ qua.

“Chúng tôi là tới tìm đại phu, xin hỏi người có biết Phụng đại phu ở đâu không?” Nhẹ nhàng đem bàn tay đang khẽ run giấu vào trong tay áo, Ngân Bình Nhi lấy hết can đảm hỏi.

“Ở đây không có Phụng đại phu” Phụng phủ lạnh lùng trả lời. Đây là đồ ngu ngốc ở nơi nào đến vậy, là thần hay quỷ cũng không biết.

Ngân Bình Nhi cùng Mạc Ngôn hồ nghi quay lại nhìn nhau, “Người chắc chắn chứ? Nhưng mà... di Xuân Hoa rõ ràng nói Phụng đại phu ở Thương Sơn Lạc Thủy”. Không lẽ di Xuân Hoa gạt người?

Di Xuân Hoa? Làn da ngăm đen hiện lên một tia sáng, “Di Xuân Hoa mà người nói là....”

“Là thê tử của Liễu Hạo Vân ở Trường An, Phụng Xuân Hoa, là chính miệng di nói Phụng đại phu đang ở đây. Cầu xin người, ta có việc gấp muốn tìm y”. Ngân Bình Nhi nóng ruột, từ phía sau Mạc Ngôn bước ra, bước lại gần hần vài bước.

Một mùi hương nhẹ nhàng len vào mũi, Phụng phủ liếc xuống nhìn dáng người nhỏ nhắn chỉ cao tới ngực hần kia, “Người muốn trị bệnh?” Là cô cô muốn nàng đến?

“Không phải, là phụ thân ta, là phụ thân ta mắc phải một loại bệnh lạ, chỉ có thể nằm ở trên giường, tất cả đại phu ở thành Lạc Dương đều đã bó tay. Ta đặc biệt tới đây mời Phụng đại phu xuống núi chữa bệnh cho phụ thân”. Nghe giọng điệu của người này, có vẻ hần biết Phụng đại phu ở đâu, Ngân Bình Nhi không tự giác càng ngày càng nhích lại gần hần.

“Tiểu thư...” Mạc Ngôn vẫn giữ thế phòng thủ như cũ, đưa tay ra kéo nàng lại.

“Người đi đi, hần không xuống núi” Phụng phủ nói xong, xoay người trở về phòng. Dù sao không phải cô cô bọn họ xảy ra chuyện gì là được, những người khác hần không có hứng thú đi cứu.

“Tại sao? Cầu xin người nói cho ta biết y ở đâu?” Ngân Bình Nhi vội vàng đi theo sau hần, thậm chí đưa tay kéo hần lại, nhưng nàng đột nhiên dừng lại, lập tức rút tay trở về.

Phụng phủ co cánh tay lại, đôi mắt đen lộ ra ánh nhìn sắc bén, “Hần không xuống núi, cút đi!”, dừng bước nhìn nàng một lượt.

Ngân Bình Nhi trong lòng thấp thỏm lo cho bệnh tình của phụ thân, cũng không chú ý đến ánh mắt hung dữ của hần, “Cầu xin người... chỉ cần cho ta gặp mặt y một lần là được. Người hần là... phụ thân của y?” Nàng nghĩ, người này xem ra tuổi tác không nhỏ, tính ra, có khả năng nhất chắc hần là phụ thân của Phụng phủ.

“Tiểu thư!” Mạc Ngôn bám theo sau đi vào trong nhà, theo trực giác của hần, người trước mặt có lẽ chính là Phụng đại phu. Tiểu thư tuổi còn nhỏ nên ngây ngô chưa phát hiện ra.

Phụng phủ dừng lại, phụ thân? Không lẽ nhìn hần già vậy ư? “Không cần biết ta là ai, người quay về đi, hần không xuống núi”. Lâu lắm rồi không soi gương, hần cũng không biết rốt cuộc bản thân bây giờ đã biến thành bộ dạng gì rồi, đợi chút nữa đi xem xem.

“Cầu xin người...” Không dám kéo tay hắn, ngược lại nàng kéo lấy tay áo hắn. Ngân Bình Nhi quýnh quýnh tới mức viền mắt đỏ lên, “Phượng bá phụ, phụ thân con thật sự rất cần nhi tử của người giúp đỡ chữa trị!”

Mạc Ngôn đứng một bên nhìn mà tim đập chân run, tiểu thư gọi một tiếng bá phụ, thế này nếu như chọc giận người ta biết phải làm sao? Hắn nhìn ra được nam tử nhìn giống mặt gấu trước mắt này, võ công cũng không phải dạng tầm thường.

Phượng phủ nghe được lời của nàng, xem chút nữa hộc máu. Phượng bá phụ? Nàng là người thứ hai chọc hắn điên đến nỗi muốn quăng ra khỏi cửa, người đầu tiên không ai khác chính là Phong Thiện Dương.

Hắn dùng lực muốn hất tay nàng ra, không ngờ lại hất không được. Hắn có chút nghi ngờ, nàng xem ra không giống người biết võ công, nhưng sao hắn không có cách nào rút tay của mình lại được.

“Phượng bá phụ?” Ngân Bình Nhi vẫn cứ nắm lấy tay áo hắn không buông.

“Phượng bá phụ? Tiểu tử mặt gấu, phụ thân ngươi tới rồi ư?”

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói khác làm hắn đau đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 3

“Ha ha ha ha.....” Tiếng cười điên cuồng không ngừng phát ra từ miệng một nam tử khôi ngô tuấn tú, thậm chí cười tới chảy nước mắt.

“Phượng bá phụ... Trời ơi! Ha ha ha.....” Phong Thiện Dương cười tới mức đau cả bụng, cứ thế mà tiếp tục cười không nể nang gì, chỉ cần nghĩ tới câu nói vừa nghe lúc này thì càng cười càng lớn.

Không thể nhịn được nữa, Phượng phủ nắm tay lại, hung hăng đâm vào bụng hắn một cái, “Đủ chưa?”

Tiếng cười lập tức ngưng bật, thay vào đó là tiếng thét thất thanh, “A..... Ui.... Ngươi đánh thật ư!” Phong Thiện Dương ôm lấy bụng đau, nhe răng trợn mắt.

Ngân Bình Nhi đỏ mặt, lúng túng không biết nên nói gì mới tốt, “Mạc thúc, Phượng phủ không phải là thần y thiếu niên sao?” Nàng nhớ rõ đại ca nói như vậy mà!

Hóa ra người trước mắt này chính là Phượng phủ, nhưng hắn căn bản không phải “thiếu niên” nha! Nàng cứ tưởng rằng Phượng phủ sẽ là người so với nàng tuổi không lớn hơn là bao.

Mạc Ngôn vừa định trả lời thì Phong Thiện Dương đã giành nói trước một bước: “Mười năm trước miễn cưỡng lắm còn có thể gọi là thiếu niên, có điều bây giờ nên gọi hắn là đồ mặt gấu mới đúng!” Chắc chắn là bị bầm rồi, tên mặt gấu đáng chết này, ra tay nặng thật.

“Hà.....” Ngân Bình Nhi cực kỳ xấu hổ, không biết nên nói gì, len lén liếc nhìn nam nhân râu ria xồm xoàm đầy mặt. Mặt hắn không chút cảm xúc, thật sự không nhìn ra được hắn có phải vì sự thất lễ của nàng mà không vui không.

“Mặt gấu, nể tình cô nương nhà người ta ngàn dặm xa xôi tới tìm người, giúp đỡ người ta đi”. Phong Thiện Dương thở hổn hển, tự động rót ly trà uống. Xem như tiểu cô nương này đã đem trò vui tới cho hắn, hắn có lòng tốt giúp đỡ chút thôi.

Phượng phủ lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, “Có bản lĩnh thì ngươi đi đi.”

Phong Thiện Dương bủi môi, hừ nhẹ một tiếng, nếu hắn biết y thuật, còn cần phải nói những câu này sao? Đi! Quỷ hẹp hòi, như thể xuống núi có thể lấy mạng hắn hay sao ấy.

“Phượng thần y, rốt cuộc phải làm thế nào thì người mới đồng ý xuống núi cứu phụ thân ta?” Ngân Bình Nhi nắm chặt hai tay.

“Nàng chắc chắn người nàng muốn tìm là Phượng thần y thiếu niên sao?” Phong Thiện Dương đứng một bên nhìn không được nói chen vào.

Ngân Bình Nhi gật gật đầu, “Đúng vậy, đại ca đã nói với ta như vậy.”

Phượng phủ và Phong Thiện Dương hai người rất nhanh trao đổi ánh mắt với nhau. Lòng này Phượng phủ không nhúc nhích, một lúc sau mới cất giọng, “Đại ca ngươi nhớ sai rồi, trên núi này trước giờ không có thần y, chỉ có độc y.”

Ngân Bình Nhi sững sờ, nhất thời không hiểu được ý hẩn, “Nhưng, nhưng đại ca nói. đại phu ở thành Lạc Dương nói, bệnh này chỉ có người mới chữa được.” Độc y? Nàng không hiểu.

Nhìn dáng điệu bị đả kích của nàng, Phong Thiện Dương có lòng tốt vỗ vai nàng an ủi: “Tiểu cô nương, trên núi này từ trước đến giờ không có thần y, cái mà hẩn học”, chỉ chỉ vào quái vật to lớn bên cạnh, “là độc dược”. Tiếp theo lại tiến đến bên tai Phụng phủ nhỏ giọng hỏi: “Thần y thiếu niên không phải là cái tên họ Băng sao?”

*Thần y thiếu niên họ Băng là nam chính trong bộ Tà Ngọc Thần Y, bạn nào chưa đọc có thể tìm đọc thử ^^

Phụng phủ gật nhẹ đầu, đúng là râu ông nọ cắm cằm bà kia, hẩn căn bản là không mang nổi danh hiệu này. Huống hồ mặc dù hẩn bái sư nhưng rất ít khi xuất hiện trong giang hồ, có thể nói căn bản không phải người giang hồ.

Phong Thiện Dương nhìn tên mặt gấu bên cạnh, hẩn từ nhỏ đã bái diệu thủ độc quân Kỳ Khai làm sư phụ. Nghe đồn Kỳ Khai không những y thuật cao minh mà đến cả độc thuật cũng là số một, tính tình thất thường, là một lão ngoan đồng. Tên mặt gấu này đương nhiên cũng học cả y thuật và độc thuật, chỉ có điều hẩn chuyên tâm nghiên cứu về độc dược hơn. Năm năm trước, đột nhiên Kỳ Khai muốn ngao du bốn biển, liền bắt Phụng phủ ở lại Thương Sơn. Hỏi ông nguyên nhân, Kỳ Khai chỉ trả lời một câu “Ta thích!”, cứ như vậy phui mông bỏ đi.

Nhưng cái tên ngu ngốc kỳ quặc Phụng phủ này, cũng vì một câu tùy tiện của lão ngoan đồng lại ở trên Thương Sơn thật, cũng đã ở được nhiều năm như vậy.

Có điều hẩn cũng không hẩn lúc nào cũng ở trên núi, chỉ là ở một thời gian ngắn mà thôi. Chỉ khi có một số loại thảo dược đặc biệt mới được gieo trồng, đang trong thời kỳ quan trọng cần được chăm sóc thì hẩn mới ở trên núi; nếu không thì ngày thường sẽ ở tại biệt viện lớn trên trấn Lạc Thủy.

Lời nói của bọn họ làm đầu óc đơn thuần của Ngân Bình Nhi bị rối loạn. Ai nha, dù, dù sao độc thần y cũng là thần y, đại ca nói cũng không sai, cho nên Phụng phủ vẫn có thể cứu được phụ thân nàng.

“Ta tin đại ca nói như vậy nhất định có cái lý của huynh ấy. Xin người xuống núi cứu phụ thân ta đi!”

Phụng phủ không ngờ đã nói rõ như vậy rồi, nàng vẫn còn cố chấp, “Ta không chữa cho người ngoài, người đi đi.”

“Mặt gấu, người.” Phong Thiện Dương không nghe nổi nữa, cự tuyệt tiểu cô nương đáng yêu như vậy, Phụng phủ thật sự là tuyệt tình.

Cẩn nhẹ môi dưới, Ngân Bình Nhi nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm được lý do, “Mạc thúc.” Nàng bắt lực nhìn Mạc Ngôn.

“Tiểu thư, nếu đã nói như vậy, chúng ta cũng không nên làm khó người ta nữa”. Hẩn không chịu trị bệnh, vừa hay trùng với ý muốn của Mạc Ngôn, hẩn làm sao có thể nói giúp chứ.

Phụng phủ nhìn hẩn một cái, có chút suy nghĩ hiện lên trong đầu, chòm râu che lấp cái miệng hơi hơi nhếch lên. Vì nguyên nhân gì mà làm cho một tên hạ nhân ngay cả thử cũng không thử liền từ bỏ không cứu chủ tử của mình? Lại là nguyên nhân gì lại để một tiểu nha đầu tự mình đi mời độc đại phu đến cứu phụ thân của mình?

Ngân Bình Nhi không nói lời nào, không chữa cho người ngoài? Đột nhiên một ý nghĩ chợt lóe, “Vậy, vậy người nhận ta làm đồ đệ, như vậy ta sẽ không còn là người ngoài nữa.”

Phong Thiện Dương vừa mới uống một ngụm trà chưa kịp nuốt vào, nghe thấy lời nàng nói xong thì ho sặc sụa một trận, tròn to mắt nhìn nàng, đầu óc nha đầu này thật nhanh nhạy nha!

Phụng Phủ cũng ngăn người, ý của hẩn là không muốn chữa trị, nàng thật sự nghe không hiểu hay là giả vờ ngu ngốc?

Ngân Bình Nhi vỗ tay, cao hứng đến trước mặt hẩn, “Chỉ cần người nhận ta làm đồ đệ, vậy thì phụ thân ta không tính là người ngoài rồi đúng không?” May mắn là nàng nghĩ ra biện pháp thông minh này.

Phụng phủ đột nhiên cảm thấy bàn tay có chút ngứa ngáy, rất muốn bóp lấy cái cổ trắng ngần trước mặt “Tại sao ta lại phải thu nhận người làm đồ đệ?” Nàng bằng lòng, cũng phải nhìn xem hẩn có muốn nhận hay không.

“Bởi vì người nói người không chữa cho người ngoài.” Ngân Bình Nhi trả lời.

Nàng nói cứ như lẽ dĩ nhiên vậy, giống như hẩn vốn nên nhận nàng làm đồ đệ. Đối phó với kiểu người đơn thuần đến gần như ngu ngốc này, Phụng phủ quyết định đổi sang cách khác “Được, chỉ cần người có thể làm được việc này, ta sẽ nhận người làm đồ đệ”. Gân xanh bên thái dương giật mạnh, thở sâu một hơi, hẩn bình tĩnh nhìn nàng.

Phong Thiện Dương đứng một bên giả làm mặt quỷ, tên mặt gấu chết tiệt này muốn kêu tiểu cô nương làm một việc không thể làm được, hẩn quá hiểu tên mặt gấu chết tiệt này mà. Ngấm ngầm trong chốc lát, tên mặt gấu này bái làm môn đệ của lão ngoan đồng bao nhiêu năm rồi, tính cách ít nhiều cũng bị lão ngoan đồng ảnh hưởng, chỉ có một từ có thể hình dung – kỳ quái.

“Được, chỉ cần người nói ra, ta sẽ cố gắng làm được”. Ngân Bình Nhi vui vẻ gật đầu, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Phụng phủ cười đáp lại nàng, nhìn thấy rõ ràng là hẩn đang cười cũng nhờ hẩn có một hàm răng trắng, nếu không thì râu tóc đầy mặt thì làm sao mà

thấy được nụ cười đó. Sau đó, hắn chậm rãi đi ra ngoài.

Ngân Bình Nhi mang vẻ mặt mong chờ theo sau, Mạc Ngôn thở dài, mặc dù là bất đắc dĩ nhưng cũng chỉ có thể theo sau bọn họ. Về phần Phong Thiện Dương ưa thích chuyện náo nhiệt, đương nhiên cũng không bỏ qua dịp này.

Ba người đi theo phía sau tên mặt gấu, sáu con mắt nhìn hắn đầu tiên là đi vòng vòng trước nhà, sau đó chọn một cái cây to lớn rồi đứng bên cạnh “Muốn làm đồ đệ của ta cũng được, việc ta sắp nói tới đây, chỉ cần ngươi làm được, ta sẽ nhận ngươi làm đồ đệ. Nếu ngươi làm không được thì lập tức rời khỏi đây”. Tốt, cái cây này đủ nặng rồi.

“Được!” Ngân Bình Nhi gật đầu đồng ý.

Phượng phủ vỗ vỗ thân cây rắn chắc, “Rất đơn giản, chỉ cần ngươi nhô cây này lên, ta sẽ nhận ngươi làm đồ đệ”. Ha ha, ngay cả người luyện võ công như hắn còn không có cách nào làm được, một cô nương liễu yếu đào tơ như nàng làm sao có thể làm được.

“Cái gì?” Nghe vậy, cả ba người cùng đồng thanh hô to, chỉ có điều giọng điệu hoàn toàn không giống nhau.

“Cái gì” của Phong Thiện Dương nghe có vẻ là tuyệt đối không thể nào, Phượng phủ căn bản là gây khó dễ người ta. Còn “Cái gì” của Mạc Ngôn lại là không dám tin, tại sao lại có thể đơn giản như vậy. Về phần “Cái gì” của Ngân Bình Nhi đương nhiên là vui sướng vô cùng, ngạc nhiên vì “đề khó” mà hắn đưa ra lại dễ dàng như vậy.

Kỳ thực thử thách này không hề dễ dàng chút nào, đừng nói là một nam nhân to lớn bình thường, ngay đến cao thủ luyện võ cũng không có khả năng nhô lên được một cái cây thô ráp to bằng một vòng tay người ôm. Phượng phủ cho rằng lúc này nàng sẽ biết khó mà lui, nhưng sự thật chứng minh, sự tình không đơn giản như hắn đã nghĩ...

Mạc Ngôn một tay vỗ trán lắc đầu, nhắm mắt lại, không dám nhìn sự việc xảy ra tiếp theo.

“Chỉ cần nhô cây này lên, người sẽ nhận ta làm đồ đệ?” Chuyện này đối với nàng mà nói là chuyện dễ vô cùng, Ngân Bình Nhi không dám tin nên phải xác nhận lại một lần nữa.

“Mặt gấu, ngươi đây không phải cố tình gây khó dễ cho cô nương nhà người ta sao?” Phong Thiện Dương nhún mày khinh bỉ.

“Câm miệng nhà ngươi lại.” Hắn liếc y một cái rồi quay lại gật đầu với Ngân Bình Nhi, “Chỉ cần ngươi có thể nhô cây lên, ta sẽ cho ngươi ở lại đây. Nhưng mà, ngươi chỉ được một mình động thủ, tìm người khác giúp đỡ hoặc dùng bất kỳ dụng cụ nào xem như không tính.”

“Được!” Ngân Bình Nhi vẫy vẫy hai tay, đi thẳng đến cái cây, đứng im quan sát một chút xem phải đứng vị trí nào thì tương đối dễ ra tay.

Phượng phủ lùi lại vài bước, cảm thấy cô nương này thật là ngây thơ, nàng thực sự nghĩ là mình có thể nhô cây lên sao? Không có sức mạnh trời cho thì tuyệt đối không thể nào làm được.

Phong Thiện Dương dùng ánh mắt trách cứ không tán thành nhìn Phượng phủ, có điều có chút kỳ quái, người bình thường nghe thấy điều kiện như vậy, không phải đều lộ sắc mặt khó coi hoặc tức giận hay sao? Sao phản ứng của tiểu cô nương này không giống như đang khó xử, lại có chút giống như... đang vui sướng? Hơn nữa thái độ của tên hộ vệ kia cũng rất kỳ quái, tại sao cũng không ra mặt bảo vệ chủ tử?

Chỉ thấy Ngân Bình Nhi đi vòng quanh cái cây vài vòng, chọn được vị trí, sau khi đứng lại, đầu tiên thở mạnh một hơi, sau đó kéo hai tay áo lên cao, hai cánh tay trắng mịn nhẹ nhàng vòng qua thân cây.

Phong Thiện Dương ngửa mặt lên trời, ánh nhìn khinh thường, tiểu cô nương này thật sự là muốn thử, nghĩ thôi đã biết không thể rồi!

Chỉ có điều màn diễn ra sau đó làm Phượng phủ từ lúc lọt lòng mẹ tới nay phải hoảng hồn -----

Ngân Bình Nhi hít thở sâu, cánh tay dùng lực, lá trên ngọn cây phát ra tiếng xào xạc. Tiếp theo, nàng lắc nhẹ cây qua hai bên trái phải để bùn đất long bót ra, “Y a” hô to một tiếng, sau đó-----

“Rì rào rì rào..... Y a---” Kế đó hàng loạt tiếng động lớn liên tục phát ra, cả thân cây cứ như vậy bị nhô lên, trong phút chốc bụi đất tứ tung, cành lá rơi xuống như mưa.

Phượng phủ và Phong Thiện Dương ghen lời nhìn trân trối, vẻ mặt hoảng hồn ngây ngốc.

“Trời ơi.....” Phong Thiện Dương theo quán tính lùi lại mấy bước, hai mắt vẫn tròn to.

Phượng phủ cũng rất muốn kêu trời, chỉ là bây giờ hắn cũng không nói nên lời. Đôi mắt đen láy từ từ chuyển hướng nhìn sang tiểu cô nương chỉ dùng hai tay mà có thể dễ dàng nhấc cây đại thụ lên, hết kinh ngạc này tới kinh ngạc khác, hoảng sợ này tới hoảng sợ khác, kia là kiểu khí lực gì vậy?

Ngân Bình Nhi làm được dễ dàng liền cười đắc ý, cây đại thụ kia trong tay nàng dường như không có chút trọng lượng. Nàng lại còn dùng hai tay nâng cây đại thụ lên vài lần, dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, nhẹ nhàng đặt cây đại thụ xuống hốc đất vừa nhô lên.

Mạc Ngôn sớm đã biết rõ mọi chuyện, đối với biểu cảm của hai người họ cảm thấy rất quen thuộc. Cách đây không lâu, hắn cũng đã từng dùng ánh mắt đó nhìn tiểu thư.

“Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ đệ một lạy!” Ngân Bình Nhi cất bước tới trước mặt Phụng phủ, khom lưng chấp tay cúi lạy.

Phụng phủ giật giật khoe miệng, mây đen cuộn cuộn trên đầu. Thảo nào lúc hần vừa nói ra, vẻ mặt của nàng không những không bị khó xử, ngược lại còn vui vẻ.... Thảo nào lúc này khi nàng kéo tay áo hần, hần không có cách nào giặt ra.

“Ồ, giờ ngươi không chịu nhận cũng không được rồi.” Phong Thiện Dương ngẩng ngốc nhìn Ngân Bình Nhi, đúng là năm nào cũng có chuyện kỳ quái, năm nay đặc biệt nhiều.

“Sư phụ?” Ngân Bình Nhi nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn Phụng phủ đang không có một chút phản ứng nào.

Phụng phủ ngẩng người một hồi lâu mới lấy lại được giọng của mình, mở miệng nói: “Không, không nghĩ tới, ngươi thật sự làm được.” Hần chưa bình tĩnh hẳn, từ lúc sinh ra tới giờ không ngờ có thể thấy được tình cảnh này. Ánh mắt không chút dấu vết đánh giá cô nương xinh xắn lạnh lợi trước mặt này, không thể nghĩ ra được, thân hình nàng nhỏ nhắn như vậy, lấy đâu ra sức mạnh khủng khiếp như thế?

“Vậy bây giờ ta là đồ đệ của người rồi, người có thể cùng ta xuống núi cứu phụ thân ta không?” Đề bài sư phụ đưa ra đối với nàng mà nói quá đơn giản rồi.

“Ta chỉ nói nhận ngươi làm đồ đệ chứ không có nói sẽ xuống núi chữa bệnh cho phụ thân ngươi.” Phụng phủ không ngờ tới là nàng có thể làm được, may là lúc này hần không hứa sẽ xuống núi.

“Cái gì? Người, sao người lại có thể như vậy?” Ngân Bình Nhi tức giận cứ thế giậm chân, bĩu môi, cái miệng nhỏ tiếp tục làm ồn.

“Tiểu thư, lúc này Phụng công tử đích thực không có nói sẽ xuống núi.” Mạc Ngôn không thể không ra mặt nói một câu công đạo.

“Mạc thúc!” Ngân Bình Nhi tức đến hai má đỏ lên. Rốt cuộc là Mạc thúc đang giúp ai vậy, cứ liên tục tát nước lạnh vào mặt nàng, bây giờ lại còn nói giúp người ngoài, chẳng lẽ ngay cả chủ tử của mình bệnh nặng cũng không quan tâm sao?

Mạc Ngôn cúi đầu không dám đối mặt với nàng, “Vâng..... nhưng lời ta nói là sự thật.” Tiểu thư, có lỗi với người rồi....

“Mặt gấu, ngươi như vậy có chút quá đáng rồi.” Phong Thiện Dương cảm thấy bất bình thay cho tiểu cô nương. Mặc dù Phụng phủ không nói sẽ xuống núi, nhưng ý của hần lúc này rất giống như là nhận đồ đệ sẽ chữa bệnh.

Phụng phủ đưa tay ngăn lại Ngân Bình Nhi còn đang muốn kháng nghị, “Ta không xuống núi, nhưng ta có thể chữa bệnh cho phụ thân ngươi”. Nàng có thể làm được điều kiện hần đưa ra thì hần cũng có thể ngoại lệ một lần.

“Nhưng mà, bệnh của phụ thân ta rất nặng, căn bản không có cách nào lên núi được.” Ngân Bình Nhi tưởng là hần muốn nàng quay về Lạc Dương, đưa phụ thân nàng đến.

Đừng nói là phụ thân bệnh nặng như vậy, cho dù ông không bị bệnh, muốn ông treo đèn lồng vào sâu trong núi cũng đã khó rồi.

“Không cần phải vội, vào nhà trước rồi nói.” Phụng phủ dám nói như vậy, đương nhiên cũng có mười phần nắm chắc.

Ngân Bình Nhi thấy thế, cũng chỉ có thể cắn môi, bực mình theo sau hần vào nhà.

Phụng phủ vào nhà xong, đi vào trong phòng lấy giấy mực ra rồi trở lại phòng khách. Ba người đều đã ngồi trên ghế trúc đợi hần, hần thờ hất ra, ngồi xuống trong cái nhìn chăm chú của mọi người, “Nói cho ta biết bệnh trạng của phụ thân ngươi.” Đổ chút nước xuống nghiền mực khô, cầm lấy cây mài mực mài nhẹ, chấm bút lông mềm cho ngấm đầy mực.

Phong Thiện Dương gật đầu, thế này cũng được, mặc dù không thấy người, nhưng nếu có thể tỉ mỉ mô tả bệnh trạng, tên mặt gấu này dường như cũng có thể biết là bệnh gì, bốc thuốc đúng bệnh.

“Hà, bệnh trạng.....” Ngân Bình Nhi sững sốt, vấn đề này có chút làm khó nàng.

Đôi lông mày rậm có chút không kiên nhẫn nhú lên, Phụng phủ trừng mắt nhìn nàng, “Bệnh trạng, ngươi nghe không hiểu sao?” Hần còn nhiều việc phải làm, không rảnh lãng phí thời gian với mấy người này.

Ngân Bình Nhi do dự gật đầu một cái, “Bệnh trạng... sắc mặt của phụ thân ta rất trắng, cái này có tính không?”

Quảng cho nàng ánh mắt xem thường, Phụng phủ hít thở thật sâu, không ngừng tự nói bản thân, hần không quảng được cô nương trước mặt, nên bỏ đi ý nghĩ quảng nàng ra ngoài, “Phụ thân ngươi bệnh lâu chưa? Ăn cái gì, uống cái gì? Ngoài sắc mặt trắng ra, sắc môi thế nào? Mở miệng ra có mùi hôi không? Những thứ này ngươi cần thận nghĩ xem.”

Ngân Bình Nhi chớp chớp mắt, khuôn mặt đáng yêu đều đặn nhún nhún, cố gắng nhớ lại, “Bệnh... hai ba ngày rồi, ăn uống đều rất bình thường, chỉ hơi xanh xao, cả gương mặt phụ thân ta đều trắng nhợt.....” Đột nhiên một hình ảnh hiện lên trong đầu, “Đúng rồi, ngoài sắc mặt trắng ra, màu da của phụ thân ta đều bình thường, miệng thì.....” Hôm đó nàng đến gần sát giường, có nắm lấy tay phụ thân, “không có mùi khó chịu. Ba ngày trước, lúc phụ thân ta ăn tối còn ăn tới 2 chén lận!” Nhớ lại một ngày trước khi mẫu thân nói với nàng bệnh tình nguy kịch của phụ thân, nàng còn thấy phụ thân ăn hai chén cơm lớn, bây giờ nghĩ lại, không phải chính là hồi quang phản chiếu như người ta nói sao?

Phượng phủ càng nghe mày càng nhũn nhũn, tầm mắt chuyển hướng sang nam nhân kêu Mạc thúc, không biết từ lúc nào đã ngồi sát cửa, một đầu đầy mồ hôi, khăn trương nhìn hẩn.

Hẩn vốn nghĩ người này đối với chủ tử có tâm tình bất chính cho nên mới không muốn tiểu thư nhà mình đi tìm đại phu, nhưng lúc này với vài ba câu nói đã có thể nghe ra rất rõ ràng, chủ tử của người này căn bản không có bệnh. Vậy thì tại sao lại muốn nàng chạy đến nơi xa xôi như vậy để tìm đại phu? Ánh mắt lại chuyển về người đang ngồi cạnh bàn, đôi mắt mờ to sáng lấp lánh, chăm chú nhìn hẩn. Cũng chỉ có đồ ngốc này mới bị lừa đến ngây ngô như vậy.

Mạc Ngôn trong lòng đã biết bị lộ tẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn thấy ánh mắt dò xét của Phượng phủ, giật giật khóe miệng. Việc này, hẩn thật là bị phu nhân hại thảm rồi.

Không khí phảng phất có chút ngưng trệ, cánh tay to cường tráng của Phượng phủ cuối cùng cũng từ từ di chuyển, nhấc bút lên, viết đơn thuốc xuống tờ giấy lụa Tuyên Thành. Chòm râu che khuất khóe môi, lộ ra tia cười dữ tợn, không có việc gì lại muốn gây chuyện? Vậy hẩn sẽ tác thành cho bọn họ!

Không lâu sau, hẩn cầm lên đơn thuốc đã viết xong, đưa cho người vốn đã đứng cạnh bàn đợi hẩn, “Theo đơn thuốc này mang về cho phụ thân ngươi uống, liên tục trong nửa tháng, bệnh của ông sẽ khỏi.”

Nhận đơn thuốc như nhặt được bảo bối, Ngân Bình Nhi thổi khô nét mực trên giấy, đôi mắt vui sướng đến đỏ lên, “Mạc thúc, tốt quá rồi, phụ thân được cứu rồi!” Thật không uống phí năng cực khổ đến đây một chuyến.

Mạc Ngôn tiến đến bên cạnh Ngân Bình Nhi, cúi đầu nhìn xuống tờ giấy nàng cầm trên tay, trong lòng buồn bực. Phượng phủ có lẽ đã nghe ra được lão gia căn bản là giả bệnh, tại sao còn đồng ý kê đơn thuốc?

“Được rồi, có đơn thuốc rồi, các ngươi có thể rút đi.” Nên chấm dứt vở kịch khôi hài này thôi. Phượng phủ cười lạnh một tiếng, một tay chỉ về hướng cửa, lộ rõ ý muốn đuổi người.

Ngân Bình Nhi cẩn thận xếp đơn thuốc lại, đưa cho Mạc Ngôn, “Mạc thúc, thúc mau chóng mang về Lạc Dương.”

Mạc Ngôn đưa tay nhận, “Tiểu thư, ý của người là muốn ta đem về? Còn tiểu thư thì sao?” Hẩn nghi hoặc hỏi.

“Ta sẽ ở lại chỗ sư phụ, nếu phương thuốc không có cách nào trị khỏi, thúc lại gửi tin cho ta. Ta sẽ nhờ sư phụ kê đơn thuốc mới.”

“Đợi chút, ai cho phép ngươi ở lại đây?” Sắc mặt Phượng phủ tối sầm lại. Nữ nhân này muốn một mình cùng hẩn ở trên núi? Là hẩn nghe nhầm hay là nàng nói nhầm vậy? Nữ nhân bây giờ đều phóng khoáng thế sao?

“Sư phụ, lỡ như đơn thuốc của người không trị khỏi cho phụ thân ta, ta ở trên núi cũng có thể lập tức nói cho người biết, sau đó lại lấy đơn thuốc. Và lại, ta là đồ đệ của người, sao có thể không học được gì đã bỏ đi rồi?” Ngân Bình Nhi có mấy lời không nói ra được, nàng sợ nếu lúc này cùng Mạc Ngôn đi rồi, Phượng phủ sẽ tuyệt nọ. Sau này nếu phương thuốc không chữa khỏi bệnh cho phụ thân, Phượng phủ cũng sẽ không giúp đỡ nữa.

“Ngươi....” Sự nhẫn nại của Phượng phủ đã đến mức cực hạn, “Cút!” Bước tới trước mặt nàng, gào thét một tiếng. Hẩn quyết định không cần phải khách khí nữa.

Ngân Bình Nhi bị tai lại lùi xuống vài bước, giọng hét của hẩn làm nàng ong hết cả tai, “Không được, người lại giờ trò xấu xa rồi!” Nàng biết mà, cho dù thế nào, đánh chết nàng cũng không đi.

“Ta giờ trò? Ta giờ trò gì?” Phượng phủ phẫn nộ cúi đầu, cả gương mặt như muốn dán chặt lên Ngân Bình Nhi.

Sợ hãi nuốt nước miếng vài cái, “Người, người đã nói, nói sẽ nhận ta làm đồ đệ.... giờ ta muốn ở lại học y thuật, người lại giờ trò đuổi ta đi.” Nàng càng nói càng thấy tủi thân, cả mặt với mũi đều đỏ lên.

Tình huống này giống như một tên ác bá bắt nạt một tiểu cô nương, ai nhìn vào cũng cho là như vậy, nhất là người lúc nào cũng nâng niu che chở cho nữ nhân như Phong Thiện Dương, bây giờ thật sự nhìn không được nữa rồi. “Này, mặt gấu, ngươi đừng có quá đáng, lời là do ngươi tự nói, cô nương nhà người ta làm được rồi, ngươi hiện tại không phải giờ trò thì là gì?” Lấy ra khăn tay sạch sẽ, hẩn không đành lòng thay nàng lau nước mắt, “Đừng khóc nữa, nói tiếng người với tên mặt gấu này vốn dĩ có chút khó khăn.”

Cơ bắp toàn thân Phượng phủ căng cứng lại, một cước đá vào mông Phong Thiện Dương, “Ngươi nói cái gì?!” Tên chết tiệt này, còn thấy hẩn không đủ phiền phức sao? Ngày tháng của hẩn có một tên Phong Thiện Dương đã đủ rồi, lại thêm một nữ nhân ngu ngốc sức mạnh vô biên.... hừ, hẩn tuyệt đối không cần.

“Tuy rằng ngươi đánh ta, nhưng ta vẫn phải nói một câu công đạo, bây giờ tiểu cô nương là đồ đệ của ngươi, ngươi đương nhiên phải dạy nàng y thuật.” Phong Thiện Dương không sợ thế lực xấu xa, dũng cảm nói thẳng.

“Ngươi...”

Trùng trùng hung hung nhìn Ngân Bình Nhi, Phượng phủ còn muốn nói gì đó, nhưng lời bị tắc trong cổ họng không nói ra được. Bởi vì Ngân Bình Nhi đã khóc tới đỏ mặt tía tai, mặt đầy nước mắt nước mũi, nhìn rất giống tiểu tửc phụ bị bắt nạt. Nhìn thấy ánh mắt hung dữ của hẩn, miệng mở to càng khóc dữ dội hơn.

“Hu hu hu. Người là đồ xấu xa. hu hu hu! Người xấu, xấu, xấu, hu hu hu” Nói nằng gào khóc để hình dung có phần hơi nhẹ, bộ dạng của nàng hiện giờ, nói có bao nhiêu thâm liên có bấy nhiêu thâm.

“Tiểu thư à, đừng khóc nữa.” Mạc Ngôn chịu không nổi bật tai lại.

“Hu Hu Hu.” Ngân Bình Nhi càng khóc càng thương tâm, quay người dựa vào cánh cửa lớn, “Hắn là đồ xấu xa.hu hu hu.” Vừa khóc lớn, tay nhỏ bé đồng thời nắm lại, nện vào cánh cửa.

“Không được -----“

Phượng phủ chậm một bước, vừa mới hét lên một tiếng, cánh cửa đã bị nàng nện lủng một lỗ.

Ngân Bình Nhi vừa nghe thấy hắn la lớn “Không được”, khóc thút thít quay đầu lại nhìn hắn, đôi chân nhỏ tiến lại vài bước, quyết định thay đổi chỗ khóc. Nắm úp lên cái bàn lúc này hắn mới viết đơn thuốc, bàn tay nhỏ cũng vùng vằng, khóc lớn.

“Phang! Phang! Phang!” Cái bàn gỗ nhỏ làm sao chịu được sức lực của nàng, vừa bị đập vài cái liền sập xuống.

Phượng phủ nhất thời có chút choáng váng, xem ra lần này hắn thật sự chọc phải sát tính rồi. Nhìn thấy nàng đứng lên lại muốn đổi chỗ tiếp tục khóc, hắn lập tức rống to, “Dừng tay! Ta đồng ý với ngươi, dạy ngươi y thuật.” Lời là hắn nói, hắn biết rõ, chỉ cần nữ nhân này không phá hoại căn nhà tự tay hắn dựng lên là được.

“Thật không? Người không lừa ta đó chứ?” Ngược gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lên, Ngân Bình Nhi trong lòng mong chờ nhìn hắn.

Nhìn cánh cửa bị nện lủng một lỗ lớn, cái bàn bị phá hủy, đôi mắt đen của Phượng phủ đối diện đôi mắt to ngấn lệ của nàng, “Thật.” Muốn làm đồ đệ của hắn phải không, vậy cũng đừng trách hắn!

Phong Thiện Dương nhìn cười, quả nhiên là người khác người mà! Bảo bối của tên mặt gấu này chính là căn nhà gỗ hắn tự tay sửa chữa này, trong phút chốc đã bị hủy đi hai đồ vật, nhìn thấy hắn đau lòng, thật sự là buồn cười quá!

“Há? Tiểu thư, như vậy không tốt lắm đâu.” Lần này tới lượt Mạc Ngôn nhúc nhích. Hắn vốn dĩ cho rằng Phượng phủ không thể nào đồng ý, không ngờ hắn tự nhiên nhận thua!

Dùng tay áo lau nước mắt lung tung trên mặt, nhất thời biểu tình của Ngân Bình Nhi trở nên vui mừng sung sướng, so với gương mặt đau khổ của Mạc Ngôn đúng là đối lập, “Mạc thúc, thúc mau đem đơn thuốc về đi, con ở trên núi đợi tin tức của thúc.” Nàng ngáy thơ cười nói.

“Tiểu thư” Mạc Ngôn thở dài thật mạnh, không thể nào, tiểu thư thật sự muốn một mình ở lại đây? Trời ạ, phu nhân à, bây giờ phải làm sao mới được. Lúc đầu bà đầu có nói cho hắn biết mọi chuyện sẽ biến thành như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: CHƯƠNG 4

Sau khi đuổi mọi người đi hết, gian nhà gỗ chỉ còn lại Phượng phủ và Ngân Bình Nhi ngồi trên ghế. Phượng phủ ngồi đối diện với nàng, giữa nền nhà vẫn còn tàn tích của đồng gỗ vụn của cái bàn. Hai người nhìn nhau không nói gì.

“Ngươi thật sự muốn ở lại đây học y thuật?” Phượng phủ lại cho nàng thêm một cơ hội nữa.

Ngân Bình Nhi cực kỳ nghiêm túc, gật đầu nói, “Đúng vậy.”

Rất tốt! Phượng phủ mỉm cười, “Nếu đã muốn ở lại, chúng ta sẽ giao ước ba điều. Thứ nhất, không được dùng lực phá hoại bất kỳ đồ vật nào trong nhà gỗ này. Thứ hai, ta giao việc gì cho ngươi, ngươi cũng không được có ý kiến. Thứ ba, ngoài việc học y thuật, ngươi phải phụ trách tất cả những việc lớn nhỏ trong nhà, ngươi, có làm được không?”

Chỉ cần là người có đầu óc một chút lập tức có thể nghe ra điều kiện hắn đưa ra có vấn đề, hơn nữa cực kỳ không có ý tốt, nhưng Ngân Bình Nhi không nghĩ ngợi gì liền gật đầu đồng ý.

“Vâng, sư phụ, ta sẽ cố gắng!” Nàng đã nghĩ rồi, thay vì nhờ sư phụ giúp đỡ, không bằng để nàng ở bên sư phụ hai năm, chăm chỉ học y thuật. Sau này trong nhà nếu có người bị bệnh, hoặc có người cần giúp đỡ, nàng cũng không cần phải chạy đi xa như vậy.

Nàng nghĩ như vậy quả thực là hoàn hảo quá rồi, chỉ đáng tiếc hiện thực không phải như thế. Phượng phủ từ lúc 5 tuổi đã bắt đầu học y, trải qua 10 năm khổ luyện, mãi tới năm 16 tuổi mới chữa khỏi bệnh lạ của Tam Vương Phi, được Tam Vương Gia khen ngợi là “Thần y thiếu niên”. Trong lúc hắn mất

biết bao nhiêu tâm huyết và thời gian mà không phải người thường nào cũng hiểu được, nàng vọng tưởng nội trong vài ba năm lại có thể tỉnh thông hết y thuật của hân, chỉ có thể nói, sự tình không đơn giản như giấc từ này nghĩ.

Nàng dễ dàng đồng ý như vậy khiến Phụng phủ vẫn có chút không yên tâm, cầm giấy bút ngồi lên ghế của bàn trà gần đó, “Chúng ta làm một tờ khế ước, ngươi tên gì?” Để tránh sau này nàng có gì không cam lòng, cố ý phá hoại tâm huyết của hân, vẫn nên làm khế ước mới thỏa đáng.

“Ngân Bình Nhi.”

Phụng phủ đang cúi đầu nghiêm túc viết nội dung khế ước, vừa nghe thấy cả người liền dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn nàng, “Ngân Bình?” Lòng mày nhíu nhẹ, đây là tên gì kỳ lạ vậy, lại có người họ “Ngân” sao?

*Ngân Bình và Ngân Bình là hai từ đồng âm. Ở đây anh nam chính nghe là Ngân Bình: Ngân = Rất, Bình = Bằng phẳng => Rất bằng phẳng

Biết ngay là hân sẽ có phản ứng như vậy, Ngân Bình Nhi bất mãn mếu máo, “Ta họ Ngân, khuê danh Bình Nhi, Bình trong Bình Quả (trái táo)”. Từ nhỏ tới lớn, vì cái tên này nàng không biết đã bị giễu cợt bao nhiêu lần.

Ý cười hiện lên trong đôi mắt đen của Phụng phủ, ánh mắt liếc về phía ngực của Ngân Bình Nhi. Tên này đặt đúng hay, khó mà nhịn cười hỏi, “Vậy ca của ngươi chắc chắn gọi là Ngân Đại?” (Rất to) Vốn nghĩ rằng nàng sẽ lộ ra vẻ mặt xấu hổ, kết quả không phải, ngược lại cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều đỏ bừng lên.

“Người không được nói bậy! Ngân Đại là phụ thân ta, đại ca của ta gọi là Ngân Chính Thường!” Ngân Bình Nhi thờ phỉ phỉ phản bác.

Phụng phủ sừng sốt, lập tức cười to ra tiếng, “Ha ha ha...” Rất lớn? Rất Bình Thường? Đây là kiểu đặt tên gì vậy, người nhà này thật là lạ. Cười đã rồi hân mới thở phỉ phò, nhìn Ngân Bình Nhi đang tức đến đỏ mặt, nhịn không được liền muốn biết, “Nhà ngươi chắc còn có người tên là Ngân Khiêm Đa phải không?” (Rất muốn bị đánh) Nếu có người dám đặt tên này, vậy thì hân thực sự bái phục rồi.

“Ý, sao người lại biết tên của mẫu thân ta?” Ngân Bình Nhi nghiêng đầu, ngây ngốc hỏi lại.

“Mẫu thân ngươi tên Ngân Khiêm Đa?!” Lại còn có thật chứ?! Mẫu thân nàng ra khỏi cửa dám nói ra tên mình sao? Chẳng lẽ không sợ bị mọi người vây lại đánh?

“Đúng vậy, mẫu thân ta họ Tiền, tên chỉ một từ Đát, thêm vào họ của phụ thân, nên gọi là Ngân Tiền Đát đó!” Gãi gãi mặt, nàng còn thật thà giải thích.

Phụng phủ cười đến nổi mắt híp lại, sự bất mãn với nàng cũng vui dần theo tiếng cười, “Đi theo ta.” Mặc dù mới ở chung không lâu, nhưng hân rất nhanh phát hiện ra, kỳ thực nàng chỉ là một nha đầu có sức mạnh nhưng tâm tính lại cực kỳ đơn thuần.

Ngân Bình Nhi nhìn hân đứng dậy cất bước rồi đi, vội vàng bước đôi chân ngăn ngừn theo sau, “Su phụ, không phải muốn lập khế ước sao?” Sao mới cười xong đã quên rồi, người kiểu này, y thuật thật sự rất cao minh ư?

Quay đầu liếc tiểu ngọc từ đằng sau một cái, Phụng phủ không thèm đáp lời, chỉ dẫn nàng đi vào trong, “Ở đây có hai gian phòng, ngươi sẽ ngủ ở căn phòng kia, mau đi cất đồ đạc, sau khi sắp xếp xong, ra sau nhà tìm ta.” Dặn dò xong liền bỏ đi thẳng.

Ở cùng kiểu người đơn thuần như vậy, không cần lập khế ước cũng được. Ngọc ngêch như thế chắc chắn sẽ rất nghe lời.

Ngân Bình Nhi đứng tại chỗ nhìn trái nhìn phải một chút, ngôi nhà gỗ này xem qua thì không lớn, không ngờ lại có thể ngăn thành hai phòng, thật lợi hại. Đây cánh cửa căn phòng bên phải ra, quan sát nơi nàng sẽ ở sau này.

Kiểu nhà nhỏ trên núi này, đương nhiên không thể hi vọng xa vời sẽ rộng rãi gì. Mặc dù Ngân Bình Nhi là thiên kim nhà giàu, nhưng tính cách lại rất dễ thích ứng với mọi hoàn cảnh, chỉ cần sạch sẽ là được.

Sờ bên trái rồi sờ bên phải, chỉ cần nhìn một lượt đã có thể thấy rõ trong phòng, thực sự không có đồ gì đáng ngạc nhiên cả. Đặt túi vải trên vai xuống, cũng không cần phải sắp xếp gì, nghĩ ngợi một chút vẫn là đi tìm su phụ thì hơn.

Rời khỏi phòng, nàng đi tới phía sau nhà, vừa nhìn đã thấy Phụng phủ, “Su phụ.” Giọng nói non nớt khẽ gọi.

Phụng phủ vừa ngước mắt lên, nghe thấy nàng gọi như vậy, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Nhưng không gọi như vậy, không lẽ muốn nàng gọi hân là Phụng phủ sao? Thôi quên đi vậy.

Hân đem đồ đang cầm trên tay nhét vào trong lòng nàng, “Hôm nay ngươi chỉ cần làm hai việc, một là chế hết đồng củi này.” Hân chỉ vào đồng củi cao gần nửa người trên mặt đất, tiếp theo ngón tay chuyển sang chỉ vào nhà bếp nằm ở hướng khác, “Hai là ngươi phụ trách nấu bữa tối hôm nay.”

Cúi đầu nhìn cây rìu hân đưa, nàng có chút lưỡng lự. Kêu nàng chế củi thì không có vấn đề gì, nhưng mà muốn nàng nấu cơm, việc này dường như có chút khó khăn.

Nhìn thấy nàng dường như có chút khó xử, Phụng phủ lạnh lùng nói thêm một câu, “Làm không được thì lập tức rời đi.”

“Hả? Dạ, không thành vấn đề, cứ giao cho ta.” Nghe vậy, Ngân Bình Nhi vội vàng bày ra bộ dáng tự tin, một tay vỗ ngực, một bên lớn tiếng trả lời.

Dừng dưng liếc nàng một cái, Phượng phủ chuyển tầm mắt, đeo giỏ trúc đặt bên cạnh đồng củi lên, “Ta đi hái thuốc, lúc quay lại ta muốn mọi thứ đều làm xong.” Hẳn đúng là cô tình muốn làm khó nàng.

Phượng phủ thấy Ngân Bình Nhi có vẻ ngu ngốc, nhưng nhìn y phục cũng không phải dạng tầm thường, có thể thấy được là thiên kim nhà giàu. Nghĩ rằng chỉ cần để nàng chịu khổ một chút, nàng sẽ biết khó mà lui.

“Dạ, sư phụ đi thông thả.” Ngân Bình Nhi giong cây rìu lên cao quơ quơ. Đợi hẵn đi xa rồi, nàng mới xụ mặt xuống, nhìn cây rìu một cái, “Chè củi trước đã.” Việc nấu cơm để chút nữa hãy buồn phiền vậy!

Mặc dù từ nhỏ đến lớn Ngân Bình Nhi chưa từng chê củi, có điều “chưa từng ăn qua thịt heo, tốt xấu gì cũng biết đường heo chạy”. Ở Ngân phủ, nàng có nhìn qua hạ nhân chê củi, dường như cũng rất đơn giản.

Ngồi trên ghế, Ngân Bình Nhi cầm lấy cây rìu, nhẹ nhàng vung xuống. Chỉ một lúc sau đồng củi cao gần nửa người đã được chẻ xong.

Có điều, thách thức thực sự bây giờ mới bắt đầu. ...

Ngân Bình Nhi có chút bối rối đứng trước bếp lò ngắn người, hàng mi thanh tú nhíu lại. Từ lúc nàng bảy tuổi không cần thận phá hư nhà bếp, mẫu thân đã không cho phép nàng bước xuống bếp một bước, cho nên nàng căn bản không biết được cơm nước phải nấu thế nào.

Bây giờ phải làm sao đây? Đúng rồi, nàng nhớ là phải nhóm lửa trước! Nàng nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, vội vàng chạy đi ôm một mớ củi mới chẻ xong vào trước bếp lò. Dựa vào trí nhớ cực kỳ, cực kỳ mơ hồ trong đầu, đem toàn bộ củi nhét vào trong bếp lò, tiếp theo lấy ống thổi lửa bên cạnh châm lửa. Có điều thử cả ngày trời, nàng xem chút nữa là quăng ống thổi lửa vào trong bếp lò, vậy mà củi cũng không bắt được chút lửa nào.

“Kỳ lạ thật, mình nhớ rõ ràng là làm như vậy, không sai mà...” Nàng gãi đầu nhíu mày, cố gắng hồi lâu, vẫn không nhóm lửa được. Vất óc suy nghĩ một hồi, đột nhiên khòe mắt nhìn thấy trong góc bếp có một nhúm rom khô. Ngân Bình Nhi vừa nghĩ đến liền lấy ngay một nhúm rom khô nhét vào bếp lò, châm lửa vào đồng rom, cuối cùng --- ---- “Cháy rồi!” Nàng hưng phấn nhìn lửa cháy phừng phực, cái miệng nhỏ bắt đầu hỗ trợ thổi thêm khí. Lửa càng đốt càng lớn, càng đốt..... càng lớn?

Mãi từ lúc nàng hưng phấn vì nhóm lửa thành công cho tới khi hoàn hồn trở lại, lửa đã cháy qua bếp lò rồi. Lúc này nàng mới bất chợt phát hiện, thế lửa dường như không thể khống chế được.

Khi này nàng bỏ bao nhiêu củi vào, bây giờ hoàn toàn phát huy tác dụng. Ngọn lửa tham lam cắn nuốt tất cả mọi thứ nó có thể thiêu đốt, từ từ cháy lan ra, đến cuối cùng, toàn bộ nhà bếp đều bén lửa.

“A a – làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?!” Ngân Bình Nhi luống cuống chân tay, nhìn thấy ngọn lửa bắt đầu lan ra làm nàng sợ tới mức mặt mày thất sắc. Chết chắc rồi, làm sao bây giờ?!

Nàng hốt hoảng chạy tới cái vại chứa đầy nước bên cạnh, cầm lấy gáo nước bên trong, liều mạng múc nước đổ vào bếp lò. Chỉ là gáo nước gỗ nhỏ thì có thể làm được gì chứ, không lâu sau, ngọn lửa đã lan sang cộc gỗ.

“Cứu mạng! Cứu mạng! ----” Nàng vừa khản trương vừa sợ hãi, vội vàng kêu to.

Hô to vài tiếng xong, nàng mới nghĩ tới một chuyện. Ở đây núi sâu đường vắng, lấy đâu ra người tới cứu nàng. Người duy nhất có thể cứu nàng chỉ có sư phụ, có điều lúc này người đã xuất môn đi hái thuốc mất rồi.

“Hu hu hu.” Ngân Bình Nhi khóc rất thê thảm, đôi tay nhỏ vẫn không hết hi vọng cố gắng hắt nước. Thảm rồi, lỡ như sư phụ quay về thấy nàng đốt cháy nhà như vậy, nhất định sẽ đuổi nàng đi.

Đột nhiên. Một hồi tiếng bước chân vội vã dồn dập hướng về phía nàng đi tới. Phong Thiện Dương vừa bước tới nhà bếp, cả mặt đều tối sầm lại, “Trời à!” Nhìn thấy Ngân Bình Nhi chỉ cách ngọn lửa vài thước mà vẫn còn liều mạng dập lửa, hần bước dài về phía trước, vội vàng kéo nàng ra đằng sau, “Nguy hiểm, nàng ra ngoài trước đi.”

“Mau dập lửa! Cháy hết rồi!” Ngân Bình Nhi sợ muốn chết, nước mắt rơi ào ào, hai tay không ngừng run rẩy.

Phong Thiện Dương cũng biết sự tình thật khẩn cấp, vội nhìn quanh bốn phía một lượt. Tiếp đến vận hết nội công, tung ra song chưởng, vại nước lập tức bị nâng lên bay đến bếp lò đang bốc cháy. Không đợi nó rơi xuống, hần lập tức cong ngón tay giữa, búng ra hòn đá nhỏ thuận tay nhặt được, làm lúng vại nước. Tiếng vại vỡ ra, toàn bộ nước bên trong đều tuôn trào ra ngoài, phần lớn ngọn lửa nhờ vậy mà được dập tắt, chỉ còn sót lại vài đóm lửa nhỏ.

Phong Thiện Dương vội vàng tiến về phía trước dập lửa, Ngân Bình Nhi cũng đi theo hần dập những đóm lửa nhỏ kia. Đợi cho ngọn lửa hoàn toàn bị dập tắt, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Hần nhìn Ngân Bình Nhi bộ dạng nhếch nhác không chịu nổi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nếu không phải hần ở trong nhà nghĩ thấy mùi khét theo gió thổi tới mà chạy qua xem, nói không chừng, theo tình huống ban nãy, ngọn lửa cháy lớn như vậy, tiểu cô nương này tám phần sẽ bị chết cháy bên trong.

Ngân Bình Nhi nghẹn ngào không nói nên lời, nước mắt liền rơi, đưa tay lên lau, “Ta cũng không biết. Sư phụ kêu ta nấu cơm, ta liền nhóm lửa thôi, sau đó, sau đó thì cháy như vậy.....”

Hắn lặng lẽ cười thầm, tên mặt gấu này muốn chinh tiểu cô nương nên tự mình rời đi trước. Giờ thì hay rồi, xem xem là ai chinh ai.

“Bây giờ phải làm sao?” Cái này cũng không tính là nàng dùng sức mạnh phá nhà chứ hả?

“Ta cũng không biết, tên mặt gấu đâu rồi?” Phong Thiện Dương nhún vai tỏ vẻ không sao đâu. Dù sao cũng không phải hắn đốt, việc hắn hiếu kỳ là, nhà đã bị đốt rồi, sao lại không thấy tên mặt gấu kia tới gầm rú chứ.

“Sư phụ đi hái thuốc.” Nhìn nhà bếp bị phá lỗ chỗ, nàng khóc không ra nước mắt. Đợi chút nữa sư phụ quay lại biết lấy gì ăn?

“Thôi vào đại sảnh đợi hắn quay về rồi tính, người không bị gì là tốt rồi.” Hắn vỗ vỗ nhẹ đầu nàng đồng tình, từ đáy lòng hắn chia buồn với nàng. Đây cũng không phải là chuyện đùa. Tên mặt gấu đã phải bỏ ra hai năm mới làm ngôi nhà này có da có thịt chút, tiểu cô nương này đến chưa được nửa ngày, không những đập vỡ cửa với bàn, bây giờ còn đốt cháy nhà bếp của hắn. Ngày tháng sau này..... khó sống rồi nha!

“À..... Huỳnh tên họ là gì?” Có việc muốn hỏi hắn, Ngân Bình Nhi mới phát hiện ra nàng không biết vị công tử có lòng tốt này tên gì.

Đối với sự mơ hồ của nàng, Phong Thiện Dương dù gì cũng có chút sượng lại, không thêm đề ý mở miệng trả lời: “Phong Thiện Dương.”

“À, Phong công tử, từ đây có con đường nào có thể xuống núi nhanh chút không?” Nàng kéo lấy tay áo của Phong Thiện Dương.

“Để làm gì?” Muốn nhanh? Hắn quăng nàng từ trên núi xuống dưới là nhanh nhất rồi, bảo đảm một đường đi thẳng xuống địa ngục.

“Sư phụ nói khi người quay về muốn ăn cơm, ta muốn xuống núi mua.” Cũng đã đốt cháy nhà bếp rồi, không lẽ lại để sư phụ đói bụng nữa.

Lông mày nhíu lên, Phong Thiện Dương rất muốn nói cho nàng biết, đợi sư phụ nàng quay lại, tuyệt đối không phải muốn ăn cơm, hắn là muốn bóp chết nàng. Có điều, nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của nàng, thôi vậy, vẫn không nên hù dọa nàng.

“Nàng vào phòng khách chờ đi, ta xuống núi mua cho.” Đợi nàng xuống núi mua cơm quay về chắc là thành bữa sáng ngày hôm sau rồi.

“Được, vậy cảm ơn huynh.” Ngân Bình Nhi gật đầu, lễ thân mình mỗi một sau khi trải qua nỗi kinh hãi ban nãy hướng phía trước mà đi.

Nhìn bóng lưng của nàng, Phong Thiện Dương nhìn không được lắc đầu, “Thật là tự mình chuốc khổ....”

Mặt trời dần dần khuất bóng, ánh trăng dịu dàng từ từ nhô lên. Ánh sáng bàng bạc nhẹ nhàng rơi xuống, vỗ về mặt đất sau một ngày vất vả.

Thời gian trôi càng lâu, Ngân Bình Nhi ngồi trên ghế chờ đợi càng thấy lo lắng. Trong không khí tràn ngập mùi tro bụi, làn váy của nàng cũng bị lửa sượt qua, đốt cháy vài lỗ.

Nhìn thấy đồ ăn trước mặt thơm ngào ngạt đến nỗi nước miếng muốn chảy ra ngoài, Phong Thiện Dương đợi đến nỗi bụng đói kêu inh ỏi, “Tên mặt gấu kia chạy đi đâu rồi, đói quá rồi nha.....”. Lời vừa nói ra thì hai tai giật giật, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc cách phía sau nhà không xa truyền lại, hắn đồng tình liếc nhìn Ngân Bình Nhi, “Khụ khụ, tên mặt gấu đã quay trở về.” Hắn tốt bụng nhắc nhở nàng một tiếng.

Ngân Bình Nhi vừa nghe, mặt mày đau khổ, cúi đầu xuống, trông ngực đập liên hồi, cảm giác bản thân rất giống phạm nhân đang chờ quan lão gia phán quyết.

“Đừng sợ, ta sẽ giúp nàng nói tốt vài câu.” Phong Thiện Dương khéo léo an ủi.

Tiếng bước chân từ từ đến gần, tiếp theo đó, cánh cửa lớn đang khép hờ bị đẩy ra. Phong Thiện Dương vừa nhìn thấy Phượng phủ, lập tức thở hốc kinh ngạc, vươn ngón tay ra chỉ thẳng vào Ngân Bình Nhi đang ngồi bên cạnh. “Là nàng! Mọi việc đều do nàng gây ra, không liên quan đến ta!” Hắn không chút do dự liền bán đứng nàng.

Ngân Bình Nhi vừa nghe liền bật đầu dậy, kinh ngạc nhìn Phong Thiện Dương. Vốn dĩ khi này hắn ở bên cạnh nàng, nàng cũng có chút cảm động, không nghĩ tới hắn có thể không nghĩa khí như vậy!

Có điều việc gì cần đối mặt thì phải đối mặt, nàng chậm rãi quay cái cổ cứng ngắc của mình lại, lấy hết dũng khí nhìn Phượng phủ, đôi mắt càng mở càng to. Nàng đột nhiên hiểu ra tại sao Phong Thiện Dương lại không nghĩa khí như vậy rồi.

Nếu không phải do sớm biết được tướng mạo của Phượng phủ, nàng thật sự cho rằng có con gấu nào từ trong núi chạy tới dọa người. Toàn thân hắn phát ra một cỗ khí bức người, vốn dĩ đã không nhìn rõ ngũ quan, dưới ánh nến lại càng có vẻ u ám. Ánh mắt hắn phát ra con tức giận mãnh liệt, giống như sắp tới đây hắn sẽ há miệng xé xác nàng rồi nuốt vào bụng.

Phong Thiện Dương nhìn tình hình có chút không đúng, quyết định để bụng đói, đi trước một bước mới được, “Hai vị, ta không quấy rầy hai vị dùng bữa nữa, tiểu nhân xin lui trước, hai vị thông thả dùng bữa, thông thả dùng bữa.”

Phong Thiện Dương khom người cười chào, đi vòng qua tên quái vật đang đứng chắn ở cửa. Ngay đúng lúc chuẩn bị chuẩn đi, Phượng phủ lạnh lùng liếc nhìn hắn, dọa hắn sợ tới mức chân vấp phải thành cửa, té thẳng ra ngoài, “Ui da!” Lúc này bất chấp thể diện, lập tức lồm cồm bò dậy, chạy khỏi ánh mắt giết người của Phượng phủ trước đã.

Chỉ còn lại một mình Ngân Bình Nhi trong phòng, thật sự hận chết Phong Thiện Dương mà. Trong lòng không ngừng chửi rủa hắn thậm tệ, một bên run

run lên nhìn người đang đứng ở cửa. Cái nhìn này vừa hay lại lọt vào đúng tầm mắt của Phụng phủ, toàn thân run lên, nàng chợt dạ vội vàng cúi đầu.

Hai người cứ như vậy giằng co không nói một lời. Rất lâu, rất lâu sau, Ngân Bình Nhi lo sợ không biết nên mở miệng thế nào, còn Phụng phủ lại đang suy nghĩ làm thế nào để đá nàng đi.

Cuối cùng, Ngân Bình Nhi không chịu nổi kiểu áp lực trầm mặc này, mở miệng nói trước, “Việc này... không phải do ta cố ý.” Nàng thấp thỏm không yên nhìn Phụng phủ.

Phụng phủ trừng mắt gấu lên nhìn nàng, “Không phải cố ý đã đốt thành thế này rồi?” Vừa trừng mắt nhìn mới phát hiện ra y phục của nha đầu “Rất bằng phẳng” này cũng bị đốt cháy từng lỗ, từng lỗ. Cả người nhếch nhác không chịu nổi, đôi mày rậm gắt gao nhăn lại, “Xảy ra chuyện gì?” Hắn nín thở nhưng trong lòng đột nhiên có chút không đành lòng nhìn nàng.

Ngân Bình Nhi mấp máy môi, nhỏ tiếng đem toàn bộ sự tình từ lúc hắn rời đi kể lại một lượt, “Không phải ta cố ý đâu... Ta không biết vì sao lửa càng đốt càng cháy to...” Xấu hổ cúi đầu xuống, trong lúc đợi hắn quay về Phong Thiện Dương đã nói cho nàng nghe, căn nhà gỗ này là do chính tay hắn dựng nên, hắn coi như bảo bối vậy.

“Đồ đại nghịch nhà ngươi! Mẩu thân ngươi không dạy ngươi việc bếp núc hay sao?” Phụng phủ tới gần bên tai nàng gầm nhẹ một tiếng.

Thật là chọc tức chết hắn mà! Nhét một đồng củi vào, lửa đương nhiên một khi đã cháy thì không thể dừng lại. Hôm nay vẫn còn may mắn, tên chết tiệt kia vừa hay ở trên núi, nếu không đợi lúc hắn quay về, nói không chừng cả căn nhà gỗ cũng bị nàng đốt trụi luôn!

“Không có nha, trước đây không cẩn thận làm hư nhà bếp, mẩu thân không cho phép ta bước vào bếp nữa.” Ngân Bình Nhi cảm thấy mình thật vô tội.

Thấy nàng nói hợp tình hợp lý, ngụ ý là, nên trách mẩu thân nàng không dạy nàng chứ! Phụng phủ neho mắt lại, đưa tay ra kéo lấy tay nàng, chỉ mới muốn quăng nàng ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nàng --- -----

“A! Đau quá!” Nước mắt trong nháy mắt tràn ra, đau đớn kịch liệt làm cho hai bàn tay của Ngân Bình Nhi run lên.

Phụng phủ lật bàn tay nàng lên xem, nhìn không được chửi một tiếng. Lòng bàn tay của nàng toàn là vết bong, lại thêm lúc này hắn lỡ mồm nắm lấy tay nàng, làm cho lớp da đều bị bong lên. “Chết tiệt, tay của ngươi sao lại thành ra như vậy?”

“Ta muốn đập lửa mà!” Ngân Bình Nhi dồn sức thổi thổi vào lòng bàn tay, hi vọng có thể bớt đau một chút, nhưng có vẻ cách này không hiệu quả cho lắm.

Phụng phủ nắm cổ tay của nàng, kéo nàng đi vào phòng của hắn, “Ngồi xuống!” Chỉ xuống cái ghế dài, nhìn nàng ngồi vào chỗ của mình xong, hắn mới lôi ra một bình sứ nhỏ từ trong tủ quần áo, kéo một cái ghế qua, ngồi xuống trước mặt nàng giúp nàng bôi thuốc.

Vốn dĩ bàn tay bị bong đau như kim châm, sau khi được hắn bôi thuốc mỡ màu xanh lên, đau đớn dần dần bớt đi, chuyển sang cảm giác mát lạnh. Nàng len lén ngước mắt lên nhìn Phụng phủ đang giúp nàng dùng vải trắng băng vết thương lại.

Hắn vẫn râu tóc đầy mặt, không nhìn rõ được ngũ quan, nhưng đôi mắt lại đen sâu thăm thẳm. Nhìn thấy hắn chuyên tâm thay nàng xử lý vết thương như vậy, không biết vì sao, nỗi e sợ ban đầu trong lòng nàng đối với Phụng phủ cũng dần biến mất. Nàng thậm chí còn không ý thức được đôi môi khẽ cong nhẹ.

Sau khi vết thương đã được xử lý xong, Phụng phủ vừa ngước mắt lên đã nhìn thấy ý cười có chút vô thức của nàng. Trong phút chốc, hắn không có cách nào dời tầm mắt khỏi gương mặt lem luốc của nàng.

“Cám ơn”. Nhìn thấy hai tay bị quấn thành hai cục tròn tròn, kỳ thật, hắn cũng không đến nỗi kinh khủng như trong tưởng tượng của nàng. Nàng còn tưởng rằng lúc hắn quay về, nhìn thấy nhà bếp bị thiêu rụi như vậy sẽ đánh nàng một trận rồi đuổi đi, không ngờ hắn không những không làm vậy mà còn thật tâm giúp nàng bôi thuốc. Hóa ra sự phụ là một người tốt, khẩu xà tâm phật.

Ngân Bình Nhi ngây thơ đã nghĩ sai rồi. Ban đầu Phụng phủ đúng là tính đuổi nàng đi, thế nhưng sau khi thấy tay nàng bị thương, không biết tại sao hắn chỉ muốn nhanh chóng giúp nàng bôi thuốc.

Nghe thấy tiếng nàng, Phụng phủ bây giờ mới hồi phục tinh thần, “Ngươi không thích hợp ở nơi này, trở về đi.” Trong lòng đột nhiên có chút dự cảm, nàng nếu tiếp tục ở lại đây sẽ làm đảo lộn cuộc sống hiện tại của hắn.

“Ta không muốn. Người nói sẽ nhận ta làm đồ đệ, ta muốn ở lại đây học y thuật.” Ngân Bình Nhi lập tức lắc đầu. Trong lòng đột nhiên lo lắng, chỉ vừa nghĩ tới việc phải quay lại Lạc Dương, không biết tại sao, trực giác của nàng liền nghĩ muốn kháng cự.

“Cái gì ngươi cũng không biết, làm sao làm đồ đệ của ta được?” Mặc dù hắn đã sớm biết kiểu thiên kim đại tiểu thư như nàng, hơn nửa phần là không biết những việc này. Đoán cũng đoán đúng rồi, nhưng không ngờ rằng nàng lại có thể thiêu rụi nhà bếp của hắn.

“Ta có thể làm những việc khác mà!” Ngân Bình Nhi tranh thủ cơ hội để có thể ở lại.

“Ngươi biết cái gì?” Hai tay Phụng phủ khoanh lại, nhìn nàng cười lạnh lùng.

“À thì, ta có thể giúp người đun củi, chẻ củi, nấu nước, làm việc vặt.” Nghĩ ngợi một hồi, đây là những thứ nàng có thể làm được.

Phượng phủ đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu. Những việc nàng vừa nói, phải do nam nhi làm, sao cứ như trời đất đảo ngược vậy, “Không lẽ người muốn ta nấu cơm cho người ăn sao?”

“Ta chê củi, người nấu cơm, rất công bằng mà. Sư phụ, không phải người lại muốn giờ trò xấu nữa chứ?” Biết ngay là hắn muốn đuổi nàng đi, có điều, nàng nhất quyết không đi.

Nhìn thấy nàng toàn thân nhếch nhác, ngay cả lời nói nhấn tâm đến bên miệng Phượng phủ cũng không nói ra được. Thôi vậy, dù gì bây giờ tay nàng cũng bị thương, lại không có ai có thể đưa nàng xuống núi, xem như muốn đuổi nàng đi, cũng không phải lúc này. Lỡ như giữa đường nàng xảy ra chuyện gì, cô cô nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn. “Đi nghỉ đi, nhớ là đừng để nước dính vào vết thương.” Mọi chuyện cứ để vết thương của nàng khỏi rồi hãy tính.

“Dạ”. Mặc dù không biết vì nguyên nhân gì mà hắn lại thay đổi tâm ý nhưng lần này Ngân Bình Nhi rất thông minh, không có hỏi nhiều, vui vẻ gật đầu. Nhẹ nhàng nhanh chóng rời khỏi phòng hắn, trong lòng mơ hồ suy nghĩ, có thể ở bên cạnh sư phụ, nàng thật sự rất vui.

Phượng phủ nhìn bóng lưng nàng bất đắc dĩ thở dài. Thật sự không hiểu bản thân vì sao lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt sáng trong veo của nàng, bao nhiêu lời nói xấu xa nhấn tâm đều không thể nói ra được. đành vậy, dù sao qua một thời gian, phụ mẫu nàng cũng sẽ phải người đến đón nàng về, trong thời gian này đành cố nhẫn nhịn một chút. Thật không biết cô cô đi đâu mà tìm được cô nương hiền toái này!

“Đứng rồi, sư phụ.” Đột nhiên tiếng Ngân Bình Nhi từ ngoài cửa vọng lại.

“Chuyện gì?” Phượng phủ bực mình hỏi.

“Đồ ăn để ở trên bàn ngoài này, người nhớ ăn nha!” Nói xong Ngân Bình Nhi lập tức xoay người đi về phòng mình.

Nhà bếp đã bị đốt sạch trơn rồi, đồ ăn từ đâu tới?

Phượng phủ nhớ lại lúc quay trở về, Phong Thiện Dương cũng ở đây. Không cần nghĩ nữa, nhất định là hắn xuống núi mua về. Thật là, tội nghiệp cho căn bếp bị cháy mất một nửa của hắn. Đầu lại nhức một hồi, ngày mai hắn lại phải bận rộn rồi

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 5

Phượng phủ hồi hận rồi, hắn thật sự cảm thấy tối hôm đó không đuổi nàng đi là quyết định sai lầm nhất cuộc đời hắn.

Đôi mắt dưới hàng chân mày rậm đỏ lên, đau lòng nhìn căn nhà gỗ do một tay hắn dựng lên, hành lý đeo trên lưng. Vài cây thuốc phía sau hậu viện chỉ mới gieo xuống, mặc dù vẫn chưa đến lúc nhưng hắn không đi không được!

“Sư phụ. ... Thực xin lỗi, ta thật sự không cố ý.” Đứng bên cạnh hắn, Ngân Bình Nhi cúi đầu hối lỗi. Nàng thực sự không biết là sức phá hoại của mình lại lợi hại như vậy. Ở trên núi với sư phụ gần gũi có mấy ngày thôi, vậy mà căn nhà gỗ đã bị phá hết một nửa.

Mặt Phượng phủ co rúm lại, trừng mắt hung dữ nhìn tên đầu sỏ phá hoại, “Người không cố ý? Người không cố ý đã thành ra thế này, nếu như người cố ý thì còn làm thế nào nữa?” Hắn nhìn không được gào lên.

Cũng khó trách sao hắn lại tức giận như vậy, từ sau hôm nàng thiêu rụi nhà bếp tới nay, căn nhà gỗ này lần lượt bị phá hoại với tốc độ nhanh như chớp. Kêu nàng đi lau bàn, nàng lại lau đến rách cả tay vịn ghế. Kêu nàng đi sửa sang lại vườn thảo dược, nàng lại đem thảo dược nhổ lên như nhổ cỏ dại.

Càng thảm hơn là, nàng trời sinh tính tình mơ hồ lại không biết suy tính, rõ ràng biết bản thân sở hữu sức mạnh hơn người, nhưng lúc nào cũng không để tâm, cứ phui phui dọn dọn căn nhà gỗ. Thành ra phía ngoài tường bên này lủng một lỗ, bên kia lủng một lỗ. Nếu bọn họ còn không chịu xuống núi, chỉ sợ căn nhà gỗ này thật sự sẽ biến thành đồng gỗ vụn.

“Sư phụ.” Nàng tỏ vẻ đáng thương nhìn hắn.

Thấy thế, Phượng phủ ngửa mặt lên trời thở dài. Có trời mới biết, hắn tuyệt nhiên không phải vì điệu bộ đáng thương của nàng mà mềm lòng, chỉ sợ lỡ như hai người đánh nhau, hắn thật sẽ bị nàng đánh chết!

“Quên đi.” Ỉu xiu lắc đầu, hắn đành chấp nhận số phận vậy.

Xách hòm thuốc cùng đồ lặt vặt khác trên đất lên, nhìn lại căn nhà gỗ hắn yêu quý lần cuối rồi ừ ừ đi xuống núi. Ngân Bình Nhi vác một cái rương gỗ lớn trên vai, ngoan ngoãn đi theo sau.

Trong lòng đầy tâm sự, hai người không nói tiếng nào, cứ thế đi trên đường mòn xuống núi. Không bao lâu, Ngân Bình Nhi cuối cùng không chịu nổi nữa, “Sur phụ, bây giờ chúng ta đi đâu?” Đây là đường xuống núi, chẳng lẽ sur phụ tính đến nhà bệnh nhân trị bệnh? Không đúng nha, đến nhà trị bệnh cũng không cần phải mang hết đồ đạc trong nhà theo bên mình như vậy chứ?

Phượng phủ mệt mỏi quay đầu liếc nàng một cái, “Xuống núi ở.”

“Dưới núi sur phụ cũng có nhà hả? Thế lên núi ở làm gì?”

“Ngươi quản ta.” Muốn giải thích cho nàng nghe cũng rất phức tạp, hắn không muốn tốn nước bọt.

“Ồ” Cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu cong lên. Sur phụ thật hung dữ, nàng đã xin lỗi rồi còn vậy nữa, có điều. ...

Hàng mi dài rậm như chiếc quạt chóp chóp, lên nhìn người phía trước, cái miệng nhỏ hồng lập tức cong lên. Mặc dù sur phụ lúc nào cũng bày ra vẻ mặt hung dữ mắng nàng, nhưng cho dù hung dữ thế nào đi nữa cũng chưa bao giờ ra tay đánh nàng.

Sur phụ á, chỉ giống như con gấu to lớn gầm rú phô trương thanh thế. Nghĩ vậy, Ngân Bình Nhi cười thầm, không hiểu vì sao trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

“Ngươi đang làm gì đó? Đi nhanh lên coi.” Phượng phủ đi phía trước không nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy nha đầu này đã rút lại phía sau khá xa, đang đứng đó cười ngây ngô. Hắn lập tức nhủ mày quay lại trước mặt nàng.

“Sur phụ.” Giọng nói ngọt như mật khẽ gọi.

Phượng phủ có chút sùng sốt. Ánh nắng giữa trưa chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, làm cho cả gương mặt sáng bừng lên, khoe mắt đuôi mày đều là ý cười ngọt ngào. Trong nhất thời, hắn cảm thấy nàng lúc này thật đẹp, làm tim người phải loạn nhịp.

Ngân Bình Nhi không chú ý đến ánh mắt hắn chăm chú nhìn nàng có bao nhiêu thiêu đốt. Khi nhìn thấy hai bên trán hắn chảy xuống mấy giọt mồ hôi, nàng vội vàng rút khăn thấm ra, tiến lại mấy bước lau mồ hôi cho hắn, hoàn toàn không cảm thấy bản thân mình làm vậy có chút mờ ám, “Sur phụ mang nhiều đồ quá, Bình Nhi giúp ngươi mang hòm thuốc này cho.”

Mặc dù đồ nàng đang khiêng là cái rương gỗ to nhất nặng nhất, nhưng cũng chỉ có mỗi cái này. Thế nhưng trên người sur phụ lại phải cồng bao nhiêu là hòm thuốc rồi hành lý, đeo như vậy so với rương gỗ của nàng hắn là nặng hơn nhiều.

Ánh mắt Phượng phủ đột nhiên có chút kỳ quái, hắn lảng lảng quay đầu tránh đi bàn tay của nàng, “Không cần, đi nhanh thôi.”

Đáy lòng cơ hồ có gì đó xao động, nhưng hắn cự tuyệt không để ý tới, có chút bối rối bước về phía trước. Hắn hít sâu một hơi, cố gắng xua đi suy nghĩ trong đầu. Ngân Bình Nhi ngoan ngoãn đi theo sau, trên người toát ra mùi thơm nhàn nhạt, len vào mũi hắn giống như mùi thơm lần đầu tiên hắn gặp nàng. Ngón ngọt như mùi thơm của táo.

Hai người lại một lần nữa rơi vào im lặng, có điều lần này đổi lại là Phượng phủ có chút không yên, cố ý đi chậm lại, đợi nàng đi tới gần bên hắn, thuận miệng hỏi: “Việc ngươi có sức mạnh như vậy có nhiều người biết không?”

Từ sau khi nàng lộ ra sức mạnh phi thường nhờ cây làm người kinh ngạc, hắn đã bắt đầu điều chế thuốc, hi vọng có thể tìm ra phương thuốc thích hợp, không chế hoặc loại bỏ sức mạnh kỳ lạ của nàng. Có điều trước mắt vẫn còn đang trong quá trình thử nghiệm.

“À, thực ra ngoài phụ mẫu cùng đại ca, không có người nào biết. ...” Nói đến đây, Ngân Bình Nhi nhịn không được thở dài, “Có một lần, ta cùng mẫu thân đi lễ Phật, đúng lúc gặp phải một con trâu điên. Tượng Phật lớn trong Phật đường rơi xuống, thẳng hướng mẫu thân ta. Ta liền đưa tay ra đỡ pho tượng, lúc đó tất cả mọi người trong Phật đường đều bị dọa cho ngã ngửa.” Lúc đó tất cả mọi người giống như bị bùa phép làm đứng yên bất động tại chỗ, kinh sợ nhìn nàng.

“Sau đó thì sao?”

Nghe hắn hỏi như vậy, Ngân Bình Nhi lại càng không biết nói sao, “Sau đó, đương nhiên là truyền khắp thành Lạc Dương rồi. Vị hôn phu cũng hủy hôn, phụ mẫu ngày ngày đều vì ta mà phiền não.”

Phượng phủ im lặng nghe, không nói lời nào.

“Kỳ thực như vậy cũng tốt.” Ngân Bình Nhi nhìn hắn cười nhẹ, “Ngày trước che giấu mọi người, ta lúc nào cũng lo lắng, sợ không cẩn thận để lộ ra. Bây giờ mọi người đều đã biết, ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Mặc dù đi trên đường vẫn bị chỉ trích. ... Từ nhỏ đến nay, mẫu thân luôn muốn ta không chế bản thân. Từ năm ba tuổi, ta đã không được mẫu thân nắm tay rồi. Người sợ ta không biết khống chế sức lực, sẽ làm gây tay người. ...”

Nàng càng nói càng buồn phiền, đột nhiên nhớ lại, từ sau khi nàng bị lộ bí mật, rất nhiều người ở thành Lạc Dương đều thầm mắng nàng là yêu quái. Nha đầu trong phủ càng xem nàng là rắn độc, hoàn toàn không dám lại gần.

Phượng phủ không ngờ rằng trên khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn của nàng cũng có thể xuất hiện biểu hiện cô đơn như vậy. Về mặt đau lòng, lời nói đều chứa đầy sự chua xót, như kim châm vào tim hắn.

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Đột nhiên một luồng hỏa khí bùng bùng trong lòng hắn.

Đồ ngọc này, người nhà của nàng cơ bản không cần nàng nữa mới quăng nàng đến nơi này, để mặc nàng tự sinh tự diệt. Chẳng trách nàng lên núi đã nhiều ngày như vậy lại không thấy người nhà nàng tới tìm.

“Sư phụ, người nổi giận ư?” Ngân Bình Nhi không hiểu sao hắn mới nghe một hồi đã nổi giận.

Phượng phủ nghiêm mặt, hắn đâu chỉ tức giận mà là cực kỳ tức giận. Chỉ là chủ yếu hắn giận bản thân tại sao lại vì đồ ngọc này mà tức giận, trong lòng thậm chí vì nàng cảm thấy không đành lòng.

“Không có.” Không đành lòng cái con khỉ!

“Không có thì tốt. Sư phụ, sư phụ, có sư phụ thật là tốt.” Ngân Bình Nhi hồn nhiên cười.

“Tại sao?” Rõ ràng tự nhủ với bản thân không cần để ý đến nàng, nhưng hắn lại không quản được cái miệng mình, trong lòng ngoài tức giận ra, còn có chút.... thương tiếc.

“Bởi vì nói nhảm gì cũng có thể nói cho người biết mà. Mặc dù người hay hung dữ với ta, so với những người hay tránh né ta, tiếng gào thét của sư phụ vẫn làm ta cảm thấy vui hơn!” Bộc lộ hết thấy suy nghĩ của mình, trong đó dường như có thêm chút thương tâm nhân nhật.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, “Ừ.” Nha đầu này, thật sự là quá khờ khạo.

Cái miệng nhỏ cong lên, hàm răng cắn môi dưới, ngập ngừng hồi lâu, nàng mới mở miệng hỏi: “Sư phụ.... người có khi nào cũng cảm thấy Bình Nhi là quái vật...” Vừa nghĩ đến hắn cũng có khả năng đối xử với nàng như vậy, lòng nàng liên quân thất, thậm chí hô hấp cũng có phần khó khăn.

Thu hết vào tầm mắt nét mặt đau lòng ẩn hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt đen của Phượng phủ lóe lên sát khí, “Là ai nói với ngươi như vậy?” Với tính cách đơn thuần của nàng, sao lại đột nhiên nghĩ tới hình dung tổn thương người khác như vậy.

Nàng gượng cười, “Đâu, đâu có.”

Buồn bực nhìn gương mặt cười gượng còn khó coi hơn so với khi khóc của nàng, hắn không nghĩ ngợi gì liền đưa tay ra véo má nàng. Hắn không thích thấy nàng ủ rũ như vậy, “Đồ ngọc, ngươi giống đồ ngọc.” Nếu để hắn biết được là tên khốn khiếp nào nói với nàng những lời này, hắn sẽ cho tên đó nếm thử mùi vị sống không bằng chết.

Hành động của hắn mang theo sự thương xót mà bản thân hắn cũng không biết, nhẹ nhàng an ủi sự bi thương của nàng. Trong lòng cảm thấy ấm áp, nàng hỏi ngược lại hắn “Còn sư phụ thì sao?”

“Ta?” Phượng phủ không hiểu nhìn nàng.

“Đúng vậy. Y thuật của sư phụ giỏi như thế, tại sao lại cam tâm sống trong núi sâu? Làm sao lại đến nơi này?” Đây là vấn đề nàng vẫn luôn muốn hỏi.

Phượng phủ bĩu môi không thèm trả lời, “Đi nhanh lên, bằng không không kịp xuống núi trước khi trời tối đâu.” Vấn đề này hắn cũng muốn biết, chỉ là sư phụ đi rồi, hắn có thể hỏi ai được chứ?

Đi lên vài bước, hắn rất tự nhiên quay lại nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng. Nàng chân ngắn, đi có vẻ chậm, hắn theo bản năng đi chậm lại, sánh bước cùng nàng mà đi.

Ngân Bình Nhi có chút sùng sốt, hai gò má nhát thời đỏ rần lên. Ánh mắt chậm chậm nhìn chỗ bàn tay hai người đang nắm, nhiệt độ cơ thể hắn lan sang lòng bàn tay nàng, một cảm giác ấm áp lan toả trong lồng ngực, “Vâng.” Nàng gật đầu thật mạnh, chớp mắt đột nhiên có chút cay cay. Rất cảm động.

Theo Phượng phủ xuống núi, đi vào trấn Lạc Thủy, ban đầu Ngân Bình Nhi còn nghĩ nơi hắn ở là một nhà dân đơn sơ, thế nhưng không ngờ lại là một biệt viện lớn. Không những vô cùng rộng lớn thoải mái, bên trong còn có không ít nô bộc đang dọn dẹp.

Lúc này nàng mới biết, hoá ra căn nhà gỗ trên núi chỉ là nơi hắn thỉnh thoảng mới đến ở. Ngày thường phần lớn hắn sẽ ở dưới núi, còn thường chữa bệnh từ thiện giúp đỡ người dân ở trấn Lạc Thủy. Mọi người ai ai cũng đều rất ca ngợi hắn.

“Tiểu thư, nô tì là Tiểu Hoàn.” Tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên.

Ngân Bình Nhi đứng trước gương đồng ngắm nghía kỹ càng một lúc. Sau khi thấy y phục và đầu tóc đã chỉnh trang gọn gàng, mới xoay người đi mở cửa, “Chào buổi sáng, Tiểu Hoàn.”

Một tiểu nha hoàn thanh tú đang đứng ngoài cửa, đồng thời nở một nụ cười thân thiết với nàng. Nhìn thấy nàng một thân trang điểm sửa soạn, liền nói “Tiểu thư, người lại rửa mặt chải đầu xong rồi. Tiểu Hoàn đã gắng tới sớm hơn hôm qua rồi đó.” Bưng chậu nước vào phòng. Tiểu Hoàn thực sự rất bội phục vị tiểu thư này.

Mấy ngày trước, đột nhiên thiếu gia đưa về một vị cô nương, nói là đặc biệt hầu hạ riêng hắn, nhưng ai mà tin chứ!

Nhìn xem, đều là người hầu như nhau, nhưng chỉ riêng quần áo của nàng đã tốt hơn hết thấy mọi người. Chỗ ở lại là lầu các, ăn uống giống như thiếu gia, và lại còn muốn người đặc biệt hầu hạ, lại còn gọi nàng là tiểu thư. Có nha hoàn nào mà lại mệnh tốt như vậy?

“Ừ, ta muốn sớm đi gặp sư... Phụng đại ca.” Lời mới nói được một nửa đã đổi lại, Ngân Bình Nhi lè lưỡi, xém nữa quên mất. Phụng đại ca muốn nàng sau khi xuống núi, không được phép gọi là sư phụ, vì thế nàng đành phải sửa lại gọi hắn là Phụng đại ca.

“Vâng.” Tiểu Hoàn cười cười, vắt khô khăn đưa cho nàng.

Ngân Bình Nhi lau mặt rất nhanh, xúc miệng, sau khi lau sạch hai tay xong liền nâng váy chạy ra ngoài. Nhìn sắc trời, trong lòng mừng thầm, lần này nàng nhất định sẽ kịp cùng sư phụ ra ngoài.

Nàng chạy qua hành lang ngoằn ngoèo, vọt thẳng vào trong viện trồng đầy các loại hoa khoe sắc rực rỡ. Vừa ngước mắt lên, liền nhìn thấy một người cao lớn đang mở cửa đi ra. Nàng vội gọi lớn: “Phụng đại ca!”

Phụng phủ vừa bước chân ra khỏi phòng, nghe tiếng gọi liền quay đầu lại. Nhìn thấy một bóng dáng màu xanh nhạt, đôi mắt liền tràn ngập ý cười, nhìn nàng thờ hồn hã hển chạy đến trước mặt, “Vội cái gì?” Hắn nhún mày, đưa tay lên dụ dỗ vuốt lại tóc cho nàng.

“Đương nhiên phải vội rồi, huynh lần nào cũng nói muội ngủ quên. Hôm nay muội đặc biệt dậy thật sớm, Phụng đại ca, hôm nay muội có thể cùng đi không?” Đôi mắt mong chờ nhìn hắn.

Mấy ngày nay Phụng đại ca đều ra ngoài trị bệnh từ thiện, nàng sớm đã muốn đi cùng rồi. Có điều mỗi lần nàng thức dậy, Phụng đại ca đã ra khỏi cửa, hại nàng chỉ có thể ở nhà một mình ngẩn ngơ.

Phụng phủ nhìn dáng điệu mong mỏi khao khát của nàng, thật sự không thể thốt lên câu “Không được”. Khám bệnh không phải đi chơi, hắn cũng không có cách nào vừa khám vừa trông chừng nàng. Vạn nhất nàng một mình chạy loạn trên đường, xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

“Phụng đại ca.” Ngân Bình Nhi thấy hắn vẫn còn lưỡng lự, dứt khoát lôi kéo ống tay áo của hắn, lắc nhẹ. Hiện tại nàng đã bắt đầu uống thuốc do Phụng đại ca điều chế, khí lực so với trước đây đã giảm đi rất nhiều, mới không kéo rách tay áo của hắn.

Giọng nói nũng nịu làm lòng Phụng phủ mềm nhũn, bất đắc dĩ thở dài, “Được rồi, nhưng muội phải ngoan ngoãn nghe lời, không được cách ta quá xa, biết chưa?” Hắn á, thật là càng ngày càng không biết làm sao với nàng.

“Dạ, muội biết rồi!”

Biết.... đúng là gát người mà!

Vì trị bệnh từ thiện nên Phụng phủ đặc biệt đem một cái bàn đặt trước y quán. Lúc hắn đang bắt mạch cho bệnh nhân, đôi mắt thỉnh thoảng còn phải nhìn chăm chăm vào bóng dáng màu xanh nhạt kia. Chỉ cần thấy nàng càng chạy càng xa, hắn liền nhìn không được nhún mày lại, “Bình Nhi, quay lại.”

Ngân Bình Nhi vừa ra khỏi cửa liền giống như được bãi bỏ lệnh cấm vậy, mới bắt đầu còn ngoan ngoãn đứng bên cạnh Phụng phủ xem hắn khám bệnh. Không lâu sau đó liền giống như con trùng nhỏ không an phận, nhích tới nhích lui.

Trần Lạc Thủy vô cùng náo nhiệt, hơn nữa mấy ngày nay lại sắp tới phiên họp chợ, hàng quán trên đường, biến người qua lại so với ngày thường nhiều hơn rất nhiều. Nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương, tính tình vẫn chưa lớn, nhìn thấy sự việc mới mẻ vui vẻ, đương nhiên đầu óc cũng bị cuốn theo, không kiềm được càng chạy càng xa.

Ngân Bình Nhi đang cúi đầu nhìn đồ chơi nhỏ của sạp hàng rong, nghe thấy tiếng Phụng phủ, vừa quay đầu liền nhìn thấy hắn ăn mờ bốc hỏa nghiêm trọng, le lưỡi, vội vàng đặt món đồ chơi xuống, quay trở về bên cạnh hắn.

“Phụng đại ca.” Ô ô, xem ra hắn có vẻ giận rồi.

“Trước khi ra khỏi cửa muội đã hứa gì với ta?” Phụng phủ trừng mắt nhìn nàng.

“Hứa với huynh không được chạy lung tung.” Nàng không chạy lung tung nha, chỉ là đi ra phía trước xem một chút thôi! “Người ta buồn mà, huynh đang giúp người chữa bệnh, muội chỉ là đi ra mấy sạp phía trước xem đồ mà thôi.” Cái miệng nhỏ cong lên tui thân, nàng thật sự rất buồn chán. Bốc thuốc cũng không cần nàng, lấy thuốc cũng không cần nàng, đừng nói đến xem mạch cho người khác, đứng ở một bên không làm gì hết, thực sự rất khổ sở.

Phụng phủ nhìn nàng, lại thở dài, “Đợi ta xong việc sẽ dẫn muội đi chơi.” Chắc hẳn nàng cũng rất buồn bức, dạo gần đây hắn rất bận nên không có thời gian chăm sóc nàng. Đợi chút nữa dành thời gian đi cùng nàng vậy. Thật là, tiểu nha đầu này, làm hắn không yên tâm chút nào.

“Vâng!” Ngân Bình Nhi gạt đầu cười. Đợi lát nữa Phụng đại ca dẫn nàng đi chơi càng tốt, hi hi. Phụng đại ca, Phụng đại ca, mỗi lần gọi như vậy, trong lòng lúc nào cũng thấy ngọt ngào.

Mặc dù Phụng đại ca lúc nào cũng gọi nàng, mắng nàng, nhưng trong lòng lại rất thương nàng. Cả đời này, đây là lần đầu tiên có người thương nàng như vậy. Ngay cả phụ mẫu cùng đại ca đều rất sợ sức mạnh của nàng, theo bản năng lúc nào cũng giữ khoảng cách với nàng. Nói ra cũng không phải không thương nàng, chỉ là... thiếu cảm giác gần gũi.

Ngân Bình Nhi chuyên chú đứng bên cạnh nam nhân, mặc dù tướng mạo bên ngoài của hắn không phải dạng tuấn tú nhất, nhưng lại là người đối xử thật lòng với nàng nhất. Chỉ cần nhìn thấy hắn, nàng liền cảm thấy rất vui. Ngay cả khi hắn thờ phỉ phỉ mắng người, nàng cũng cảm thấy muốn cười. Khi nàng bị thương, hắn sẽ nâng hai tay nàng lên giúp nàng bôi thuốc. Phụng đại ca như vậy.... làm nàng không có cách nào không chế được mà thích hắn.

Là thích.... Sống chung với nhau một thời gian, nàng biết bản thân đã thích người này rồi, nhưng còn hần thì sao? Nàng có chút phiền muộn cúi mắt, mở hai tay ra nhìn vào bàn tay mình, hơi hơi dờ dẩn. Nàng một thân quái lực thể này, là người bình thường sao? Phụng đại ca sẽ sợ nàng phải không?

“Bình Nhi, Bình Nhi?” Phụng phủ giao lại mấy bệnh nhân còn lại cho một vị đại phu khác chữa trị, quay đầu liền nhìn thấy nàng ngẩng người ra nhìn hai bàn tay mình.

“Phụng đại ca.”

“Đứng ngây ra làm gì đó, đi thôi.” Hần nhìn nàng cười dịu dàng, dắt tay nàng đi về phía đường lớn.

Lại nắm tay nàng rồi?

Ngân Bình Nhi ngượng ngừng cúi đầu, nụ cười trên môi như đoá hoa nhỏ nở rộ. Phụng phủ đứng lúc quay đầu nhìn thấy nụ cười của nàng, không khỏi có chút giật mình. Hần ngừng lại một chút, giấu đi khóe miệng có phần cong lên dưới tóc mai, đôi mắt đen lộ ra ánh sáng nhu hòa nhân nhậ, bàn tay đang dắt nàng đi bắt giác cảm thật chặt.

Hai người nhàn nhả đi dạo trên phố, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ phía sau tới gần. Phụng phủ kéo tay lại, nhanh chóng đem Bình Nhi ôm vào trong lòng.

“Oa, hai người các ngươi thật là không có lương tâm mà!” Phong Thiện Dương thở phì phì mắng. Hai người này thật là đáng giận quá mà, xuống núi cũng không nói với hần một tiếng, hại hần quay về cũng chạy lên núi tìm bọn họ.

“Huynh cuối cùng cũng xuất hiện!” Vừa nhìn thấy hần xuất hiện, hận cũ của Ngân Bình Nhi liền dâng lên, “Tên tiểu nhân dê tiện huynh, trốn đi đâu vậy?”

Về chuyện hôm đó, sau khi nàng đốt cháy nhà bếp, Phong Thiện Dương nói là sẽ giúp nàng cầu tình. Thế nhưng hần lại bán đứng nàng, sau đó liền lập tức chuồn xuống núi, đã vậy một thời gian dài không thấy quay lại. Nàng sớm đã muốn tìm hần tính sổ rồi!

“Ta có trốn đâu, ta quang minh chính đại đi làm việc nha.” Phong Thiện Dương gian gian liếc nàng, tuyệt đối không thừa nhận là hần sợ bị “chân gấu” đập chết mà bỏ chạy.

“Huynh còn nói!” Giọng nắm đấm lên, Ngân Bình Nhi tức giận hùng hục hướng về hần. Mặc dù nàng chỉ còn năm phần công lực, nhưng để đánh bẹp được hần cũng đã dư giả lắm rồi!

“Này!” Phong Thiện Dương vội vàng nhảy dựng lên, chạy trốn chết.

Hai người chạy vòng quanh Phụng Phủ, đuổi tới đuổi lui. Nhìn thấy một màn trước mắt này, không biết vì sao, hần đột nhiên có chút phiền muộn, miệng có chút chua xót. Cảm xúc có chút không thoải mái, ánh mắt lóe lên, sau đó đưa tay ra tóm lấy Ngân Bình Nhi đang đuổi theo Phong Thiện Dương về bên người, “Đừng đùa giỡn trên đường lớn như vậy.” Lòng mày cong lên, thưởng cho Phong Thiện Dương ánh mắt đằng đằng sát khí.

Phong Thiện Dương cười mĩa nói, “Ai da, đùa như vậy mà, đùa với nàng ta thôi cũng không được.” Là hần nhìn nhầm rồi sao. Vừa nãy ánh mắt tên mặt gấu toàn là sát khí, cũng được..... Tầm mắt liếc về phía cánh tay Phụng phủ đang nắm lấy Ngân Bình Nhi, hứng thú nháy mắt. Từ khi nào mà tình cảm hai thầy trò bọn họ lại trở nên tốt như vậy?

“Không được.” Nghiêm khắc cự tuyệt, hần một chút cũng không muốn Ngân Bình Nhi chú ý tới tên đại thiếu gia phong lưu này.

Cảm nhận được đầy đủ ý vị của câu nói kia, Phong Thiện Dương nghe rồi cũng không nói gì, ngậm ngậm cười một nụ cười quý dị, gạt mạnh đầu.

“Hừ, nể tình Phụng đại ca, bỏ qua cho huynh.” Nàng khó lắm mới có thể cùng Phụng đại ca dạo phố, không thêm vì tiểu nhân này mà phá hỏng bầu không khí.

Phong Thiện Dương rất tự nhiên đi theo sau bọn họ, nghe từng câu từng câu chuyện phiếm của hai người, nhìn chăm chăm hai bàn tay nắm mãi không rời, ý tứ hàm xúc mà cười.

Ở thành trấn xa xôi lạ lẫm này, không có ai biết nàng, không cần phải kiêng dè chuyện gì. Hơn nữa thuốc của Phụng phủ cũng làm cho tình hình của nàng cải thiện đáng kể, vì vậy Ngân Bình Nhi cười cực kỳ vui vẻ. Trên đường có đồ gì ngon, đồ gì vui, Phụng phủ toàn bộ đều thuận theo ý nàng, chỉ cần nàng thích hần liền mua.

“Ngày trước không phải ngươi cố tình muốn ngược đãi nàng sao?” Theo như Phong Thiện Dương thấy, mấy ngày không gặp tiểu nha đầu này, nàng không những không gây đi mà người còn có chút mập lên. Ý phục đang mặc so với lúc trên núi lại còn tốt hơn, là tơ lụa Giang Nam, một cây lụa nếu ra giá cũng phải hơn 200 lượng bạc. Đây mà gọi là ngược đãi người à?

“Câm miệng của ngươi lại.” Phụng phủ lạnh lùng liếc hần một cái, ánh mắt ngay lập tức quay lại người nha đầu đang xem hí khúc ở phía trước, xem rất vui vẻ.

Phong Thiện Dương cũng không đem sự tình vạch trần, “Ngày đó cũng sắp tới rồi, ngươi chắc chắn để Ngân cô nương ở bên cạnh không sao hết ư?” Hần đặc biệt vội vàng quay về cũng vì “sự việc kia”.

Phượng phủ không nói gì, vẫn bình tĩnh nhìn về phía bóng dáng đáng yêu màu xanh nhạt kia. Nhìn nụ cười rục rờ của nàng, hần bắt giác cũng theo đó mà nở nụ cười yêu chiều.

Phong Thiện Dương thấy thế liền hiểu được, tên mặt gấu này thật sự động lòng rồi, “Người tự mình cân nhắc cẩn thận đi.” Ngữ khí có chút ngưng lại, vỗ vỗ bả vai của Phượng phủ, “Không ngờ được, một con gấu lại có thể thích một trái táo. Đây thật sự là chuyện lạ thiên cổ mà!” Hần hài hước giễu cợt.

Phượng phủ hung hăng liếc hần một cái, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nhân lúc hần không chú ý, đảo chân qua...

“A!” Phong Thiện Dương không ngờ rằng hần sẽ ra chiều này, không kịp phòng bị, liền bị gạt chân té chập vật trên đường.

Phượng phủ cười thầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn hần ngã như ngựa chổng bốn vó, không bò dậy được. Sau đó hần lại nhìn về hướng Ngân Bình Nhi đang ẩn trong đám đông người phía trước, trong lòng lặng lẽ đưa ra quyết định.

Lúc này Ngân Bình Nhi mặt cười rạng rỡ quay lại bên cạnh hần, dựa vào người hần, một bên le lưỡi nhìn Phong Thiện Dương nằm dài dưới đất không đứng dậy được.

“Bình Nhi.” Phượng phủ khẽ gọi một tiếng.

Ngân Bình Nhi quay đầu nhìn hần, “Phượng đại ca?”

Hần nhìn sâu vào đôi mắt nàng, chậm rãi mở miệng, “Mấy ngày nữa muội dọn khỏi biệt viện đi.”

Nụ cười trên môi tắt ngấm, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt to trong nháy mắt cũng biến mất theo, nàng sững sờ nhìn hần, “Cái, cái gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 6

Trên bàn sắp sẵn bát đĩa, cơm canh nấu xong đang nghi ngút khói, bữa ăn đã được chuẩn bị ổn thoả. Nhưng người thường ngày hay ngồi bên cạnh to mắt nhìn hần cười, hôm nay lại không thấy bóng dáng đâu.

Sau khi tắm xong, Phượng phủ nghỉ hoặc nhìn xung quanh một chút rồi bước ra ngoài phòng tìm người. Quả nhiên, phía dưới gốc đại thụ không xa, có một bóng người mảnh khảnh đang ngồi trên xích đu đung đưa. Tầm lưng đó, thoạt nhìn có chút cô đơn, khiến lòng người thương xót.

Đôi mắt đen láy khẽ chớp, bước tới bên cạnh bóng dáng mảnh mai kia, nhìn người đang ngồi trên xích đu, khóe miệng khẽ cười.

Cái xích đu này là sau khi Ngân Bình Nhi ở đây không lâu âm ỷ muốn hần làm, ồn ào tới mấy ngày, hần cũng mặc kệ nàng. Không ngờ nha đầu này vừa tức giận liền tự tay làm lấy.

Mặc dù không có sự giúp đỡ của hần, nàng cũng làm ra được chiếc xích đu có hình có dạng, hơn nữa lại rất chắc chắn. Lúc không có việc gì nàng liền vui vẻ ngồi đu qua đu lại, miệng cười khanh khách, còn hần luôn đứng một bên lặng lẽ nhìn nàng.

Ngân Bình Nhi chán nản đá bụi trên mặt đất. Thời gian qua, theo Phượng đại ca học y thuật, nàng sống rất vui vẻ. Có người thường xuyên ở bên cạnh nàng, cảm giác an tâm này không thể cảm nhận được ở nhà.

Phụ mẫu đối với nàng rất tốt, chỉ là, đặc biệt không giống với khi có Phượng đại ca ở bên cạnh. Phượng đại ca không sợ một thân quái lực của nàng, cũng không trốn tránh nàng. Nàng có thể thoải mái ở bên cạnh hần, nói chuyện hi hi ha ha.

Có điều mặc kệ nàng nói gì, Phượng đại ca thường không để ý nhiều tới nàng.

Chỉ có vài lần nàng ồn ào làm hần phát phiền chọc hần nổi giận, trừng mắt hung hăng nhìn nàng. Có điều, cũng chỉ có thế. Mặc dù thường hay làm hần tức đến xì khói, mỗi lần như vậy hần cũng dọa sẽ quăng nàng ra ngoài, nhưng cũng chỉ nói như thế, từ đó đến giờ chưa từng hành động.

Chỉ là... Tại sao Phượng đại ca đột nhiên lại muốn nàng rời đi? Tại sao?

“Sao lại không vào ăn cơm?” Đứng hồi lâu, Phượng phủ mới mở miệng hỏi.

Nghe thấy giọng nói của hần, Ngân Bình Nhi cắn môi dưới, có chút giận dỗi trả lời: “Không muốn ăn.” Vốn tưởng rằng sau khi hần nghe xong sẽ nói gì đó, nhưng đợi một lúc lâu, một chút phản ứng hần cũng không có. Không kiên trì được bao lâu, nàng vẫn là nhận thua trước. “Phượng đại ca... tại sao muội phải ở khách điểm một mình?” Cảm giác một mình thực sự rất chua xót.

“Một thời gian mà thôi, không phải muốn muội vĩnh viễn ở đó.”

“Muội không thích một mình...”

“Ta biết.” Phụng phủ xoa đầu nàng, đôi mắt ánh lên sự thương tiếc nhàn nhạt.

“Phụng đại ca biết cái gì chứ, cái gì huynh cũng không biết!” Nàng bĩu môi, nghiêng đầu sang một bên không để hấn chạm vào.

“Muội và ta, có chỗ rất giống nhau.” Phụng phủ chậm rãi nói.

Ngân Bình Nhi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, “Huynh cũng có một thân quái lực?”

Mất mảy to, hấn thờ dài, “Đương nhiên không có, ta nói là tình cảnh.” Nếu hấn có một thân quái lực, lúc nàng đến cửa nhà tìm đại phu, sớm đã quăng nàng xuống núi rồi.

“Tình cảnh?” Ngân Bình Nhi không hiểu.

“Muội có một thân quái lực, mọi người đều e ngại mà không dám lại gần. Ta cũng như thế, từ nhỏ đã sớm bộc lộ tài năng, nhưng đi cùng nó lại là người ghen ghét đố kỵ cùng giết tận. Người không biết thì lại thổi phồng hoặc nói bóng gió về ta.”

Kết quả của việc tự phụ quá mức là phạm vào tội lớn tày trời. Đôi mắt đen thâm thúy buồn bã, hiện lên một nỗi chua xót, Phụng phủ cúi đầu nhìn đôi bàn tay mình. Bàn tay nhuộm đầy máu tanh, phải trải qua bao nhiêu năm mới có thể gột sạch...

“Tại sao huynh không có tri kỷ? Lẽ ra phải có rất nhiều người muốn kết bạn với huynh mới đúng chứ?” Phụng đại ca học độc được, ai dám tùy tiện đắc tội với hấn chứ!

Dốc lòng học độc thuật nhưng những thứ rước lấy đều là ngu quỷ xà thần (đầu trâu mặt ngựa, yêu ma quỷ quái). Hấn chỉ là thích nghiền cứu độc vật, nhưng không hề nghĩ sẽ làm kẻ ác: “Nhưng những người này đều không thật lòng, muội nói xem, tình cảnh như vậy có phải là cũng giống muội không?” Bản thân Phụng phủ cũng không biết tại sao lại nói những lời này với nàng, nhưng mỗi lần nhìn thấy sự cô đơn trong mắt nàng, tâm tình của hấn không hiểu sao cũng bị xao động theo.

Ngân Bình Nhi nghiêng đầu suy tư, cảm giác như là giống mà cũng không hẳn giống. Nhưng nếu nói không giống, trong quá trình hai người lớn lên đều phải chịu sự cô độc, cũng có đôi chút giống nhau.

Nhìn khuôn mặt của nàng, ngũ quan đáng yêu vì buồn rầu mà co thành một nhúm... Gượng đã, đáng yêu? Hấn lại có thể cảm thấy tiểu nha đầu này đáng yêu?

Chăm chú nhìn khuôn mặt quay nghiêng của nàng, trong lòng Phụng phủ mềm nhũn. Được rồi, hấn thừa nhận, thừa nhận bản thân đã động lòng với nha đầu này. Có lẽ... có nàng bầu bạn khiến hấn cảm thấy trấn Lạc Thủy này không còn là vực thẳm cô đơn nữa. Có lẽ, ngay từ lúc đầu gặp nhau, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt nàng sớm đã cướp mất trái tim hấn.

Hôm nay Phong Thiện Dương đã nhắc nhở hấn. Khó trách, khó trách hấn càng ngày càng không nở mắng nàng. Khó trách nhìn thấy bóng lưng cô đơn của nàng, lòng hấn nổi lên sự thương xót. Khó trách khi nghe nàng kể lại chuyện ngày trước, trong lòng hấn cảm thấy đau đớn, lúc nào cũng cảm thấy xúc động khó tả, muốn độc chết mấy tên đã từng ức hiếp nàng. Hóa ra... hóa ra hấn đã động lòng với nàng, đem nàng đặt vào trong tim mất rồi.

“Phụng đại ca?” Ngân Bình Nhi đưa tay kéo kéo tay áo hấn. Hấn đã nhìn chăm chăm nàng được một lúc lâu rồi, không biết đang nghĩ gì.

Hấn lại thờ dài lần nữa, “Ăn cơm thôi.” Nói xong câu này, hấn xoay người đi vào trong phòng, đồng thời cảm thấy không biết có phải mất mũi mình có vấn đề gì không, sao lại xem trọng một người có khả năng một quyền đánh chết mình chứ!

“Phụng đại ca, đợi muội với!” Ngân Bình Nhi từ xích đu nhảy xuống, vội vàng chạy theo sau hấn.

Cả ngày nay, đầu óc nhỏ bé của Ngân Bình toàn sự nghi hoặc, bởi vì Phụng đại ca lúc nào cũng nhìn nàng chăm chăm rồi lại thờ dài, sau đó lại đi làm việc của hấn. Cứ lặp lại như vậy một thời gian cũng không nói cho nàng biết rốt cuộc có chuyện gì.

Phụng đại ca rốt cuộc làm sao vậy, có khi nào bị bệnh rồi không?

Trong khi nàng đang suy đoán như vậy, Phụng phủ cũng cho rằng bản thân đã sinh bệnh. Nhất định là do hấn sinh bệnh nên mới có thể coi trọng nàng, không biết tâm bệnh thì có thuốc hay không...

Mấy ngày sau....

Ngày họp chợ của trấn Lạc Thủy cuối cùng cũng tới. Trên đường toàn là người chen người, tiếng rao hàng mời hàng của thương buôn họp chợ cất lên, vô cùng náo nhiệt.

Trong khách điểm duy nhất ở trấn Lạc Thủy, chương quầy mấp mạp đang đứng tĩnh tiền ở sau quầy, vừa nhìn thấy vị khách quý bước vào cửa, liền vội vàng nở nụ cười tiếp đón. “Phụng đại phu, lâu quá không gặp, con gió nào đưa ngài tới đây vậy?”

Ý? Phía sau vị Phụng đại phu này sao lại có một vị cô nương? Nhìn kỹ lại, vị cô nương này có chút quen mắt.... A! Ông nhớ ra rồi, hơn một tháng

trước, không phải cô nương này cùng một vị nam tử khác tới hỏi đường ông, nói là muốn tìm Phụng đại phu sao?

Ánh mắt nghi ngờ dò xét hai người vừa tới, trong lòng thầm đoán xem hai người này rốt cuộc là có mối quan hệ gì.

Phụng phủ gật đầu với chương quỳ, “Lư thúc.” Hắn nghiêng đầu nhìn Ngân Bình Nhi đang đi bên cạnh.

Ngân Bình Nhi lập tức tiến về trước một bước, giọng nói kiều diễm ngọt ngào khẽ gọi, “Lư thúc.”

Chương quỳ mập mạp Lư thúc vừa nghe, cực kỳ vui vẻ, vội vàng kéo ống tay áo Phụng phủ đi qua một bên. Mặt đầy ý cười, dùng khủy tay chọc chọc vào ngực hắn, “Phụng đại phu, vị cô nương này không phải là...” Đôi lông mày hếch hếch lên hỏi.

Phụng phủ cười nhẹ một tiếng, “Lư thúc, ông hiểu lầm rồi, vị cô nương này do cô cô ta giao phó chăm sóc, không có quan hệ gì đặc biệt.” Sau khi xuống núi về tới thành trấn, những người biết hắn đều hỏi một câu giống như Lư thúc vậy.

Lư thúc nghiêng cổ lên, cẩn thận xem xét vị tiểu cô nương đang đứng ngay cửa, đáng mạo trắng trẻo, nụ cười lại đáng yêu như thế, “Phụng đại phu, cô nương này nhìn qua cũng rất được, nếu mà vừa ý thì đừng bỏ qua người ta, không lại bỏ phí một mối nhân duyên nha!” Phụng đại phu một thân nam nhi, lúc nào cũng cô đơn ở trên núi cũng không phải là cách làm tốt, dù sao cũng phải thành gia lập thất.

Ngân Bình Nhi chạm vào bên này, sờ vào bên kia, nhìn khắp bốn phía, cuối cùng cảm thấy không có gì thú vị, liền bước tới bên cạnh Phụng phủ, “Phụng đại ca, chúng ta tới đây làm gì vậy?” Cát giọng, nằng cười tùm tùm hỏi.

Vừa rồi Phụng đại ca đột nhiên nói muốn đưa nàng ra ngoài, không ngờ lại đưa nàng tới khách điểm. Khách điểm thì có gì vui cơ chứ? Hay là Phụng đại ca muốn đến xem bệnh giúp người ta?

Phụng đại ca? Lư thúc vừa nghe tiếng xưng hô thân thiết như vậy, đôi mắt hí trên gương mặt béo tròn đột nhiên mở lớn, cười thầm. Tên tiểu tử này, hóa ra Phụng đại phu đã sớm ra tay rồi, lại còn giả vờ!

Phụng phủ không bỏ sót biểu tình thích thú của Lư thúc, nhưng cũng không muốn giải thích nhiều, quay đầu dịu dàng nói với Ngân Bình Nhi, “Thời gian này muội cứ ở lại khách điểm này trước, ta sẽ nhờ Lư thúc chiếu cố muội nhiều hơn. Một ngày sau, ta lại đến đón muội về nhà.” Hắn không phát hiện ra, hắn đã xem nàng là người trong nhà rồi.

Ngân Bình Nhi đơn thuần cũng không cảm thấy hắn nói như vậy sẽ làm người khác hiểu nhầm nhiều thế nào, chỉ là vừa nghe đến hắn thật sự muốn bỏ lại nàng, để nàng một mình ở lại đây, đầu óc ngay lập tức cảm thấy rối bời, “Muội không muốn, Phụng đại ca, tại sao nhất định phải bắt muội ở đây?” Nàng không thích cảm giác này, giống như bị hắn vứt bỏ vậy, làm lòng nàng cảm thấy rất hoảng loạn.

“Đừng đó, Phụng đại phu, sao ngài có thể để cô nương một mình ở lại nơi này?” Lư thúc không hiểu, rõ ràng Phụng đại phu có nhà ở đầu trấn, hà cớ gì phải ở lại khách điểm?

Phụng phủ âm thầm thở dài, “Lư thúc, trước tiên cứ sắp xếp hai gian phòng cho chúng ta.” Có một số chuyện, hắn không tiện nói ở đây.

“Được, được, đi theo ta!” Lư thúc lúc này mới nghĩ tới là chưa mời khách vào trong, quay đầu dặn dò phụ nhân phía sau quỳ một tiếng, sau đó dẫn người đi ra sương phòng phía sau nhà. Hắn lần lượt giới thiệu phòng cho hai người, sau đó nhìn thấy hai người bọn họ dường như có chuyện muốn nói, liền tìm một lý do rồi đi trước.

Ngân Bình Nhi lẳng lặng đứng yên, đầu cúi thấp, cảm thấy không vui.

Dắt tay nàng đi tới ngồi xuống bên bàn, Phụng phủ suy nghĩ không biết có nên đem toàn bộ sự tình nói hết ra, “Chỉ vài ngày thôi, muội nhẫn nại một chút.” Nghĩ ngợi một hồi, đây là vấn đề của hắn, vẫn là không nên để nàng rước lấy chuyện vô vị.

“Tại sao?” Ngân Bình Nhi không phải không chịu được, chỉ là không thích vô duyên vô cớ lại bị bỏ lại nơi này, cảm giác như hắn không cần nàng nữa. Việc này khiến nàng không hiểu sao có chút lo sợ.

“Nguyên nhân thì sau này ta sẽ nói cho muội biết. Hôm nay ta sẽ ở lại đây với muội một đêm, ngày mai ta sẽ để tên Thiện Dương đến ở với muội. Muội không cần lo lắng.” Phụng phủ ít nhiều cũng đoán được tâm tư của nàng, liền dịu dàng trấn an, đồng thời đem tay nải hành lý đã phân phó nha hoàn chuẩn bị khi trước đặt vào tay nàng.

“Nhất định phải như vậy sao?” Nàng không thích Phong Thiện Dương bầu bạn, người nàng muốn.... là hắn.

“Ừ, muội sắp xếp đồ đạc lại chút đi, ta có chút chuyện muốn nói với Lư thúc nên đi trước. Muội dọn xong rồi thì xuống cùng dùng cơm.” Phụng phủ xoa đầu nàng, đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Ánh mắt của hắn thể hiện rõ sự kiên quyết, nàng biết chẳng có đường nào thay đổi, “Biết rồi.” Cũng chỉ có thể bắt đầu đi chấp nhận sắp xếp của hắn.

“Đừng rồi, trong thời gian ở chỗ này, muội nhất định phải nhớ chuyện này.” Đi đến cửa, Phụng phủ đột nhiên quay đầu lại dặn dò.

Ngân Bình Nhi đang định lấy quần áo trong tay nải ra, “Việc gì vậy?” Khó hiểu nhìn hắn.

“Muội phải nhớ, trăm ngàn cũng không được để lộ ra sức mạnh trước mặt người dân trong trấn.” Phụng phủ thận trọng nhắc nhở nàng. Những ngày

này hẳn không có thời gian điều chế thuốc giúp khống chế sức mạnh của nàng, nói như vậy không phải là sợ nàng dọa người khác, chỉ là sợ một khi nha đầu này để lộ ra, một số người dân không hiểu chuyện ở trấn, nói không chừng lại giống người ở quê hương né tránh nàng. Chỉ sợ nha đầu ngốc này lúc đó lại cảm thấy buồn trong lòng.

Tuy rằng hẳn nghĩ như vậy, nhưng Ngân Bình Nhi lại hiểu lầm là hẳn sợ bản thân mình sẽ hù dọa người ở trong trấn, chỉ có thể im lặng gật đầu. Trong lòng nàng cảm thấy chua xót, đôi mắt cũng cảm thấy nóng lên.

Nhận được sự đồng ý của nàng, Phụng phủ mới yên tâm bước ra khỏi sương phòng, vòng qua sân trước đi trở về đại sảnh của khách điểm.

“Phụng đại phu, ngài thật sự muốn để cô nương kia ở lại đây sao?” Lưu thúc sớm đã nôn nóng đứng đợi ở phía trước, vừa nhìn thấy hẳn, lập tức đi lên đón, không đợi được hỏi.

“Đúng vậy, Lưu thúc, làm phiền ông rồi.” Phụng phủ gật đầu.

Lưu thúc nghi hoặc nhìn hẳn, “Phụng đại phu, ngôi nhà lớn chỉ ở thêm một vị cô nương, hẳn là cũng không chiếm bao nhiêu chỗ, đang yên đang lành sao lại...” Như ông thấy, vị tiểu cô nương này cũng không muốn ở đây.

Phụng phủ cúi đầu nhìn vào mắt ông, “Lưu thúc, qua mấy ngày nữa là ngày gì?” Có lẽ, Lưu thúc cũng quên rồi.

Lưu thúc có chút buồn bực, nghĩ ngợi một hồi, lúc sau liền giống như ngộ ra điều gì gõ đầu mình một cái, “A, qua vài ngày nữa là tết Trùng Cửu* rồi, bọn họ cũng sẽ đến!”

*Ngày mùng 9 tháng 9 hằng năm là ngày tết Trùng Cửu truyền thống của người Trung Quốc. Từ thời Trung Quốc cổ đại, người ta quan niệm số 9 là con số rất tốt lành và được gọi là số dương. Ngày mùng 9 tháng 9 là ngày dương, tháng dương và số 9 được lặp lại hai lần. Vì thế, ngày này còn được gọi là tết Trùng Dương hay tết Trùng Cửu.

“Vì lý do đó, ta mới không tiện để nàng tiếp tục ở chỗ của mình.” Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hẳn cũng không yên tâm để nàng một mình ở trấn trên.

Lưu thúc gật đầu, thở dài, “Cũng đúng, tiểu cô nương kia xem ra rất đơn thuần, không nên để nàng dính vào chuyện này thì tốt hơn. Nói đến đây, Phụng đại phu, đến bao giờ Giang Hận Thiên mới không đến tìm ngài nữa?”

Phụng phủ khẽ cười một tiếng, ánh mắt đột nhiên lướt qua Lưu thúc nhìn về cách đó không xa, Ngân Bình Nhi đang đi tới, thấp giọng nói, “Cũng sắp rồi.”

Xem ra nàng vẫn còn rầu rĩ không vui, nhìn điệu bộ đó, có lẽ vẫn đang trách hẳn tại sao lại để nàng một mình ở lại nơi này.

Đêm đó, quả nhiên Phụng phủ thực sự ở lại bầu bạn với nàng, chỉ là nguyên buổi tối, Ngân Bình Nhi đều trung ra gương mặt rầu rĩ, cả một nụ cười cũng không bằng lòng cười với hẳn.

Gắp một miếng cá lớn bỏ vào trong chén của nàng, Phụng phủ cười cười, “Không cần bắt chước như tiểu hài tử đâu, nhanh ăn đi.” Nha đầu này, thật là không hiểu cho nỗi khổ tâm của hẳn.

“Muội ghét ăn cá.” Ngân Bình Nhi không vui, cố ý kiếm chuyện.

Phụng phủ nhướng cao mày, tối qua ở nhà, hẳn còn nhìn thấy nàng vui vẻ ăn cá, hôm nay đã biến thành ghét ăn cá rồi? Được, thế đổi cái khác, hẳn lại gắp thịt gà bỏ vào trong chén của nàng.

“Muội ghét ăn gà.” Nàng tiếp tục kiếm chuyện một cách vô lý.

“Thế muội thích ăn cái gì?”

“Cái gì cũng không thích!” Nàng tủi thân quay đầu đi, cái miệng chề ra có thể cắt thành một cân thịt heo. (1 cân = ½ kg)

“Mau ăn đi, muội còn không ăn, Lưu thúc sẽ cho rằng muội không vừa ý đồ ăn của bọn họ.” Phụng phủ buồn cười nói, hẳn thoáng nhìn thấy Lưu thúc ở lầu một cứ mãi nhìn chăm chăm vào lầu hai, nơi bọn họ đang dùng bữa.

Ngân Bình Nhi lúc này mới chú ý tới Lưu thúc đang quan sát nàng, không cam lòng nguyên ý cảm dũa lên, ra sức ăn cơm, “Huynh là xấu nhất.”

“Cũng được, mau ăn đi.” Phụng phủ không để bụng câu nói của nàng, hẳn biết nàng đang cáu kỉnh, hẳn cũng chỉ có thể chiều theo nàng.

Tức giận cầm đùi gà lên gặm, trừng mắt nhìn người to lớn rầu xồm xoàm trước mặt, Ngân Bình Nhi xem chân gà biến thành thịt của hẳn mà gặm. Phụng đại ca là đáng ghét nhất! Hừ Hừ Hừ! Hừ!

“Này, đại tiểu thư à, cô bày sắc mặt này ra cho ta là ý gì thế.” Phong Thiện Dương rất là bất bình nói.

Từ hôm qua hẳn bắt đầu đến thay tên mặt gấu ở lại khách điểm này, cô nàng “Rất bằng phẳng” này lúc nào cũng trưng bộ mặt thối ra cho hẳn xem. Phải biết rằng, đại thiếu gia hẳn cũng không phải tự nguyện đến đây nha! Hừ! Tiểu nha đầu này thực sự là không biết tốt xấu, có một người anh tuấn, tiêu sái, rất mạnh mẽ như hẳn đến bầu bạn, lại còn không vừa ý!

Uể oải liếc nhìn hấn, Ngân Bình Nhi một tay chống cằm, đôi mắt buồn chán nhìn phỏ xá bên ngoài khách điểm, “Đâu có đâu.” Thật là chán quá mà.

“Còn nói không có!?” Phong Thiện Dương gấp cây quạt trong tay để sang một bên, rót chén trà, “Trên mặt muối, thiếu điều chỉ còn khắc lên mấy chữ ‘Ta nhớ Phụng đại ca’ thôi.”

“Muối thật sự không hiểu, tại sao Phụng đại ca lại muốn để muối một mình ở đây, có phải huynh ấy đã chán ghét muối không?” Nghĩ đến có thể có khả năng này, trong lòng Ngân Bình Nhi liền cảm thấy tắc nghẽn khó chịu khác thường.

Nhàn nhả nhấp ngụm trà nóng, Phong Thiện Dương nhìn nàng, “Sao lại đổi sang gọi Phụng đại ca rồi?”

Hai người trước đây rõ ràng thu hút lẫn nhau, khó có người không chế diện mạo bên ngoài của mặt gấu, lại còn động lòng, hấn đương nhiên phải ra sức giúp đỡ, cố gắng hết sức không đi quá rầy thế giới riêng của hai người họ. Chỉ có điều, lúc này cũng không phải hấn không giúp, chỉ là nàng thật sự không thích hợp ở bên cạnh tên mặt gấu kia.

“Huynh ấy nói muối đôi.” Ngân Bình Nhi trả lời.

Phong Thiện Dương gật đầu, cầm chén trà, nhìn bộ dạng thất thần của nàng, đột nhiên ánh mắt chuyển đi, “Khụ, Bình Nhi à...” Hấn thật sự rất tò mò không biết hai người đã phát triển đến mức độ nào rồi.

“Hả?” Quay đầu nhìn hấn.

Hấn gãi gãi mặt, “Cái đó.... Muối với mặt gấu...” Nàng đơn thuần như vậy, hấn thật ngại hỏi quá thẳng thừng.

Ngân Bình Nhi không hiểu chau mày lại, không rõ hấn rốt cuộc muốn nói cái gì, “Muối và Phụng đại ca thế nào?”

Ặc.... Phản ứng của nàng khiến Phong Thiện Dương ngạc nhiên, trừng to mắt. Nhìn nàng từ trên xuống dưới, không phải là... nha đầu này căn bản không biết nàng thích mặt gấu đó chứ?

Bị hấn nhìn khắp người, Ngân Bình Nhi không thoải mái, tức giận hất đầu, “Làm gì nhìn muối như vậy? Huynh nói Phụng đại ca thế nào?”

Che miệng cười thâm, nếu chính nàng cũng không biết, hấn sẽ làm người tốt đến cùng vậy, nói rõ cho nàng là được. Có điều, trước khi nói rõ cho nàng biết, vẫn là giúp mặt gấu hỏi rõ sự tình trước thì tốt hơn.

“Bình Nhi, muối đã hứa gả đi chưa?” Đây là điểm quan trọng nhất, nếu đã hứa gả đi rồi, sao có thể thích được, cũng chỉ công cốc một chuyện.

“Huynh hỏi chuyện này làm gì?” Ngân Bình Nhi lùi tay về, ngồi yên lại. Phong Thiện Dương làm sao vậy, sao lại đột nhiên hỏi nàng vấn đề này.

“Không cần quản, muối nhanh trả lời ta là được rồi.”

“Không có.” Nàng lắc đầu. Chuyện của nàng cả thành Lạc Dương ai mà không biết, ai mà không hiểu, còn ai dám cưới nàng?

Thật tốt quá! Phong Thiện Dương gật đầu cười, có thể nói chính sự rồi. “Bình Nhi, muối... cảm thấy tên mặt gấu kia thế nào?”

Ngân Bình Nhi vốn đang chau mày cong miệng, vừa nghe tới Phụng phủ, đôi mi thanh tú nhất thời giãn ra, đôi môi đỏ mọng phía dưới hơi hơi nhếch lên, “Phụng đại ca, chính là Phụng đại ca a!”

Phong Thiện Dương nhìn thấy biểu tình của nàng chuyển biến nhanh như vậy, không khỏi lắc đầu. Nhìn dáng điệu của nàng, nếu nói nha đầu này không thích tên mặt gấu kia, có ma mới tin, “Ta là nói, muối đối với tên mặt gấu kia có cảm giác gì?”

“Cảm giác?” Về mặt Ngân Bình Nhi có chút khàn trương nhìn hấn, trong lòng cảm thấy căng thẳng. Tâm tư của nàng, không phải là bị hấn nhìn thấu rồi chứ? Thật xấu hổ mà....

“Đúng vậy. Giống như lúc nhìn thấy tên mặt gấu, muối sẽ rất vui vẻ. Lúc không thấy hấn, muối lại cảm thấy bối rối. Có hấn ở bên cạnh, muối sẽ đặc biệt an tâm. Muối có loại cảm giác này không?”

Câu hỏi của Phong Thiện Dương làm Ngân Bình Nhi ngây người một hồi, buồn bực nhìn hấn. Hấn... không phải đã đoán được mình thích Phụng đại ca rồi sao, lại còn hỏi như vậy?

Phong Thiện Dương chau mày nhìn nàng, phản ứng của nha đầu này sao lại không giống, “Bình Nhi, muối làm sao vậy?” Một tay dò xét thử đặt lên cánh tay nàng, có chút gì đó không đúng lắm, “Muối... có phải là thích Phụng đại ca của muối không?”

Ngân Bình Nhi bĩu môi, hai gò má trong nháy mắt ửng hồng, dưới cái nhìn chăm chú của hấn, chậm rãi gật đầu, “Ừ.”

Nàng thành thật như vậy, ngược lại làm hấn hết hồn, “Muối biết muối thích tên mặt gấu kia?” Ai da, hấn còn tưởng nàng đơn thuần đến mức không biết thích là thế nào nữa!

Ngân Bình Nhi bắt chước động tác thường có của Phụng phủ, quăng cho hấn ánh mắt xem thường, “Muối là đơn thuần, không phải đồ ngốc. Muối

thích hay không thích Phụng đại ca, muội làm sao có thể không biết.”

Phong Thiện Dương sững sốt một hồi, dùng ánh mắt tràn đầy kinh ngạc đánh giá nha đầu trước mặt... Hóa ra là hân có mắt như mù!

Nhìn bộ dáng đó của hân, Ngân Bình Nhi càng thấy tâm phiền ý loạn, chu miệng lên, “Muội muốn về phòng nghỉ ngơi.” Nói dứt lời, nàng liền đứng dậy bước nhanh về phòng.

Về đến phòng, nàng thất thần ngồi trên giường, bàn tay mềm run rẩy. Một hồi sau, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, thở dài thật mạnh, “Aiii.....”

Vấn đề mà Phong Thiện Dương đề cập lại dâng lên như sóng trào trong lòng nàng, đôi mắt lấp lánh nước đột nhiên mờ đi. Nàng thích Phụng đại ca, Phụng đại ca thì sao?

“Phụng đại ca...” Chỉ khẽ gọi tên hân, trong ngực nàng liền trào dâng một dòng suối nóng. Trong đầu nhớ lại quang cảnh lần đầu tiên hai người gặp nhau, cúi đầu khẽ cười, nàng thế nào cũng không nghĩ tới được, sự sợ hãi đối với hân, sau khi ở cùng nhau, dần dần biến thành sự ỷ lại, rồi lại trở thành lưu luyến không muốn rời xa.

Khóe mắt hơi đỏ lên, Ngân Bình Nhi không dám nghĩ nhiều, nữ nhân một thân quái lực như nàng, ai sẽ thích chứ?

Mặc dù giả vờ như không có việc gì, nhưng bị từ hôn, ít nhiều cũng tổn thương trái tim nàng. Càng làm nàng thương tâm đó là việc phụ mẫu cứ như thế để nàng ở lại nơi này lâu như vậy cũng không thăm hỏi gì, đây chẳng phải bởi vì nàng khác người ư?

Người như nàng, sao có thể xứng đôi với Phụng đại ca. Ngay cả việc nhận nàng làm đồ đệ cũng có khả năng khiến hân bị chê cười, đừng nói là làm thê tử của hân, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Ngã người về phía sau, nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, để bản thân vùi vào chăn bông thơm mềm. Nàng không muốn nghĩ ngợi nữa, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, bởi vì nghĩ nhiều cũng không có ích gì.

Nàng đột nhiên mở mắt ra, hai tay giơ cao, từ từ mở hai bàn tay ra, nước mắt không kiềm được rơi xuống. Tại sao? Tại sao ông trời lại cho nàng sức mạnh như vậy? Tại sao nàng không thể làm một cô nương bình thường? Nàng không muốn làm quái vật, nàng không phải quái vật, nàng không phải...

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 7

Tết Trùng Cửu vào đầu tháng chín, trấn Lạc Thủy náo nhiệt vô cùng. Người dân trong trấn ai ai cũng đeo cây Thù du*, nhà nhà đều truyền ra hương thơm thoang thoảng của hoa sen và hoa cúc.

*Cây Thù du có ba loại, trong đó ngô thù du dùng làm thuốc, thực thù du dùng chế biến đồ ăn và còn lại là sơn thù du. Ở đây chúng ta nói đến ngô thù du, là một loại cây cát tường, hương vị rất nồng nàn có thể làm thuốc. Tập tục xưa vào ngày tết Trùng cửu (9/9), đeo thù du trên người có thể đẩy lùi được hạn xấu.

Tết Trùng Cửu lần này vừa vặn lại đúng vào ngày họp chợ của trấn Lạc Thủy, ngoài người dân ở trấn ra, còn có thương nhân ở nơi khác tới góp vui, muốn xem lễ hội hoa cúc đặc biệt của trấn Lạc Thủy nhân dịp tết Trùng Cửu và họp chợ lần này.

Toàn trấn Lạc Thủy dường như biến thành biển hoa, khắp nơi đều có thể nhìn thấy hoa cúc xinh đẹp, đa phần là hoa cúc với màu vàng tươi lay động trong gió, hương hoa tràn ngập trong không khí. Đẹp không sao tả xiết.

Ngân Bình Nhi buồn bực không vui vốn muốn ở trong phòng nghỉ ngơi, nào có biết Lưu thúc nhiệt tình kéo nàng ra ngoài chơi, muốn cho nàng ra đường dạo ngắm phố phường một chút.

Phong Thiện Dương vốn dĩ phải đi cùng nàng mới đúng, nhưng tối hôm qua sau khi hân nhìn thấy một mỹ nhân đi vào trong trấn, liền không biết chạy đi đâu mất. Mà Tiểu Uyên tối qua tham ăn, ăn tới đau cả bụng, không có sức đi cùng nàng. Nàng đành phải ra ngoài một mình.

Vô định bước trên đường cái chật chội đông đúc người, bốn phía đều tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ, Ngân Bình Nhi không khỏi thở dài. Trong lòng nàng thầm nghĩ, nếu có Phụng đại ca ở đây thì tốt rồi.

“Ui da!”

Đột nhiên, tiếng kêu đau non nớt từ đâu truyền đến. Mắt đẹp lập tức mở lớn nhìn khắp xung quanh, nàng phát hiện ở phía trước không xa có một tiểu hài tử bị té trên đất. Người qua kẻ lại, rõ ràng không ai chú ý đến, nàng động lòng, vội vàng bước đến. “Đệ không sao chứ?” Nàng nâng đứa nhỏ lên, quan tâm hỏi thăm.

“Đệ không sao.” Tiểu nam hài bị té ngã đứng dậy, cười ngại ngùng. “Cảm ơn tỷ tỷ.”

Ngân Bình Nhi cúi thấp người xuống, đưa bàn tay mềm mại ra phùi phùi bụi đất trên người hắn, “Không cần khách sáo, tiểu đệ đệ, sao đệ lại chạy lung tung trên đường một mình thế?” Nhìn sang hai bên trái phải, dường như không thấy người thân của tiểu nam hài này.

“Phụ mẫu đệ đang nghỉ ngơi. Đệ lớn rồi, có thể tự chăm sóc bản thân.” Tiểu nam hài đưa ngón trỏ chà chà chớp mũi, điệu bộ ra vẻ.

Ngân Bình Nhi bị bộ dáng đáng yêu của hắn làm cho buồn cười, “Đệ mấy tuổi rồi?” Đứa nhỏ thật đáng yêu, tin rằng phụ mẫu của đứa nhỏ này nhất định rất yêu thương hắn.

“Chín tuổi. Đệ tên là Vân Luật Thư, tỷ có thể gọi đệ là Tiểu Luật.” Vân Luật Thư thấy tỷ tỷ này rất dễ thương, cho nên đặc biệt cho phép nàng gọi hắn như vậy. Bình thường chỉ có mẫu thân mới có thể gọi hắn như vậy.

“Tiểu Luật!”

Ngân Bình Nhi còn chưa kịp gọi, phía sau đã có giọng nói cất lên trước rồi, hai người đồng thời quay đầu lại nhìn. Ngân Bình Nhi nhìn thấy một thiếu phụ điểm lệ sắc mặt nóng vội, sau khi nhìn thấy bọn họ, vội vàng bước nhanh về phía này.

Vân Luật Thư lập tức chạy vọt vào lòng thiếu phụ, “Mẫu thân!”

Thiếu phụ xoa xoa gương mặt nhĩ tử trách móc, “Tiểu Luật, sao con không nói tiếng nào đã một mình chạy ra ngoài rồi? Làm chúng ta lo lắng.” Dứt lời, nàng chú ý đến cô nương đáng yêu đứng bên cạnh nhĩ tử, “Tiểu Luật, vị này là?”

Gương mặt nhu hòa, Vân Luật Thư nắm tay mẫu thân, “Mẫu thân, lúc này con té ngã, là vị tỷ tỷ này đỡ con dậy! Tỷ ấy tên...” Ngừng một chút, hắn còn chưa hỏi tỷ tỷ tên gì nữa.

Ngân Bình Nhi chủ động tiếp lời, “Ngân Bình Nhi, Ngân trong Ngân Tích, Bình trong Đích Bình (Vết trong dấu vết, bình trong trái táo). Nàng phát hiện ra tiểu nam hài này nhìn rất giống mẫu thân hắn, quả thực giống như đúc từ một khuôn ra vậy.

Thiếu phụ nhìn nàng mỉm cười gật đầu, “Ngân cô nương, thật là cảm ơn cô.”

“Không có gì đâu, đừng nói như vậy. Vân phu nhân thật là có phúc, lệnh lang thật sự rất thông minh lanh lợi.”

Ngân Bình Nhi vừa nói, vừa nháy nháy mắt với Vân Luật Thư. Vân Luật Thư cũng nháy mắt ra hiệu với cô, hai cười cùng lúc nở nụ cười.

Thiếu phụ thương yêu dịu dàng xoa xoa đầu nhĩ tử, “Đến lúc phải về rồi, phụ thân vẫn còn đợi con đó.” Sau đó ngẩng đầu nhìn sang Ngân Bình Nhi nói: “Ngân cô nương, vậy chúng tôi đi trước nhé.”

Ngân Bình Nhi gật đầu, “Có duyên sẽ gặp lại.”

“Hi vọng như vậy.” Thiếu phụ nhẹ giọng đáp lời, nắm tay nhĩ tử xoay người rời đi.

Vân Luật Thư thỉnh thoảng quay đầu lại vẫy tay với Ngân Bình Nhi, miệng nhỏ cười toe toét.

Nhìn mẫu tử bọn họ rời đi, Ngân Bình Nhi đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều. Mở rộng bước chân, thật đúng là nổi hứng lên muốn đi dạo.

Lúc nàng đi tới trước một sạp bán son, đang chăm chú lựa thì từ phía sau đột nhiên thò ra một cánh tay, đặt lên trên vai nàng. Đụng chạm bất thành linh như vậy làm nàng giật nảy mình, vội vàng quay đầu lại –

Lưu thúc của khách điểm đang đứng phía sau nàng, cũng bị phản ứng của nàng làm cho giật mình, “Ngân cô nương, là ta đây.” Lưu thúc ở trên đường tìm nàng, tìm đến nỗi mồ hôi nhễ nhại.

“Luu, Lưu thúc, thúc dọa ta một phen rồi.” Vỗ vỗ ngực, Ngân Bình Nhi thở chậm lại, tim vẫn còn đập dồn dập.

Lưu thúc cũng vỗ ngực, “Thật sự xin lỗi, ta tìm cô nương tìm đến sốt ruột. Lúc này vừa nhìn thấy cô, không suy nghĩ gì liền vỗ lên vai, thật ngại quá, dọa cô một phen rồi.”

“Tìm ta? Có chuyện gì sao?” Ngân Bình Nhi hỏi.

Lưu thúc vỗ vỗ đầu, “Nhìn xem, ta lại quên nói với cô, Phượng đại phu phái người gửi một bức thư đến khách điểm cho cô!”

“Thư?” Ngân Bình Nhi nghĩ ngợi trong chốc lát. Trước đây lúc ở nhà lớn của Phượng đại ca, nàng từng gửi thư về nhà, đoán chừng có lẽ là thư người nhà hồi đáp lại chăng. “Vậy thì chúng ta quay về khách điểm thôi.”

Lưu thúc gật đầu, dẫn bước đi trước, “Ngân cô nương, ở khách điểm có quen không? Nếu như có vấn đề gì, đều có thể nói với Lưu thúc.” Ông vừa đi, vừa quay đầu lại cười nói với Ngân Bình Nhi.

Ngân Bình Nhi cũng cười đáp lại ông, “Rất thoải mái, Lưu thúc không cần phải lo lắng như vậy. Ta không có kén ăn, với lại trước đây ở chung với

Phượng đại ca trên núi, cũng là huynh ấy nấu gì thì ăn đó thôi.”

“Phượng đại phu nấu cơm cho cô nương ăn? Tình cảm của hai người thật tốt.” Lưu thúc cười nhạo nhìn nàng.

Hai gò má đỏ lên, Ngân Bình Nhi ngượng ngùng tránh đi ánh mắt của ông, “Lưu thúc người đừng nói vậy, ta không biết nấu ăn, cho nên Phượng đại ca mới nấu cho ta ăn.” Trong mắt người khác, tình cảm giữa nàng và Phượng đại ca rất tốt ư?

“Ai nha! Không cần phải ngượng ngùng, Phượng đại phu là người tốt, hần á.....” Lưu thúc vẫn còn muốn nói gì nữa, nhưng ông đang nghiêng đầu nói chuyện, lơ đãng không chú ý tới bên cạnh đang có người đi tới, không cẩn thận đụng phải người ta.

“A!” Người bị đụng vào la nhỏ một tiếng.

Lưu thúc vội vàng khom lưng cúi đầu, “Thật là xin lỗi, xin lỗi. Cô nương không sao chứ?”

Người bị đụng là một nữ tử, nàng ta lạnh lùng trừng mắt liếc ông một cái, “Cẩn thận một chút!” Lời nói lạnh như băng từ trong miệng nàng thốt ra, hừ nhẹ một tiếng, chân tiếp tục bước về phía trước.

“Nữ nhân ngạo mạn.” Lưu thúc lầm bầm nói một mình.

“Lưu thúc, thúc không sao chứ?” Ngân Bình Nhi bước về trước một bước, quan tâm hỏi.

Lắc đầu, “Không sao, Ngân cô nương, cô và Phượng đại phu quen biết nhau bao lâu rồi?” Ông vừa hỏi vừa đi về hướng khách điểm.

Nữ tử vốn đã rời đi đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn trong đám đông hai người đã bước đi khá xa, mắt phượng kiều mỵ nheo lại, quay người đuổi theo bọn họ.

“Ta cùng Phượng đại ca....”

Ngân Bình Nhi và Lưu thúc hoàn toàn không chú ý tới là có người theo sau bọn họ, người hỏi người trả lời quay về khách điểm.

Quả nhiên, thư của người nhà gửi đến.

Ngân Bình Nhi nhìn lá thư trong tay, là của đại ca viết, đôi mắt tròn to sáng lấp lánh mờ đi, thất vọng thờ dài một tiếng. Trong thư viết đều là muốn nàng chuyên tâm cố gắng học y thuật này nọ, hoàn toàn không hỏi đến nàng sống có tốt hay không. Không lẽ người trong nhà thật sự chán ghét nàng đến thế sao....

Lưu thúc thấy nàng đọc xong thư, sắc mặt có vẻ không ổn, lo lắng hỏi: “Ngân cô nương sao vậy? Trong thư viết chuyện gì không tốt sao?”

Nén xuống cơn xúc động muốn khóc, Ngân Bình Nhi cười lắc đầu, “Không có, Lưu thúc, thúc đừng lo lắng.” Thuận tay gấp thư nhét vào trong ngực áo, không muốn để người khác lo lắng cho nàng.

“Vậy thì tốt. Đúng rồi, vừa hay cũng đến giờ trưa, Ngân cô nương, cô ngồi ở đây một chút, Lưu thúc đi chuẩn bị, chuẩn bị giúp cô.” Gần tới giờ ngo, khách nhân tới khách điểm bắt đầu nhiều lên, Lưu thúc muốn chuẩn bị bữa trưa cho nàng trước, nếu không đợi chút nữa người đông rồi, lại phải đợi thêm một lúc nữa.

“Vâng, cảm ơn Lưu thúc.”

Sau khi Lưu thúc lại nói thêm vài câu với Ngân Bình Nhi, liền rời đi trước, để lại nàng một mình ngồi ở lầu hai.

Ngân Bình Nhi tự mình rót chén trà, lúc ngồi ở bàn chờ, bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm một bóng người. Nàng nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn người đang tới---- là nữ tử lúc này Lưu thúc đụng phải trên đường.

“Xin hỏi. ...” Chân mày lá liễu hơi hơi cau lại, người nữ nhân này làm Ngân Bình Nhi không hiểu sao trong lòng có cảm giác không thoải mái lắm.

Nữ tử xinh đẹp đưa mắt đánh giá nàng một hồi, môi khẽ nhếch lên, “Người quen biết Phượng phủ?”

Giọng điệu của nàng ta lạnh lùng, khiến Ngân Bình Nhi không kiềm được rung cả mình, hơn nữa thái độ của nàng ta thực sự không mấy thân thiện. Ngân Bình Nhi nổi lên cảm giác phòng bị, dịch mõng sang bên cạnh, cố gắng cách xa một chút, “Hình như ta không quen biết cô nương.” Dung mạo người này mơ hồ có phần tà khí, không giống người của chánh phái.

Tim Ngân Bình Nhi chùng xuống, không cần hỏi cũng biết nữ nhân này nhất định không phải bằng hữu của Phượng phủ. Nàng âm thầm quan sát bốn phía, xung quanh rất nhiều người ngồi, nghĩ rằng nữ nhân này có lẽ không dám làm gì nàng mới đúng. “Không quen biết.”

Đúng như dự liệu, vừa nói dứt lời, ngón tay sơn đỏ của nữ nhân trong nháy mắt dí vào cổ của Ngân Bình Nhi, biểu tình tràn đầy sự giận dữ điên cuồng, hai tay khẽ bóp chặt. “Nói, người biết hay không biết Phượng phủ?” Nhẹ nhàng ghé sát vào mặt Ngân Bình Nhi, uy hiếp hỏi.

Ngân Bình Nhi trong thoáng chốc khó mà thở được, vô cùng khó chịu. Vốn dĩ với sức mạnh của nàng, thừa sức có thể kéo tay của nữ tử này ra, nhưng nhớ đến lời dặn dò trước đây của Phượng phủ, không được thể hiện sức mạnh trước mặt người khác, nàng kiềm chế lùi tay về, “Ta, ta..... ta không,

biết.” Nàng cố gắng dùng sức để thở, trong cuống họng truyền đến từng cơn đau đớn.

“A!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhất cử nhất động của hai người hoàn toàn bị người khác nhìn thấy, mọi người đều nhao nhao thì thầm với nhau. Nhưng đôi mắt với thần sắc điên cuồng và đạo của nữ tử xinh đẹp, không có ai dám tiến lên giúp đỡ.

Lúc Lưu Thúc Bưng thức ăn lên vừa vặn nhìn thấy một màn này, hét lớn một tiếng, “Dừng tay! Người thế này là làm gì?” Tiếp đó vội vàng đưa mâm thức ăn cho người bên cạnh giữ, xông lên ngăn cản.

“A! Người, người không phải là vị cô nương lúc này bị ta đụng trúng trên đường sao?” Lưu Thúc sùng sốt khi nhìn thấy người đang bóp cổ Ngân Bình Nhi, sau đó tiến lên muốn ngăn cản nàng ta. Ông cố gắng kéo ra mấy lần nhưng đều không được, chỉ thấy sắc mặt Ngân Bình Nhi càng ngày càng nhợt nhạt, đôi môi đỏ hồng cũng dần dần tím tái. “Cô nương, cứ cho là ta không cẩn thận đụng phải cô, cô cũng không cần phải ra tay như vậy chứ!” Lưu Thúc cuống quýt nói, hi vọng nàng ta có thể nhanh chóng buông tay.

Nữ tử xinh đẹp không thèm chú ý đến Lưu Thúc, cực kỳ khẳng khái muốn biết được câu trả lời, “Biết hay không biết Phụng phủ?” Lại dùng lực, gân xanh trên cánh tay nổi lên, cũng không tin được nàng cứng đầu như vậy!

Không hít thở được, toàn bộ đầu óc Ngân Bình Nhi bắt đầu trở nên hỗn loạn, ngay cả âm thanh xung quanh cũng nghe không rõ nữa, đừng nói là trả lời nàng ta.

Lưu Thúc vừa nghe câu hỏi liền sốt ruột rống to “Cô nương nói là Phụng đại phu? Biết, biết, cô mau buông tay a!” Nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ Ngân cô nương bị nàng ta bóp chết mất, đến lúc đó ông biết ăn nói thế nào với Phụng đại phu?

Nghe được câu trả lời, nữ tử xinh đẹp mới buông tay.

Ngân Bình Nhi vô lực trượt từ trên ghế xuống, ngã ngồi trên đất. Lưu Thúc vội vàng bước qua đỡ lấy người nàng, “Ngân cô nương, Ngân cô nương?” Ông vỗ nhẹ lên mặt Ngân Bình Nhi, hi vọng có thể làm nàng tỉnh lại.

Cuống họng được thả lỏng, Ngân Bình Nhi há miệng hít lấy hít để, ho nhẹ vài tiếng, đôi mắt to tròn hằn lên tơ máu, “Lưu, Lưu Thúc.” Giọng nói khàn khàn gần như không ra tiếng.

“Đưa ta đi tìm Phụng phủ.” Nữ tử lạnh lùng ra lệnh.

“Người, nữ nhân này sao lại như vậy, có tin là ta gọi quan phủ tới không?” Lưu Thúc nhìn thấy trên cổ Ngân Bình Nhi hiện lên những vết tím bầm, cảm thấy rất sợ hãi.

“Cheng!” Tiếng kim loại cọ xát vang lên, một thanh kiếm đột nhiên đặt trên cổ Lưu Thúc. Nữ tử lạnh lùng liếc nhìn hai người, “Ta và Phụng phủ có định ước một năm, dẫn ta đi tìm hắn.”

Nàng ta vừa nói như vậy, Lưu Thúc kinh ngạc nhìn nàng, “Định ước một năm?”

Nhưng người năm trước tới không phải là cô!” Những năm trước đều là nam nhân đó tự mình tới, sao năm nay lại biến thành nữ nhân rồi?

Nữ tử nhíu mày lại, cảm hận nghiêng răng, “Chàng đã không có cách nào tự mình đến lấy thuốc rồi.” Tay cầm kiếm nắm chặt lại.

Ngân Bình Nhi dần dần khôi phục lại thần trí, nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, cảm giác như Lưu Thúc biết người nữ tử này tại sao lại đến tìm Phụng đại ca, nhin không được hỏi: “Lưu Thúc, thúc biết nàng ta?”

Lưu Thúc một bên nhìn nữ nhân kia, một bên đỡ Ngân Bình Nhi dậy, nghĩ ngợi một hồi, “Ngân cô nương, việc này. cũng không phải là ta biết nàng ấy. Dù sao cô nương cứ đưa nàng ta đến nhà lớn, Phụng đại phu sẽ giải thích cho cô nương.” Chuyện này, vẫn là Phụng đại phu tự giải thích mới được.

Ài, thật là chuyện không muốn gặp phải mà cuối cùng cũng gặp. Phụng đại phu an bài cho Ngân cô nương đến đây ở chính vì không muốn nàng gặp phải chuyện không may, không ngờ thần xui quỷ khiến thế nào lại để nàng gặp phải. Dưới tình huống này, nếu Ngân cô nương không chịu dẫn đường, chỉ sợ vị cô nương độc ác này sẽ ra tay giết người.

“Nhưng mà.” Ánh mắt Ngân Bình Nhi nhìn về phía nữ tử, cứ như vậy đưa nàng ta đi, không phải là rước lấy phiền phức cho Phụng đại ca sao?

Lưu Thúc vỗ nhẹ vào tay nàng trấn an, “Ngân cô nương, cô đừng lo lắng. Đến nhà lớn rồi, Phụng đại phu tự nhiên sẽ biết cách xử lý.” Ông nghĩ, nữ nhân này là muốn tìm Phụng đại phu lấy thuốc, hẳn là sẽ để Ngân cô nương an toàn đi tới nhà lớn. Chỉ cần tới nơi, Phụng đại phu tự nhiên sẽ có cách trị nàng ta.

Lưỡng lự một hồi, thế nhưng với bộ dáng muốn nàng yên tâm của Lưu Thúc, Ngân Bình Nhi đành phải gật đầu đồng ý, “Được, ta biết rồi.”

Cảm giác bị người đặt kiếm ở phía sau, thật sự rất khó sở. Ngân Bình Nhi đi trên đường, cổ vẫn truyền đến cảm giác nóng rực, không thoải mái xoay xoay một chút, bước chân có chút không ổn.

Nữ nhân này cũng thật thông minh, chuyên chọn những con đường tắt hẻo lánh. Có điều nhà của Phụng phủ vừa vặn nằm ở phía Bắc thành trấn, là nơi khá yên tĩnh, trên đường rất ít khi có quan sai đi lại.

Ngân Bình Nhi dẫn nàng vào trong nhà, có lẽ do hôm nay là tết Trùng Cửu, hạ nhân trong nhà đều bận việc, cũng không nhìn thấy Phụng đại ca. Nghĩ ngợi một hồi, Ngân Bình Nhi đành phải kiên trì đưa nữ nhân kia đến con đường nhỏ mà trước đây Phụng phủ nói với nàng, đi về hướng căn nhà gỗ trên núi. Đó là nơi Phụng phủ thường hay ở nhất.

Đi một thời gian, chủ nhân của thanh kiếm phía sau mất kiên nhẫn, lạnh giọng hỏi: “Tới chưa?”

Ngân Bình Nhi nghi hoặc nhìn bốn phía một chút, “Cô cảm thấy nơi này giống có người ở sao?” Đứng là sắp tới rồi, nhưng xung quanh đều là đại thụ trong rừng, không thấy nổi một nóc nhà, sao nữ nhân này cảm thấy Phụng đại ca lại có thể ở chỗ này chứ?

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, đưa tay đẩy, “Đi nhanh lên!”

Bước chân Ngân Bình Nhi có chút loạn choạng, “Biết rồi.” Mặc dù hai chân đã rất đau nhưng nàng nhất thời cũng không dám ăm ỉ đòi nghỉ ngơi, dù sao cảm thấy tính tình của nữ nhân phía sau kia cũng không tốt lắm.

Xuyên qua đường mòn, hai người lại đi tiếp một hồi lâu. Ngân Bình Nhi vừa nhìn thấy căn nhà gỗ quen thuộc đập vào đáy mắt, theo bản năng bước nhanh hơn, muốn tiến về trước.

Y phục đột nhiên bị kéo căng ra, nàng bưng bình bị bắt lùi lại vài bước, trên cổ lại xuất hiện thêm một cánh tay. Nữ nhân đứng phía sau nàng đã biết là tới nơi rồi, dùng sức bắt Ngân Bình Nhi từ từ đi vào.

Hai người đi đến trước nhà, đợi hồi lâu, “Người đâu?” Nữ nhân cầm kiếm thu tay lại, lại sát tai nàng hỏi.

Ngân Bình Nhi nhìn sắc trời, “Chắc là ở sau viện.” Thời điểm này, Phụng đại ca chắc đang ở phòng thuốc sau viện sắp xếp.

Bàn tay ấm nóng rút về, đặt trên cổ nàng lúc này đổi thành một thanh kiếm lạnh như băng. Lần này không cần nàng ta nói gì, Ngân Bình Nhi cũng rất tự động cất bước về phía sau viện.

Đến phía sau viện, Ngân Bình Nhi liền nhìn thấy bóng người đang ngồi xỏm ở giữa phòng thuốc, “Phụng đại ca.” Nàng cất giọng khẽ gọi.

Phụng phủ đang vui đùa vào trong được thảo bông dừng lại, chậm rãi đứng thẳng lên, theo giọng nói nhìn lại, “Bình Nhi?” Nha đầu kia không phải nên ở khách điểm sao?

Vừa quay đầu lại, hần liền biết tại sao Ngân Bình Nhi lại xuất hiện. Long mày chau lại, nhìn vào đôi mắt vô tội bất đắc dĩ của Ngân Bình Nhi, “Bằng hữu của muội?” Hần không chút hoang mang hỏi.

Ngân Bình Nhi rất muốn lắc đầu, nhưng lại vướng thanh kiếm kia trên cổ, vẫn là thôi đi, “Không phải, nàng ta là tới tìm huynh.” Thái độ của hần trầm ổn, liền làm cho tâm trạng hoảng loạn của nàng cũng dần ổn định lại.

“Phụng phủ, mau đưa thuốc giải cho Hận Thiên!” Sau khi xác định nam nhân đứng trước mặt chính là Phụng phủ, nữ nhân lập tức lớn tiếng.

“Giang Hận Thiên năm nay không đến nổi sao? Ngươi là ai?” Phụng phủ dường như một chút lo lắng cho Ngân Bình Nhi cũng không có, giọng điệu nói chuyện cũng giống như nói chuyện phiếm, nhàn tản tự đắc.

Mắt nữ tử đỏ ngầu lên, oán hận trừng mắt nhìn Phụng phủ, “Hận Thiên là trọng phu của ta, mau giao ra thuốc giải, bằng không ta sẽ khiến cho người trong lòng ngươi chết trong tay ta!”

Phụng phủ lấy từ trong ngực ra một túi vải trắng sớm đã chuẩn bị từ trước, tay khẽ hất, tay phải ra chưởng, túi vải nhỏ bay về phía nữ tử.

Nữ tử không hề dùng lực đưa tay ra bắt lấy túi vải nhỏ mà chỉ tung một chưởng đánh rơi xuống. “Ta không cần loại thuốc này! Ta muốn ngươi giao ra thuốc giải thực sự! Loại thuốc này chỉ làm chàng thêm đau đớn thôi, năm này qua năm khác, năm nay ngay cả bước xuống giường chàng ấy cũng không làm được!” Chính vì vậy, năm nay mới phải do nàng thay trọng phu đến đây một chuyến.

Ánh mắt Phụng phủ chuyển sang lạnh lẽo, “Đây là cái hần chúc lấy, muốn thuốc giải? Không có! Bao thuốc trên đất kia, muốn uống hay không, tùy phu thê các ngươi!” Sắc mặt trầm trầm, hần ngạo nghễ nói.

Nữ tử ngẩn ra, không hiểu sao hần có thể không thèm để ý đến nữ nhân đang bị nàng khống chế? “Ngươi không sợ ta giết nàng sao?”

Phụng phủ không nói gì nhìn nữ tử một hồi lâu, sau đó nở nụ cười, tiếng cười thuần hậu chậm rãi từ miệng hần cất lên.

Nữ tử cảm giác sự tình có gì đó không đúng, cảnh giác rồi giận dữ hỏi: “Ngươi cười cái gì?” Phụng phủ không để ý tới nàng ta, ngược lại nhìn về phía Ngân Bình Nhi, “Lại đây.” Ngữ khí dịu dàng có chút không đành lòng. Hần nhìn thấy trên cổ trắng ngần của nàng hần lên nhiều dấu xanh tím nhìn thấy mà đau lòng.

Phụng đại ca nói như vậy có nghĩa là dờ bở lệnh cấm rồi? Ngân Bình Nhi yên tâm thở phào, rốt cục cũng có thể thể hiện ra thiên phú của nàng.

Một tay nàng nâng trường kiếm đang đặt trên cổ ra. Nữ tử cười lạnh nhìn động tác không biết lượng sức của nàng, nha đầu này căn bản không biết võ nghệ, sao có thể thoát khỏi sự khống chế của nàng?

Nghĩ là nghĩ vậy thôi, nhưng việc làm nàng ta kinh ngạc đã xảy ra rồi ---- trường kiếm trong tay không nghe lời nàng, chậm chậm dời ra bên ngoài, sức mạnh kinh hồn từ trường kiếm truyền đến tay nàng.

Căn bản Ngân Bình Nhi chẳng dùng bao nhiêu lực, mấy đầu ngón tay thon dài thanh tú, “Keng” một tiếng, trường kiếm cứ như vậy đứt thành hai nửa.

Nữ tử tròn lòi cả mắt, không dám tin nhìn vào đoạn kiếm trong tay mình, “Cái này, cái này là...” Là nàng nhìn nhầm sao? Người không có chút nội lực nào, cư nhiên có thể mạnh mẽ bẻ gãy trường kiếm?!

Lúc đó Phụng phủ rất bình tĩnh, bởi vì nhìn qua nhiều lần rồi, hẳn đã từ từ quen, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn cười.

Ngân Bình Nhi nhân lúc nữ tử vẫn chưa hoàn hồn, cất bước về phía Phụng phủ. Nữ tử lạng người đi, vứt bỏ đoạn kiếm gãy đuổi theo. Ngân Bình Nhi vừa quay đầu, tùy tiện đánh ra một quyền.

Nữ tử đương nhiên lập tức ra đòn đánh trả, bỗng đột nhiên cảm thấy cổ tay bất thành linh gãy ra, cả người không khống chế được bay thẳng ra sau, bay lên một lúc mới va vào tường gõ té xuống đất.

Khí huyết trong phổi bốc lên, cổ họng toàn vị tanh, miệng phun đầy máu tươi, “Ngươi... ngươi sao có thể?!” Tay phải như bị phế đi, một chút cảm giác cũng không có.

Một quyền này, không những dọa nữ tử kia, ngay cả Phụng phủ cũng thâm giật mình. Một quyền đã có thể đánh người bay ra xa vậy, lại còn thổ huyết. Lợi hại, lợi hại!

“Phụng đại ca.” Ngân Bình Nhi bước tới bên cạnh hắn, đôi mắt tràn đầy áy náy, “Muội đã khống chế rồi, đại khái chỉ ra hai phần công lực thôi.” Nếu không phải nữ tử kia đột nhiên ra tay làm nàng sợ hãi, nàng sẽ không..... Cũng may chỉ là bị thương chút thôi.

Hai phần công lực! Nữ tử kinh hãi, loạng choạng từ mặt đất bò lên. Tay phải buông thõng vô lực, khóe miệng vuron tia máu, dáng điệu thảm hại, “Phụng phủ, hóa ra ngươi là giả heo ăn cỏ! Hôm nay ngươi phế đi tay phải của ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải hối hận!” Nàng giận đến không kiềm được gầm nhẹ, xoay người nhặt lấy túi vải nhỏ Phụng phủ quăng cho nàng ta lúc này, lại oán hận trừng mắt nhìn hai người, sau đó xoay người rời đi.

“Muội không phải cố ý đâu.” Ngân Bình Nhi cực kỳ vô tội nói. Đối phương thật sự không hiểu, nếu nàng không khống chế sức mạnh, chỉ sợ một quyền vừa này, bị thương tuyệt đối không chỉ có cánh tay phải kia.

Phụng phủ hiểu nàng muốn nói gì, gật đầu, “Ta biết. Vết bầm trên cổ của muội.....” Hẳn là do thể tử của Giang Hận Thiên gây ra rồi, chỉ là hai người làm sao lại có thể chạm mặt nhau?

“Nàng ta bóp đó. Phụng đại ca, muội nghe lời huynh, không để lộ sức mạnh trước mặt người khác.” Tuy rằng cổ rất đau, Ngân Bình Nhi vẫn vội vàng muốn nói là nàng đã nghe lời hắn.

“Đồ ngốc, ta không muốn muội thi triển sức mạnh trước mặt người khác là vì sợ bọn họ sợ hãi, sẽ làm đau lòng muội. Nhưng ta không phải muốn muội gặp phải tình huống nguy hiểm lại không tự bảo vệ bản thân.” Phụng phủ đưa tay ra xoa xoa vết bầm trên cổ nàng, nửa trách cứ nửa không đành lòng.

“Vậy, lần sau, muội biết rồi.” Lời hắn nói, như mật ngọt rót vào trong tim vậy, hóa ra trước đây là do nàng hiểu sai ý hắn. Ngân Bình Nhi lộ ra nụ cười đầy hồn nhiên.

Thở dài một hơi, hắn không có cách nào với nàng, “Còn có lần sau? Vào phòng đi, ta giúp muội bôi thuốc.” Hắn dắt tay nàng đi rất tự nhiên, đưa nàng quay trở về phòng. Từ sau khi nha đầu này đến, thuốc trị thương của hắn dùng đúng là rất nhiều, cũng may là thuốc của hắn tốt, không để nàng bị lưu lại vết sẹo to nhỏ nào.

“Dạ.” Mắt cúi xuống liếc nhìn bàn tay của hai người. Mặc dù tay của nàng không nắm được tay hắn, nhưng nhìn thấy bàn tay to lớn ngăm đen nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, hàm răng cắn chặt môi dưới, biểu tình trên mặt nàng vô cùng phức tạp, vừa vui vừa cảm động.

Nếu như hắn có thể nắm tay nàng mãi không buông, vậy thì tốt biết bao?

“Phụng đại ca, Giang Hận Thiên là ai? Tại sao lại muốn tới tìm huynh?” Ngân Bình Nhi nhân lúc hắn đang thay nàng bôi thuốc liền truy vấn thắc mắc trong lòng nàng.

Phụng phủ nhìn nàng, ngồi xuống đối diện với nàng, “Muội còn nhớ không, muội từng hỏi ta tại sao lại sống ở đây?”

Ngân Bình Nhi gật đầu, nàng đương nhiên nhớ rồi, lúc đó hắn hình như cố tình né tránh chủ đề này, “Ừ. Nhưng mà Thiện Dương có nói cho muội biết vì sao rồi.” Tối hôm qua lúc ăn cơm, Phong Thiện Dương có chọc nàng cười. Nàng còn rất bội phục hắn, có thể đem chuyện đau đớn thống khổ nói thành chuyện cười.

“Lời Thiện Dương nói chỉ là nguyên nhân tại sao ta tới ngọn núi này ở. Vài năm trước, ngoài Thiện Dương ra, ta còn ra tay cứu một người khác nữa,

người đó là Giang Hận Thiên.”

“Ồ, thê tử kia của Giang Hận Thiên cứ một mực đòi huynh giải được, đó lại là chuyện gì nữa?”

Phượng phủ thở dài náo ruột, đem sự tình kể lại từ đầu đến cuối----

Cùng năm cứu mạng Phong Thiện Dương, Phượng phủ ở trên núi còn gặp phải một người bị thương rất nặng, một nam nhân chỉ còn chút hơi tàn. Người nam nhân đó nhiễm một loại độc đặc biệt kỳ lạ, hẳn vì muốn nghiên cứu nên ra tay cứu người nọ.

Ban đầu Phượng phủ không hề biết Giang Hận Thiên là dạng nhân vật gì, sau đó mới biết người này bên ngoài xem ra rất nho nhã lịch sự, kỳ thực lại là dạng thư sinh xấu xa vang danh trên giang hồ. Không những lợi dụng bề ngoài khôi ngô tuấn mỹ để lừa tiền lừa sắc, mà sau khi đã lừa được nữ nhân vào trong tay, lại đem bọn họ bán vào thanh lâu, kiếm không ít ngân lượng nuôi hân.

Phượng phủ đợi đến lúc thương thế của hân lành lặn liền nói hân rời đi. Chỉ là hân nhân lúc Phượng phủ không để ý liền hạ độc vào thức ăn, muốn như vậy uy hiếp Phượng phủ thay hân hành sự, bởi vì hân muốn lợi dụng độc thuật của Phượng phủ để thay hân kiếm tiền. Phượng phủ sao có thể không nhìn ra hân hạ độc vào thức ăn, thế là phá vỡ âm mưu của hân, đuổi hân đi.

Giang Hận Thiên bị đuổi đi nhưng không hề buông tay. Nếu đã không có cách nào trực tiếp hạ độc Phượng phủ, hân ngược lại liền xuống tay với dân chúng trấn Lạc Thủy. Chỉ tiếc là hân nghĩ quá mỹ mãn rồi, tự cho là lấy độc được hiếm thấy của Tây Vực ra thì có thể khống chế được Phượng phủ. Hân quá xem thường năng lực của Phượng phủ. Trong vòn vện có ba ngày, Phượng phủ đã phối ra được thuốc giải, giải độc cho người dân trong trấn, còn đem độc được đặc chế trả lại cho Giang Hận Thiên, khiến hân vĩnh viễn bị nhiễm độc.

Chỉ là độc Giang Hận Thiên dùng độc tính quá mức mãnh liệt, một vài người lớn tuổi ở trấn trên Lạc Thủy vẫn đợi không kịp thuốc giải của Phượng phủ, đã phát độc qua đời.

Phượng phủ ân hận khôn cùng. Đều do hân tự cho mình tài giỏi mới rước lấy rắc rối này, còn hại người dân vô tội trong trấn chịu liên lụy mà chết oan uổng. Mặc dù thân nhân của những người trong trấn không hề trách hân, nhưng hân không có cách nào tha thứ cho bản thân. Sống tại trấn trên này, một nửa là trừ hại người xấu, một nửa khác cũng xem như chuộc tội, vì thế mỗi năm hân đều dành một ít thời gian giúp người dân trị bệnh miễn phí.

Giang Hận Thiên sau khi trúng độc, đến cầu cứu Phượng phủ vài lần. Hân không hề biết rằng độc trên người hân căn bản không có thuốc nào giải được. Mặc dù Phượng phủ đồng ý giúp hân điều chế thuốc giải độc nhưng cũng tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho hân. Giải độc hoàn cứ mỗi nửa tháng phải uống một lần, vì thế mỗi năm Giang Hận Thiên phải quay lại tìm hân lấy giải độc hoàn một lần. Chỉ là thuốc này mặc dù có thể áp chế nổi thống khổ lúc độc phát tác, nhưng cũng khiến độc tố ăn sâu vào cơ thể Giang Hận Thiên, làm cho cơ thể hân năm này qua năm khác ngày càng suy yếu thống khổ. Đây chính là sự trừng phạt Phượng phủ dành cho hân....

Cái khiến người ta sợ hãi thực sự không phải là cái chết mà là không biết bản thân mình khi nào sẽ chết. Giang Hận Thiên bây giờ, có lẽ đã có thể cảm nhận được cảm giác sống không bằng chết rồi....

“Hóa ra là như vậy.” Cuối cùng Ngân Bình Nhi cũng đã hiểu tại sao, khó tránh Phượng đại ca lại thân thiết với người dân trong trấn như vậy, hóa ra là do trong lòng hổ thẹn. “Uống thuốc giải lại làm tăng thêm độc tính, vậy là năm nay hân đã nghiêm trọng tới mức không thể tự mình đến lấy thuốc, cũng không thể hiện....” Nàng đưa mắt lên nhìn hân, trong lòng tự nhiên đã có câu trả lời.

Phượng phủ gật đầu, “Độc tính đã ăn sâu vào xương tủy của hân, sau khi uống thuốc giải lần này thêm vài lần, ngày độc phát tác cũng không còn xa.”

Đây là việc hân có thể làm cho những người dân chết oan uổng, vì họ đòi lại chút công đạo.

Chỉ có điều hân vẫn còn vài lời chưa nói ra, đợi sau khi Giang Hận Thiên bị độc phát tác mà thổ huyết, nếu như có người đụng phải máu độc kia, cũng sẽ bị độc phát mà chết. Hân đoán chắc là thê tử của Giang Hận Thiên nhất định sẽ ở bên cạnh hân, đến lúc đó cũng khó mà thoát khỏi cái chết. Mặc dù làm như vậy có chút tàn nhẫn, nhưng nữ nhân kia cũng không phải người tốt gì. Năm đó lúc độc hại người dân trong trấn, nàng ta cũng có phần, chỉ là lúc hân hạ độc, thê tử của Giang Hận Thiên đã bỏ chạy rồi. Hân làm như vậy cũng chỉ là thay trời hành đạo, một lần diệt trừ đi hai mầm họa, trấn Lạc Thủy mới không vì hân mà chết oan mạng thêm bất kỳ người nào.

“Phượng đại ca, đây không phải là lỗi của huynh.” Từ đáy mắt hân, nàng vẫn nhìn thấy nỗi day dứt tràn đầy. Bàn tay nhỏ khẽ đặt lên trên bàn tay của hân.

Phượng phủ trò tay nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, “Ta biết. Sao thê tử của Giang Hận Thiên lại biết muội và ta có quan hệ?” Giờ khắc này, hân cảm thấy có quái lực dường như là điều tốt, chỉ ít xảy ra chuyện gì, nàng còn có năng lực có thể tự bảo vệ mình.

Ngân Bình Nhi đem hết sự tình xảy ra trên đường và ở khách điểm nói cho hân biết. Phượng phủ nghĩ ngợi một hồi, phỏng đoán chắc là thê tử của Giang Hận Thiên trên đường đi nghe Lưu thúc nhắc đến tên hân, mới khiến nàng ta chú ý.

“Đợi một thời gian ta sẽ đưa muội trở về nhà lớn trên trấn. Mấy ngày này muội cứ nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ cho Tiểu Uyển đem đồ đạc của muội về.” Nhìn vết thương trên cổ nàng, phải mất vài ngày mới có thể hoàn toàn khỏi hân.

Có điều so với thê tử của Giang Hận Thiên, xem như nàng chỉ bị thương nhẹ. Phượng phủ nhớ lại sắc mặt của nàng ta lúc đứng lên và tư thế lúc rời đi, xem ra một quyền của Bình Nhi, nếu là người thường bị đánh phải, không chết cũng mất nửa cái mạng. Nàng ta còn có thể đứng dậy rồi đi, xem như võ công cũng thuộc dạng thâm hậu.

Đưa về lại? Ngân Bình Nhi giấu đi bàn tay đang nắm chặt trong tay áo, “Muội vẫn có thể quay về nhà lớn ở sao?”

Phượng phủ nhìn chăm chăm vào đôi mắt có chút ngỡ ngàng của nàng, “Muội không muốn sao?” Lời hắn nói trong ý có ý.

Về nghỉ hoặc hiện lên trong đáy mắt nàng, “Đương nhiên là muội muốn.” Chỉ là nàng sợ không có cách nào khống chế được con tim mình.

Ngờ ngàng, lo lắng, sợ hãi, lưu luyến, tất cả những biểu cảm này đều xuất hiện trên mặt nàng. Phượng phủ không nói thẳng ra, hắn muốn nàng tự phát hiện, phát hiện trong ánh mắt hắn. sớm đã tràn đầy yêu thương với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 8

Quay về nhà lớn ở lần này, hai người trong lúc đó dường như xuất hiện chuyển biến lớn. Mỗi khi Ngân Bình Nhi đối diện với ánh mắt của Phượng phủ, hai gò má rất nhanh liền ửng đỏ. Mỗi lời nói, mỗi ánh mắt, mỗi cử chỉ, mỗi bước chân đều tràn đầy tình cảm với Phượng phủ.

Tựa như bây giờ, những lúc cùng dùng cơm như mọi khi, cảm giác của hai người lúc đó so với trước đây cũng không giống lắm.

Phong Thiện Dương bới cơm, hai mắt hết nhìn trái rồi lại nhìn phải. Nhìn tên mặt gấu bên trái tự nhiên gấp rau để vào trong chén cho nha đầu kia, mà nha đầu kia thấy rau xanh trong chén mình thì vui vẻ cười, cũng gấp một miếng cá dày nộm đặt vào chén của tên mặt gấu, sau đó hai người cùng nhìn nhau cười. Phong Thiện Dương chịu không nổi rung mình, hắn thực sự không quen nhìn thấy mặt gấu đối xử dịu dàng với người khác.

Giống như biết hắn đang nghĩ gì, Phượng phủ ở dưới bàn đá vào chân hắn một cái. Phong Thiện Dương đau quá rụt chân lại, quay đầu trừng mắt nhìn, ngờ đâu ánh mắt Phượng phủ so với hắn còn hung tợn hơn, khẽ hừ một tiếng, thôi vậy, hắn là người, không thêm so đo với con gấu.

Khó có dịp Phượng phủ tự mình xuống bếp như hôm nay, đồ ăn trong chén, ăn vào miệng nhưng ngọt tới tận đáy lòng, Ngân Bình Nhi mỉm môi cười, “Phượng đại ca, tay nghề của huynh tiến bộ nhiều rồi.” Nàng khe khẽ khen ngợi.

Đôi mắt Phượng phủ phảng phát ý cười, “Tiến bộ rồi thì ăn nhiều một chút, xem muội kia, đã gầy thành như vậy rồi.” Vừa nói vừa gấp đồ ăn để vào trong chén của nàng.

Phong Thiện Dương nghe thấy đoạn đối thoại như vậy, nghi hoặc nhướn chân mày lên, sao nấu ăn có tiến bộ mà hắn cũng không biết, rõ ràng ăn vào mùi vị vẫn y như trước đây mà! “Hai người các người, đủ rồi nha.” Buồn nôn cũng có mức độ của nó chứ, là có ý chọc người cô đơn như hắn phải không?

Phượng phủ liếc mắt nhìn hắn, thật là phá hỏng bầu không khí, “Ăn đồ của người đi!” Gắp một cục thịt mỡ nhét vào miệng Phong Thiện Dương, xem hắn còn dám nhiều lời nữa không.

Ngân Bình Nhi xấu hổ cúi đầu, mặc dù Phượng đại ca đối với nàng cũng có chút không bình thường, nhưng nàng không dám tự mình đa tình, vạn nhất hiểu lầm huynh ấy thì phải làm sao? Nếu như không đem cảm tình với huynh ấy nói thẳng ra, nàng vẫn có thể như trước dùng thân phận đồ đệ ở bên cạnh hắn, nhưng mà một khi đã nói ra, hắn đối với mình không có ý đó, vậy nàng chẳng phải là ngay cả cơ hội ở cạnh hắn cũng không còn.

Chỉ cần có thể nhìn thấy hắn như lúc này, ăn món ăn do chính tay hắn nấu, buổi tối nghe tiếng hắn lật sách y thuật trong phòng, cảm nhận được sự hiện diện của hắn, nàng đã mãn nguyện lắm rồi.

Phong Thiện Dương khinh bỉ ngược mặt nhìn trời, xem điệu bộ này của Bình Nhi, liền biết tên mặt gấu kia vẫn còn chờ đợi, thôi vậy, việc không liên quan đến hắn, ăn cơm, ăn cơm!

Kỳ thực Phượng phủ cũng đang chờ, chờ Bình Nhi nói thẳng với hắn. Hắn biết, nếu như Bình Nhi không dám bước ra ngoài kia một bước, vậy Bình Nhi vĩnh viễn không có cách nào tiêu trừ được bóng ma trong lòng, không có cách nào có lòng tin với bản thân.

Dù sao cũng đang ở trong trấn, hắn có nhiều nhất chính là thời gian để chờ đợi. Hắn không gấp, hắn bằng lòng cho nàng thời gian đối diện với bản thân, chấp nhận bản thân.

Bầu không khí dùng cơm tế nhị của ba người không lâu sau liền bị người khác phá hoại---

Mạc Ngôn vốn đã rời đi một thời gian dài đang được hạ nhân dẫn vào cửa. Vừa tiến vào đại sảnh liền nhìn thấy Phượng phủ vẫn giống đã nhân như trước đang gắp thức ăn cho tiểu thư, ông hơi hơi giật mình “Tiểu thư?”

Phượng phủ và Phong Thiện Dương sớm đã nghe thấy tiếng bước chân của ông, hai người không có phản ứng gì, ngược lại Ngân Bình Nhi bị làm cho hoảng sợ “Mạc, Mạc thúc?” Nàng kinh ngạc nhìn ông, vội vàng buông chén đũa xuống, tiến ra đón ông.

Lúc Mạc Ngôn vừa mới nhìn thấy Ngân Bình Nhi, có chút lạng người, cảm thấy tiểu thư nhìn có vẻ không giống hồi trước, nhưng lại nói không ra được khác chỗ nào. “Tiểu thư, người vẫn khỏe chứ?” Cũng may, sắc mặt tiểu thư hồng nhuận, thân hình so với lúc trước có đầy đặn hơn một chút, xem ra, Phụng phủ không hề ngược đãi nàng.

Ngân Bình Nhi nhìn thấy Mạc Ngôn đột nhiên xuất hiện, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu chính là bệnh tình của phụ thân không phải lại có biến chuyển gì chứ?

“Mạc thúc, sao thúc lại đột nhiên tới đây? Phụ thân có chuyện gì sao?” Nàng sốt ruột hỏi.

Mạc Ngôn lắc đầu, “Không có gì, tiểu thư đừng lo lắng, lão gia rất tốt.” Không cần giả bệnh, lão gia đương nhiên là tốt rồi, có thể ăn, có thể ngủ, còn mập lên không ít. Đơn thuốc ông mang về lão gia căn bản không cần uống.

Vốn dĩ ông lên núi tìm tiểu thư, ai ngờ nhà gỗ không một bóng người. Ông mất một khoảng thời gian dài mới tìm hiểu được hóa ra Phụng phủ ở trấn Lạc Thủy có một tòa phủ đệ, thế là theo chỉ dẫn tìm đến đây.

Nghe vậy, Ngân Bình Nhi lúc này mới yên lòng. “Thế thì tốt rồi. Vậy Mạc thúc, thúc tới đây là vì....” Nàng không dám hi vọng xa vời là người nhà nhớ nàng cho nên mới muốn Mạc thúc đến tìm nàng.

“Tiểu thư, phu nhân muốn mời người quay về một chuyến.” Mạc Ngôn cười với nàng.

Quay về? Theo bản năng nàng quay đầu lại nhìn Phụng phủ, ánh mắt chần chờ một hồi mới quay lại nhìn gương mặt đang mang theo nụ cười của Mạc Ngôn, “Mạc thúc, là vì việc gì phải quay về?” Lo sợ bất an, không biết vì sao, nàng đối với câu trả lời của Mạc Ngôn có chút lo lắng.

“Đương nhiên là vì hôn sự của người rồi. Tiểu thư, phu nhân đã tìm được một vị lang quân như ý cho người!” Mạc Ngôn nói vô cùng vui vẻ.

Phong Thiệu Dương đang uống canh trong miệng liền phun ra, “Phụ!” – canh nóng đầy trong miệng toàn bộ đều bị phun ra. Sững sờ nhìn Mạc Ngôn, hẳn có nghe nhầm không vậy? Tiểu rồi, sự tình nghiêm trọng rồi! Vội vàng quay đầu đi, “Mặt gấu..... Ăn!” Hắn vừa định nói vài lời liền nhìn thấy sắc mặt khủng bố của Phụng phủ, mặc dù nửa mặt đã bị râu ria che mất, nhưng đôi mắt kia lộ ra tuyệt đối là sát khí!

Kinh ngạc không chỉ hai người bọn họ, Ngân Bình Nhi cũng bị tin tức Mạc Ngôn mang tới dọa cho hoảng sợ. Đôi môi đỏ mọng run rẩy, ngay cả nói cũng không nên lời, chỉ có thể mờ mịt nhìn Mạc Ngôn.

Phản ứng của ba người không hề bình thường, Mạc Ngôn cũng cảm thấy điều này, nhất là tiểu thư, vốn dĩ khuôn mặt hồng nhuận trong nháy mắt đã trở nên tái nhợt, “Tiểu thư?” Ông tiến lên một bước.

Ngân Bình Nhi run rẩy một chút, bất an lui về phía sau vài bước, “Sao đột nhiên lại muốn bàn chuyện hôn sự của con? Người trong thành không phải đều không dám đến gần con sao?” Tại sao không hỏi nàng trước, liền tự ý quyết định hôn sự của nàng? Hoang mang bối rối nhìn xung quanh, nàng không muốn giả đi.

Mạc Ngôn cảm thấy nàng không ổn, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ?” Tiểu thư sao nhìn có vẻ giống như rất bất an, thậm chí có chút bối rối?

“Con không sao.” Ngân Bình Nhi cố gắng hít vào thở ra, muốn bản thân tỉnh táo lại, có điều hiệu quả dường như không lớn, đôi bàn tay vẫn run rẩy kịch liệt.

Đột nhiên, một bàn tay to mang theo tình cảm ấm áp nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, nàng ngẩng đầu lên liền thấy Phụng phủ không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh nàng. Hắn dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay của nàng, như muốn nói với nàng không có chuyện gì đâu.

“Khi nào?” Phụng phủ cất giọng hỏi. Vốn dĩ hắn còn muốn để Ngân Bình Nhi từ từ vượt qua trở ngại trong lòng, không ngờ lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn, có điều như vậy cũng tốt, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Mạc Ngôn sững sờ một hồi, ánh mắt chuyển qua bàn tay hai người đang nắm, dừng lại một lúc, lại thuận theo cánh tay dời lên nhìn mặt hai người, “Phu nhân nói, càng sớm quay về càng tốt.” Tiểu thư với Phụng phủ không phải lâu ngày nảy sinh tình cảm chứ?

Việc này dường như không hay lắm, Mạc Ngôn thầm phun nước miếng. Ngày đó đơn thuốc Phụng phủ đưa cho ông, ông cũng thật sự tìm đại phu hỏi qua, không hỏi thì tốt rồi, hỏi rồi thiếu chút nữa là té xỉu. Thuốc hẳn kê cho lão gia, cư nhiên lại là đơn thuốc kịch độc!

“Ừ.” Phụng phủ gạt đầu trả lời, chậm rãi di chuyển đôi mắt đen, ánh sáng trong đó chớp động dừng ở đôi mắt to tròn sáng lấp lánh của nàng.

Ngân Bình Nhi đối diện tầm mắt hắn, biểu tình lộ ra vẻ bi thương, môi đỏ mím chặt, bàn tay khác không bị nắm siết lại thành quyền. Bây giờ nàng phải làm gì đây....

Đêm dài mà người không tỉnh. Vốn là thời gian nghỉ ngơi, thế nhưng Ngân Bình Nhi không cách nào ngủ được, tâm phiền ý loạn nhìn trăng sáng thờ dài. Nàng dựa vào thân cây, lông mi khẽ rũ, ánh trăng sáng chiếu vào giọt lệ ở khóe mắt nàng càng làm nó thêm lấp lánh. Nàng vô thức phát ra một tiếng lại một tiếng thở dài.

Mẫu thân sao có thể làm như vậy? Tại sao chưa hỏi qua sự đồng ý của nàng đã tùy ý tìm một vị hôn phu cho nàng? Chẳng lẽ từ đầu đến cuối, mọi người đều chỉ muốn lừa nàng rồi khỏi nhà để tìm một nam nhân đồng ý cưới nàng?

Kỳ thực Ngân Bình Nhi thực sự để ý cũng không phải mẫu thân tự làm chủ tìm vị hôn phu cho nàng, mà là rốt cuộc có phải vì muốn đạt được mục đích này liền lừa nàng ra khỏi nhà?

Còn nữa, vậy tình cảm của nàng phải làm sao đây? Trong lòng nàng đã không thể tiếp nhận được người khác nữa rồi, trong mắt chỉ nhìn thấy nam nhân nhìn thì lạnh lùng, xấu tính kỳ thực lại rất dịu dàng kia, chẳng lẽ phần tình cảm còn chưa kịp nói thành lời này sẽ phải trôi đi như dòng nước chảy sao?

Nàng thích bộ dáng hần bôi thuốc cho nàng, giống như nàng là bảo bối vậy, không giống người trong nhà nàng, lúc nào cũng cho rằng nàng sức mạnh vô biên, dường như không biết đau. Chỉ có ánh mắt Phượng đại ca nhìn nàng, còn có thể lộ ra sự thương tiếc...

Ngân Bình Nhi ngẩn ra, nàng vừa nảy là dùng chữ thương tiếc sao?

“Đêm đã khuya rồi, còn không ngủ sao?” Trong đêm tối, một thân ảnh cao lớn chậm rãi từ chỗ tối đi ra.

Lông mi chậm rãi nâng lên, nàng nhìn người đi tới. Quần áo trên người hần dính một ít sương đêm, hần từ một góc tối nào đó nhìn nàng thờ dài đã bao lâu rồi?

Ánh mắt hần nhìn nàng bây giờ, có phải cũng mang theo cái mà nàng gọi là thương tiếc?

Trên cánh tay Phượng phủ là một tấm áo choàng may bằng da thú, sau khi bước đến bên người nàng, hần liền mở rộng áo choàng, nhẹ nhàng phủ lên vai nàng, “Đêm khuya rồi, muội ở đây làm gì vậy?” Hần coi như biết rõ còn có hỏi.

Cùng lúc nàng bước ra khỏi phòng, hần cũng theo sau nàng. Đứng xa xa nhìn nàng, thấy nàng nhìn trắng sáng thờ dài, cũng thấy nước mắt nàng rơi, hần vốn dĩ không muốn quấy rầy nàng. Chỉ là đêm khuya sương lạnh, hần sợ thân thể nàng không chịu được, không đành lòng để nàng nhiễm phong hàn.

“Muội... đang nghĩ ngợi vài chuyện.” Áo choàng da thú là canh theo thân hình Phượng phủ mà may, phủ lên người Ngân Bình Nhi nhỏ nhắn, vạt áo lê trên đất, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhỏ của nàng.

“Đang suy nghĩ gì?”

Hần cúi xuống, nhìn áo choàng trên người nàng. Trong lòng Ngân Bình Nhi vật lộn, vạn nhất bản thân nàng hiểu lầm, thế phải làm sao? Nàng không muốn hai người vì vậy mà có vướng mắc, nhưng mà, vạn nhất điều nàng nghĩ là đúng, thế không phải là bỏ qua cơ hội có thể ở bên nhau sao?

“Bình Nhi” Phượng phủ khẽ gọi, vươn ngón tay nâng mặt nàng lên, “Muội đang nghĩ gì?” Hần hi vọng nàng có thể nói ra, vì tốt cho bản thân nàng, hần hi vọng nàng có thể chính miệng thừa nhận tình cảm của nàng, nếu như nàng nhìn thấy được nỗ lực của hần.

Hần sẽ tiếp nhận một nữ nhân sức lực khỏe vô cùng sao? Nàng vừa không xinh đẹp lại không thông minh, hần thực sự sẽ thích nàng sao? Cắn chặt môi dưới, nàng không biết có nên nói ra không.

Phượng phủ thấy nàng khó chịu như vậy, kim lòng không được lặng lẽ thờ dài, ánh mắt hiện lên vẻ mất mát, hơn nữa là đối với nàng thương xót. Quên đi, hần không muốn dồn ép nàng, dù sao sau này hần có thể dùng cả đời mình để thay đổi suy nghĩ của nàng, chứng minh nàng không phải một người vô dụng. Thế là hần giang rộng tay kéo nàng vào lòng, đang muốn mở miệng—

“Muội...” Giọng nói yếu ớt của Ngân Bình Nhi truyền đến trước mặt một bước.

“Ừ?” Một niềm vui sướng mãnh liệt xuyên qua lồng ngực, hần cúi đầu nhìn nàng.

“Phượng đại ca, muội không muốn về nhà xuất giá.” Nàng đánh cuộc. Chỉ bằng ánh mắt lúc này cùng cử chỉ hiện tại của hần, rõ ràng như vậy, nếu thực sự là hiểu lầm, thì nàng cũng sẽ chấp nhận.

“Tại sao?”

“Muội chỉ có một trái tim, đã trao cho người mất rồi, muội sao có thể mang theo thể xác không có trái tim mà gả cho người khác được?” Lấy hết tất cả dũng khí, nàng từ tốn nhưng kiên định trả lời.

Thân hình trong lòng run run kịch liệt, hần ôm chặt lấy nàng, “Trái tim của muội, đã trao cho ai?”

Ngẩng đầu, Ngân Bình Nhi cười dịu dàng, khóe mắt ngấn lệ, “Trao cho một người lúc muội buồn sẽ an ủi muội; lúc muội đau sẽ giúp muội bôi thuốc. Một người... chịu nghe muội nói chuyện.” Đúng vậy, chỉ cần hần đối xử với nàng như vậy, nàng sao có thể không chế được trái tim mình?

“Huynh còn tưởng rằng, muội vĩnh viễn sẽ không nói ra.” Nhẹ nhàng lau đi nước mắt khiến hần đau lòng trên gò má nàng, hần thỏa mãn ôm chặt lấy nàng, cảm tựa lên trán nàng, “Tim của huynh, cũng chỉ có một, đã trao cho nhà đầu chân tay vụng về phá hủy nhà bếp của huynh. Mặc dù nàng không phải là người đẹp nhất, nhưng mỗi lần chỉ cần nhìn thấy nàng cười, huynh liền sẽ tìm đập thỉnh thịch. Mặc dù nàng không phải người thông minh nhất, nhưng nàng lương thiện lại chính trực, lương thiện đến nỗi rõ ràng biết là cạm bẫy của người nhà, mà vẫn ngây ngốc chấp nhận, khiến huynh đau lòng.”

Hần nói như vậy, chính là đại biểu hần tiếp nhận tình cảm của nàng sao?! Nước mắt không ngừng rơi, nằm trong ngực hần, nàng cười chói lọi như hoa. Nàng rất vui, thật sự rất vui! “Phượng đại ca...” Cánh tay vòng sau lưng hần không khỏi siết chặt lại.

Gương mặt Phụng phủ có chút vẩn vơ, mặc dù cảm thấy bản thân giống như bị một con đại mãng xà quấn chặt lấy, có chút thở không nổi, nhưng mà... nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vừa khóc vừa cười kia, hần im lặng mỉm cười, bàn tay cũng ôm nàng chặt hơn. Loại đau đớn này, kỳ thật cũng còn khá tốt.

Gió đêm thổi nhẹ, cây cỏ lay động, ánh sáng bạc rọi khắp mặt đất. Dưới ánh trăng, hình ảnh hai người ôm nhau đẹp như một bức tranh, người nhìn thấy, đều cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc như vậy.

Xa xa, Mạc Ngôn nấp ở sau cánh cửa thu hồi ánh nhìn. Phụng phủ cùng tiểu thư quả nhiên như ông phỏng đoán, tuy rằng thấy tiểu thư tìm được người thương mà vui vẻ, nhưng cũng nhìn không được vì nàng mà lo lắng. Vị công tử ở thành Lạc Dương kia lại phải giải quyết thế nào?

Hai ngày sau, lúc Ngân Bình Nhi đang muốn theo Mạc Ngôn rời đi, bên cạnh xuất hiện thêm một người, không cần nghĩ tới, người đó đương nhiên là Phụng phủ.

Trước khi đi, Phụng phủ đem cuốn sách để trước mặt Phong Thiện Dương, dặn dò hần phải thay mình chăm sóc mấy loại thảo dược kia, sau đó, liền phủi mũng cùng Ngân Bình Nhi bọn họ cùng nhau rời đi.

Phong Thiện Dương ở lại, thực khác thường, một câu cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn ba người rời đi..... Mới là lạ! Nếu không phải Phụng phủ không chế huyết đạo lại điểm huyết cam của hần, hần sớm đã nhảy dựng chửi ầm lên rồi!

Sau khi rời đi, vốn dĩ Mạc Ngôn tính trực tiếp cùng Ngân Bình Nhi về Ngân gia ở thành Lạc Dương, nhưng lại bị Phụng phủ cự tuyệt.

Ngồi bên trong xe ngựa, Ngân Bình Nhi thu xếp lại đồ đạc, “Phụng đại ca, bây giờ chúng ta đi đâu?” Phụng đại ca chỉ nói với nàng không quay về, lại nói với Mạc thúc mấy câu, sau đó liền mua chiếc xe ngựa này. Về phần bây giờ phải đi đâu, hần vẫn chưa nói với nàng.

“Đến Liễu gia một chuyến” Phụng phủ lấy ra từ trong hành lý của nàng một cái gương đồng soi soi, cô cô gần bảy tám năm không gặp, không biết có còn nhận ra hần là ai không.

Nghe vậy, Ngân Bình Nhi cảm thấy buồn bực, “Vì sao lại phải đặc biệt đến Liễu gia một chuyến?” Muốn đi, cũng phải đi đến nhà Phụng đại ca chứ?

Phụng phủ cúi đầu cười, đưa tay kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, “Muội xem huynh ăn mặc thế nào?”

Ngân Bình Nhi đánh giá hần từ trên xuống dưới một lượt, đồ hần mặc trên người đương nhiên vẫn là quần áo da thú, không có gì thay đổi, “Cũng được.” Ít nhất y phục trên người không bị rách.

Hần nhìn nàng dịu dàng, “Bộ dạng này của huynh, nếu thật sự đến nhà muội, chỉ sợ sẽ dọa phụ mẫu của muội thôi?” Từ ngôn hành cử chỉ của Ngân Bình Nhi có thể nhìn ra được, Ngân gia hần là rất có tu dưỡng học thức, mặc dù hần cảm thấy mặc da thú không sao cả, hơn nữa người dân trấn Lạc Thủy tập mãi thành thói quen, nhưng phụ mẫu Ngân Bình Nhi chưa từng gặp qua, nếu nhìn thấy, có lẽ sẽ không muốn đem con gái gả cho kiểu người như vậy. Để tránh phiền phức, hần tính về Liễu gia gần đó trước, thay một bộ y phục cho ra dáng.

Ngân Bình Nhi nghĩ ngợi, “Chắc sẽ có.” Nhớ lúc đầu nàng nhìn thấy hần, liền bị thân hình cao lớn, diện mạo dã thú của hần dọa cho một phen, càng huống chi là mẫu thân, rất có khả năng sẽ bị dọa ngất đi! “Phụng đại ca, mấy năm nay ngoài trấn Lạc Thủy huynh cũng chưa nghĩ tới sẽ đi chỗ khác sao?”

Phụng phủ gật đầu, “Ngoại trừ nhà gỗ trên núi Lạc Thủy, cùng với toà phủ đệ trong trấn Lạc Thủy, huynh chưa rời đi đến chỗ khác.” Nhớ đến chuyện cũ, hần cười khẽ vài tiếng, “Muội có biết sự phụ huynh làm sao chọn ngọn núi này không?”

Ngân Bình Nhi ngồi thẳng người, “Muội muốn biết, Phụng đại ca huynh mau nói đi!” Nàng rất thích nghe Phụng đại ca kể chuyện trước đây giữa hần và sự phụ. Mỗi lần nghe đều làm nàng cười đau hết cả bụng.

Nhìn chằm chằm gương mặt vui sướng của nàng, hần cúi người khẽ hôn gò má nàng một cái, cười nhìn về mặt thẹn thùng của nàng, “Lúc sự phụ còn trẻ, sớm đã du ngoạn trăm ngọn núi trên dãy Thiên Sơn. Vốn dĩ chúng ta sống ở Hoàng Sơn, có một ngày ông đột nhiên nói phong thủy Hoàng Sơn không hợp với ông...” Nói đến đây, chính hần cũng không nhịn được cười. Hần từ lúc 10 tuổi đã bá sự, trải qua 11 năm, sự phụ mới đột nhiên nói phong thủy không hợp với ông, thật không biết lão nhân gia đang suy nghĩ gì.

Ngân Bình Nhi lắc tay hần, thúc giục nói: “Mau nói tiếp đi.”

“Sau đó sự phụ muốn đi tìm một vùng đất trù phú có tiếng, liền mang theo huynh đi hết núi này sang núi khác, dường như tất cả những ngọn núi nổi tiếng đều đi qua, nhưng sự phụ đều không vừa ý. Sau đó ông ấy bắt đầu nổi cáu, kéo ta tùy tiện nhảy lên một chiếc xe ngựa, cứ như vậy mà tới Thương Sơn. Khi vừa xuống xe, ông liền nói Thương Sơn rất hợp với ông, chúng ta liền như vậy ở lại.”

“Phong Thiện Dương nói sự phụ huynh là một lão ngoan đồng, đúng là thật!” So với nàng còn giống trẻ con hơn, thật hi vọng sau này có cơ hội gặp được ông.

“Đúng rồi, năm đó ông kéo huynh lên núi ở được ngày thứ hai thì nói muốn ngoa du tứ hải, nói huynh phải giúp ông bảo vệ vùng đất phong thủy này”. Nhớ lúc đầu hần nghe sự phụ nói như vậy mặt đều tái đi, xem chút nữa động thủ giết sự.

Ngân Bình Nhi không nhịn được ha ha cười lớn, “Phụng đại ca bị đùa giỡn rồi đó!”

Phượng phủ bị nàng chọc đúng chỗ ngứa, “Đồ không có lương tâm nhà muối, kể cho muối nghe, muối còn dám cười huynh như vậy!”

Lau đi nước trên khóe mắt, Ngân Bình Nhi vẫn cười không ngừng, “Muối không ngờ, huynh cũng có một ngày kinh ngạc như vậy!”

Phượng phủ cũng nhiều vuốt tóc của nàng, cười than thở, “Muối cười thì vui rồi, lúc huynh mới lên trên núi là hai bàn tay trắng, cái gì cũng không có.” Sư phụ cũng thật dã man, trước khi đi còn vớt hết toàn bộ ngân lượng, bỏ lại hần một mình rồi bỏ chạy.

“Thế huynh làm sao?” Không ngờ tới sư phụ Phượng đại ca lại hừ như vậy, Ngân Bình Nhi đau lòng xoa xoa mặt của hần.

Ánh mắt nhu hòa, Phượng phủ yêu thương vỗ về bàn tay đang xoa xoa gò má mình của nàng, “Thời gian đó cực khổ lắm, khát thì huynh uống nước trên núi, đói thì huynh liền ăn trái cây rừng, sống trong hang động, giống như dã nhân.

Mãi đến sau khi huynh đã quen với cuộc sống trên núi, mới đào chút được liệu đem xuống thị trấn đổi ngân lượng. Ngày tháng mới bắt đầu tốt lên chút xíu.” Không muốn nàng đau lòng, hần nhân nhặt kể lại khoảng thời gian khổ cực trước kia.

Ngân Bình Nhi dựa vào người hần, cuộn trong lòng hần, “Thế mấy năm nay huynh đều không buồn sao? Nếu là muối, khẳng định là buồn chết đi được. Muối á, trước khi bị mọi người biết về bí mật, thường hay chạy nhảy khắp nơi.”

“Hừ? Lúc muối ở Lạc Dương, thường hay làm gì?” Lúc trước đa phần đều nghe nàng nói những chuyện trải qua sau khi lộ ra bí mật, Phượng phủ cũng rất muốn biết chuyện của nàng trước đó.

“Ừ thì, muối thường thường đi dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ.” Nàng cong môi đỏ mọng vui vẻ, “Trước đó phụ mẫu đều không quá hạn chế muối, cho phép muối chạy nhảy khắp nơi. Muối thường đến trước miếu thờ, ở đó thường có một đám khát cái vẩy quanh, muối cảm thấy bọn họ rất đáng thương, đều sẽ lấy đồ cho bọn họ ăn. Thỉnh thoảng, muối nhìn thấy mấy lão nhân già đáng thương, còn sẽ mang họ trở về phủ, mặc dù mẫu thân mắng muối nhiều lần, nhưng muối vẫn không nhần tâm nhìn bọn họ khổ sở như vậy.”

Phượng phủ khẽ cười một tiếng, dịu dàng xoa bóp bàn tay nhỏ của nàng, “Hóa ra muối lương thiện như vậy, sao không thấy muối biểu hiện qua?”

Ngân Bình Nhi nhìn hần chớp mắt chu miệng, “Lúc ở trên núi, một bóng người cũng không có, huynh muốn muối lương thiện với ai, Thiện Dương sao? Muối còn mong huynh ấy đối với muối tốt bụng một chút nữa kia.” Thăm son cùng cốc kia, ngay cả khát cái còn không muốn đi.

“Vậy huynh có nên hỏi, tới bây giờ rốt cuộc muối đã cứu được mấy người rồi?” Phượng phủ tùy ý cười hỏi.

Nàng nghiêng đầu cố gắng hồi tưởng, “À.... người muối mang về phủ, ít nhất có khoảng 20 người. Mẫu thân bị muối chọc tức đến nổi không nói ra lời.” Nàng cười duyên mấy tiếng

Phượng phủ đang ôm nàng cũng thấy sùng sốt, hần vốn đoán rằng, có thể mang về năm ba người đã giới lắm rồi, nha đầu này cứ nhiên lại mang về 20 người? Không phải là....

“Muối thường hay làm chuyện này sao? Cho cháo cho cơm, lại còn đưa người về, vậy mấy người muối đưa về, sau đó thì sao?”

“Sau đó đợi cho vết thương bệnh tật trên người họ khỏi hẳn, liền ở lại trong phủ. Nhà muối còn có một cái tiểu viện khác, liền để cho bọn họ ở.” Ngân Bình Nhi không hề phát giác ra sắc mặt hần có chút cổ quái.

Mặt Phượng phủ tối sầm lại, hần bây giờ rốt cuộc đã biết, Ngân phủ nhân tại sao lại trăm phương ngàn kế lừa nàng ra khỏi phủ, “Nhà muối rất có tiền sao?”

“Ừ, cũng coi như là một trong mười đại phú Lạc Dương.”

Hần không nói gì, chỉ nhìn gương mặt còn cười ngây ngô của nàng, lòng bàn tay ngứa ngáy nhìn không được đưa tay vỗ vào trán nàng một cái. “Bốp!”

“Á!” Ngân Bình Nhi bị đau ôm đầu, thở phì phì hỏi hần, “Phượng đại ca, huynh làm gì vậy?” Sao vô duyên vô cớ lại động thủ đánh người?

“Đồ ngốc!” Phượng phủ gầm nhẹ một tiếng, thật muốn bắt nàng lắc lắc vài cái, xem xem đầu óc nàng có phải bình thường chút không. Khó trách nàng lại bị đuổi ra ngoài. Trong nhà cũng không phải có núi vàng núi bạc, cứ như vậy, Ngân phủ nhất định sẽ bị đám người rảnh rỗi đó ăn cho mất luôn. Ngốc chết được, sao có thể lương thiện quá mức, còn hại bản thân bị đuổi ra khỏi nhà?

“Người ta không có ngốc!” Ngân Bình Nhi bị hần rống đến đầu óc choáng váng, cơn tức giận nổi lên, lớn giọng la lớn.

“Đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc!” Cái đồ tiểu ngu ngốc này!

Hai người ngồi trong xe ngựa, bầu không khí ngọt ngào như mật toàn bộ không còn nữa, biến thành một tiếng gầm với một tiếng thét chói tai, thật lâu không dừng.

Mạc Ngôn ngồi ở đằng trước điều khiển xe, nhìn không được ha ha cười lớn, cũng không ngừng phối hợp với tiếng la mắng tức giận trong xe kia, trong lòng đồng tình mãnh liệt gật đầu. Cuối cùng cũng có người có thể hiểu được nỗi khổ tâm của phu nhân rồi!

“Á! Phượng đại ca, huynh thật đáng ghét! Làm gì lại đánh đầu của muối!”

“Im miệng! Nha đầu muối, căn bản chính là đáng đời, cũng may trên núi không có người khác.”

“Cái gì? Phụng đại ca thối tha, huynh như vậy là có ý gì!”

“Chính là ý mà muối nghe được!”

“A – Huynh đáng ghét mà – ”

“Đồ ngốc!”

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thân Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 9

Trong đại sảnh Liễu gia, Phụng Xuân Hoa chớp mắt nhìn nam tử to lớn ngồi trên ghế, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, cẩn thận tỉ mỉ quan sát một lượt, “Người... thật sự là Phụng phủ?” Bà không tin!

Phụng phủ bị người nhìn một hồi lâu như xem khi đột, cuối cùng nhịn không được xoa xoa chân mày, “Cô cô, cô đã hỏi bảy lần rồi.” Có như vậy mà không thể tin được sao?

Khóe mắt Phụng Xuân Hoa nhất thời đỏ lên, khó có thể tin đưa tay che miệng, “Trời ạ, sao cháu lại có thể biến thành, biến thành... cái bộ dạng này?” Phụng phủ lịch sự nho nhã tuấn tú trong trí nhớ của bà sao có thể biến thành dã nhân trước mắt được? Tóc dài đơn giản dùng dây mây búi lại phía sau đầu, râu quai che đi một nửa khuôn mặt, hơn nữa thân hình cao lớn, sao cứ như thổi một cái đã lớn lên bội phần?

Bà bắt đầu hiểu được vì sao đệ đệ lại oán trách bà, nói đến cùng, năm đó Phụng phủ bá Kỳ Khải làm sư cũng đều là chủ ý của bà ----

Năm đó Phụng Xuân Hoa cùng Kỳ Khải cũng coi như là hảo bằng hữu, đúng lúc Phụng phủ mười mấy tuổi tới Trường An thăm bà, bị Kỳ Khải nhìn trúng, náo loạn đòi nhận Phụng phủ nhỏ tuổi đơn thuần làm đồ đệ. Cuối cùng thậm chí trực tiếp mang Phụng phủ đi, lâu lâu mới cho Phụng phủ quay về đoàn tụ một lần.

Vì thế, Phụng Xuân Hoa chính là đắc tội với một nhà già trẻ lớn bé của đệ đệ, không ai không trách cứ bà, nhưng bà cảm thấy bản thân vô tội biết bao. Kỳ Khải kia tính tình bạo thù chết đi được, bà lại không có cách gì!

Phụng phủ có chút không kiên nhẫn ngửa mặt nhìn trời, “Cô cô, cô không cần phải khoa trương như vậy? Bao nhiêu năm rồi, cháu thế nào cũng phải lớn lên.” Bà bây giờ đang diễn trò gì vậy, bao nhiêu năm như vậy, hẳn cũng từ thiếu niên trở thành nam nhân rồi, sao cô cô tính tình vẫn cứ như trẻ con vậy.

“Hạo Vân, chàng xem, tên nhóc này còn hung dữ với thiếp...” Phụng Xuân Hoa bày ra bộ dạng đáng thương, khóc lóc với trượng phu ánh mắt cũng đang hết sức kinh ngạc.

Liễu Hạo Vân vẫn chưa lấy lại tinh thần từ cơn chấn động, chỉ có thể ngơ ngác giơ tay lên, ý tứ vỗ vỗ sau lưng bà, “Mấy năm nay biến hóa ghê gớm thật.”

Bộ dạng khoa trương của hai người làm Ngân Bình Nhi đang ngồi yên một bên buồn cười, xem điệu bộ bất đắc dĩ của Phụng phủ, nàng cảm thấy rất thú vị. Có điều, có lẽ diện mạo bên ngoài của hắn chắc là kém xa so với trước đây!

“Đừng để ý đến bọn họ.” Nhìn thấy nàng cười, biểu tình của Phụng phủ cũng trở nên cứng chiều, nắm chặt tay nàng đang đặt ở trên bàn trà, cùng cười rộ lên.

Liễu Hạo Vân cùng Phụng Xuân Hoa đưa mắt nhìn nhau, cảnh tượng trước mắt này, nếu như bọn họ nhìn không lầm, tiểu tử Phụng phủ này đang quang minh chính đại ăn đậu hủ của Bình Nhi?

“Khụ khụ, Phụng phủ, cháu cùng Bình Nhi...” Phụng Xuân Hoa ho nhẹ hai tiếng, tò mò hỏi.

“Cô cô, cháu chỉ quay về lấy vài bộ y phục, qua vài ngày, cháu sẽ cùng Bình Nhi về Lạc Dương, muốn phiền cô viết một phong thư cho phụ mẫu cháu, mời hai người đến Lạc Dương cùng cháu hội hợp.” Thái độ của Phụng phủ thoải mái tự nhiên.

Hít vào một hơi, Phụng Xuân Hoa luống cuống, “Cái này, Phụng phủ à, cháu có biết mẫu thân Bình Nhi lần này tại sao lại muốn gọi nàng xuống núi quay về Lạc Dương không?” Chết từ tìm được người hắn yêu thương, bà rất vui, nhưng mấy ngày trước, bà mới nhận được thư của Tiên Đất, nói đã tìm được một nơi an bề gia thất cho Bình Nhi.

Ban đầu lúc Bình Nhi cùng Mạc Ngồn lên núi đi tìm Phụng phủ, bà vốn dĩ muốn phái người đưa người quay trở về. Nhưng bởi vì nhận được thư của Tiền Đát nên mới hoãn lại, bởi vì Tiền Đát muốn bà để Bình Nhi ở trên núi càng lâu càng tốt, để bà có thể có đủ thời gian giải quyết chuyện hôn sự cho nàng.

Mà Phụng phủ bây giờ lại như vậy, có tính là hoành đao đoạt ái không? Hơn nữa, vị hôn phu ở Lạc Dương kia phải làm thế nào? Aaa, Tiền Đát thói tha này, thật là cao thủ gây rắc rối.

“Cháu biết, vì thế mới thỉnh cô viết thư thông báo phụ mẫu cháu cùng đi đến nhà nàng để cầu hôn. Những chuyện này vẫn là để các vị tiền bối nói chuyện mới được, không phải sao?” Phụng phủ một chút cũng không để vị hôn phu kia của Ngân Bình Nhi vào trong mắt. Nếu thật sự không sợ chết, dám đoạt Bình Nhi với hắn, vậy thì hắn chỉ cần để một ít độc cho hắn ta nằm thử. Hắn nghĩ đối phương chắc sẽ sớm biết khó mà lui.

“Nhưng mà...”

Phụng Xuân Hoa chần chừ nhìn trượng phu một cái, nhưng Liễu Hạo Vân lại nhìn bà bằng ánh mắt trấn an. “Phụng phủ đã nói như vậy, chính là đã có chuẩn bị, chúng ta cứ theo lời hắn nói mà làm là được.”

Liễu Hạo Vân lúc mới đầu đối với sự chuyển biến của Phụng phủ rất khiếp sợ, không sai, mặc dù không biết tính cách của hắn đã thay đổi thế nào, nhưng ít nhất có thể khẳng định một chút, hắn đã là một nam nhân có trách nhiệm.

Ông nhìn ra được, Phụng phủ cùng Bình Nhi, hai đứa trẻ này tình đầu ý hợp, không vì Bình Nhi cũng vì người nhà của mình mà suy nghĩ một chút. Chỉ riêng việc Bình Nhi có thể khiến Phụng phủ xuống núi, điểm này đã đủ khiến bọn họ đem hết sức mình ra giúp Phụng phủ có được Bình Nhi rồi.

“Ừ, tiếp biết rồi.” Phụng Xuân Hoa nghe trượng phu nói vậy, cũng đành phải gật đầu. Bà cũng có thể nhìn ra tình cảm của hai người bọn họ dường như rất tốt, nếu Bình Nhi có thể yêu được Phụng phủ “lời thôi lếch thếch” như vậy, thân làm cô cô, bà còn muốn phản đối gì nữa?

“Phụng phủ, sao cháu lại đặc biệt chạy về đây lấy y phục?” Phụng Xuân Hoa không hiểu lấy y phục có ý nghĩa gì?

“Cô cô, cô đã bị bộ dạng hiện tại của cháu dọa cho hoảng sợ, hoảng hốt gì là phụ mẫu của Bình Nhi.”

Vừa rồi khi mới vào phủ, cô cô rất vui sướng từ nội viện chạy thẳng tới đại sảnh muốn nhận thân thích, nhưng chỉ mới nhìn thấy hắn, liền bị dọa đến nỗi lùi lại vài bước. Nếu không phải Mạc Ngồn thề sống thề chết cam đoan hắn chính là Phụng phủ, cô cô đã kêu hộ vệ đuổi hắn ra ngoài.

Nói cũng đúng, Phụng Xuân Hoa đồng tình gật đầu, “Cháu ở trên núi không có y phục nào khác sao?” Y phục trên người Phụng phủ có lẽ là lúc hắn ở trên núi săn thú tự mình lột da làm thành, nhưng trấn Lạc Thủy ngay dưới chân núi, đi mua vài bộ không phải là được sao.

Nói đến đây, Phụng phủ có chút xấu hổ, “Năm đó sư phụ không hề để lại cho cháu cái gì cả.” Mới đến được vài ngày, hắn quần bách đến nỗi y phục do đến bóc mùi cũng chỉ có thể kiên trì mà mặc.

Phụng Xuân Hoa cười gượng gạo, “Vậy cháu có thể đến trấn Lạc Thủy mua a.”

“Sư phụ ngay cả y phục còn không để lại cho cháu, sao có thể để lại ngân lượng cho cháu chứ?” Hắn ở trên núi, cũng coi như ném đủ khổ cực, không có y phục có thể mặc, đành giết thú săn lấy da lông để làm y phục.

Mà y phục da thú trên người hắn mặc lâu ngày so với y phục bình thường cũng thoải mái hơn, hắn cũng dần quen mặc như vậy. Cũng bởi vì như thế, tính cách của hắn với diện mạo bên ngoài mới có chuyển biến lớn như vậy, thiếu niên trước đây lông bông đã bị ngày tháng cực khổ trên núi mài dũa đi không ít. Cũng bởi bị quãng lên núi như vậy, hắn bây giờ mới có cơ hội gặp được bảo bối bên cạnh.

“Ha ha ha...vất vả cho cháu rồi.” Phụng Xuân Hoa chợt dạ tránh mắt đi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của hắn.

“Cũng đã vất vả rồi, đi nghỉ ngơi rửa mặt chải đầu chút đi.” Liễu Hạo Vân ra mặt giảng hòa.

“Đứng đứng đứng! Mau đưa thiếu gia cùng Ngân tiểu thư đi nghỉ ngơi đi.”

Phụng Xuân Hoa đảo mắt ra hiệu, vài tên nô bộc đồng thời cúi chào hai người rồi đi.

Đội Phụng phủ đi rồi, bà mới thở phào một hơi, “Tính cách tên nhóc này thay đổi thật nhiều.” Ánh mắt lạnh lùng lúc nãy thật dọa bà toát mồ hôi lạnh.

“Đúng vậy, so với trước đây hoàn toàn không giống.” Liễu Hạo Vân ở bên cạnh phụ họa.

“Bình nhi đứa nhỏ này cũng thật tốt, Phụng phủ biến thành bộ dạng này, nàng cũng có thể yêu hắn. Điều này chứng minh nàng không phải là đứa trẻ xem trọng bề ngoài.” Phụng Xuân Hoa thích kiểu nữ hài tử như vậy, dịu dàng lại hiểu thuận, cũng sẽ không xem mặt mà bắt hình dong. Nếu không phải hai nhi tử của bà đều có thể từ rồi, bà thật còn muốn một đứa con dâu thân thiết như Bình Nhi vậy.

“Đúng vậy, chúng ta đội uống rượu hi của bọn chúng thôi.” Liễu Hạo Vân cười cười với thê tử.

“Vâng.” Phụng Xuân Hoa cười tươi dịu dàng với trượng phu, lòng tràn đầy mong chờ ngày kia sẽ đến.

Rửa mặt chải đầu xong, khuôn mặt trong trẻo tươi cười của Ngân Bình nhi ngồi trước gương đồng để Tiểu Thanh chải tóc cho mình. Cảm nhận được ánh

mất ai oán phía sau, nàng quay đầu nhìn Tiểu Thanh, “Tiểu Thanh, muội đừng như vậy mà.”

Tiểu Thanh tiếp tục ai oán nhìn tiểu thư nhà mình, “Tiểu thư, sao người có thể không nói một tiếng liền bỏ Tiểu Thanh đi mất?” Nàng vốn dĩ cũng muốn lên núi tìm tiểu thư, nhưng Liễu phu nhân muốn nàng ngoan ngoãn ở lại Liễu phủ, còn nói nàng đừng lo lắng.

“Ta không có. Ta có nói với dì Xuân Hoa rồi, nhờ dì chiếu cố muội thật tốt, cũng nhờ dì nói muội đừng lo lắng.” Ngân Bình Nhi phản bác, nàng ban đầu chính là dặn dò thỏa đáng rồi mới đi.

“Người nói đừng lo lắng, Tiểu Thanh sẽ không lo lắng sao? Người đều không biết, mấy ngày này, ngày nào Tiểu Thanh cũng nom nớp lo sợ, chỉ sợ người ở trên núi xảy ra chuyện gì, tới lúc đó muội phải giải thích thế nào với phu nhân?” Tiểu Thanh càng nói càng tủi thân, nước mắt nhịn thật lâu rốt cuộc cũng tràn mi.

Ngân Bình Nhi vội vàng đứng dậy vỗ vỗ lưng nàng, “Muội đừng khóc mà, ta lúc này không phải đã bình an trở về rồi hay sao? Ta cam đoan với muội, sẽ không có lần sau.”

Tiểu Thanh khóc khóc gật đầu, “Cái này là tiểu thư tự mình nói nha, lần sau, không kể thế nào, cũng không được bỏ Tiểu Thanh đi. Nếu người xảy ra chuyện gì, Tiểu Thanh cũng sống không nổi.” Thật tốt quá rồi, tiểu thư bây giờ thật sự đã bình an đứng trước mặt nàng. Mặc dù Mạc thúc vẫn luôn báo cho nàng biết tình hình gần đây của tiểu thư, nhưng nếu không tận mắt nhìn thấy, nàng không có cách nào yên tâm.

“Ta biết rồi, muội đừng khóc nữa.” Ngân Bình Nhi có chút áy náy, nàng không ngờ tới Tiểu Thanh lại thật sự trung thành và tận tâm với nàng như vậy. Nàng còn cho rằng Tiểu Thanh cũng giống như những nô bộc khác trong nhà, đều sợ chủ tử là nàng.

“Tiểu thư, khí lực của người, sao có vẻ yếu đi một chút vậy?” Tiểu Thanh cảm nhận được bàn tay ấm áp của nàng, gờ mới nghĩ đến, không phải tiểu thư một thân quai lực sao? Sao sức lực vỗ vào lưng nàng cũng chỉ mạnh hơn cô nương bình thường một chút, so với trước đây một chường liền có thể phê nàng đi đã yếu đi rất nhiều.

Ngân Bình Nhi mở lòng bàn tay mình ra nhìn, cười ngọt ngào, “Là Phụng đại ca đặc chế một loại thuốc cho ta uống, loại thuốc này, có thể giảm đi khí lực của ta. Người bình thường uống xong sẽ hoàn toàn vô lực, yếu ớt ngã xuống đất, nhưng ta uống vào, ngược lại có thể giúp cho sức lực giống như người bình thường.” Đơn thuốc này, trước khi Phụng đại ca xác định tình cảm với nàng đã chuẩn bị rồi. Hắn biết vướng mắc trong lòng nàng là ở đâu, hắn muốn giúp nàng thoát khỏi vướng mắc này.

Tiểu Thanh nhìn nàng, trong ánh mắt của tiểu thư không hề che dấu tình cảm say đắm dành cho Phụng công tử. Nàng rất muốn vui mừng thay cho tiểu thư, nhưng mà, mặc dù Phụng công tử y thuật như thần, nhưng tiểu thư diễm lệ làm động lòng người như vậy, lại đi bên cạnh hắn diện mạo xấu xí, có phải hơi đáng tiếc không?

Mới vừa rồi Phụng công tử đưa tiểu thư trở về phòng, nàng vừa nhìn thấy liền cảm thấy Phụng công tử thật đáng sợ. Sao tiểu thư lại có thể thích kiểu người như vậy?

“Tiểu thư, người thật sự rất thích Phụng công tử sao?” Trong lòng Tiểu Thanh cảm thấy tiểu thư xứng đáng với người tốt hơn.

Cười tươi hạnh phúc, Ngân Bình Nhi không chút do dự gật đầu, “Phải đó, ta thích Phụng đại ca nhất.” Cảm lấy lo sợ đáng yêu màu xanh biếc treo trước ngực, bên trong chính là thuốc viên Phụng phủ đặc chế cho nàng.

Tiểu Thanh thờ dãi, thấy tiểu thư hạnh phúc vui vẻ như vậy, nàng cũng đành phải chúc phúc tiểu thư, chỉ cần tiểu thư thấy tốt thì được rồi.

“Cốc, cốc.” Cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” Tiểu Thanh cất giọng hỏi.

“Ngân tiểu thư, thiếu gia mời người qua một chuyện.” Tiếng nha hoàn từ ngoài cửa truyền vào.

Ngân Bình Nhi vỗ vỗ tay Tiểu Thanh, “Tiểu Thanh, chỗ này giao cho em thu dọn.” Sau khi nói xong, nàng liền như cánh hờ điệp, bay nhanh ra khỏi phòng.

Tiểu Thanh cong miệng, “Tiểu thư, vừa nãy không phải nói sẽ không bỏ lại muội sao, bây giờ Phụng công tử muốn tìm người, người liền lập tức không quan tâm muội, đúng là gạt người!” Thu dọn thì thu dọn, hừ!

Nha hoàn dẫn Ngân Bình Nhi đi qua lớp lớp hành lang gấp khúc đến hậu viện của Liễu phủ, trong sân trăm hoa đua nở, có một lương đình bên trong có mấy người đang ngồi.

“Ngân tiểu thư, thiếu gia đang đợi người ở trong đình, nô tỳ xin phép lui xuống trước.” Nha hoàn cười ngọt ngào nói.

“Ừ, người đi làm việc đi.” Ngân Bình Nhi gật đầu với nàng, cất bước về phía lương đình. Nàng nhìn thấy trong lương đình có một nữ tử cùng một tiểu hài tử, còn có một bóng dáng cao lớn đưa lưng về phía nàng. Chỉ cần nhìn bóng lưng đó, nàng liền nhận ra là Phụng phủ, nhưng mà nữ tử và tiểu hài tử kia, sao nàng lại thấy quen mắt như vậy.

Từ xa, một bóng người nhỏ từ trong đình chạy ra, khuôn mặt tươi cười đáng yêu, tóc tai được chải gọn gàng, cứ vậy nhào vào lòng nàng, “Tỷ tỷ!”

Liếc mắt một cái, Ngân Bình Nhi liền nhận ra hắn, “Vân Luật Thư? Sao để lại ở đây?!” Nàng kinh ngạc hỏi, ngồi xổm xuống đưa tay lau đi mồ hôi trên mặt hắn.

“Tỷ tỷ thật khéo nha!” Vân Luật Thư cực kỳ vui vẻ, dặt tay nàng đi vào trong đình, “Mẫu thân đang ở lương đình chờ chúng ta đó!”

Ngân Bình Nhi bước vào trong đình, liền nhìn thấy Vân phu nhân gặp ở trấn Lạc Thủy, nàng cũng nhìn mình mỉm cười gật đầu, “Vân phu nhân? Hai người sao lại ở đây?”

“Đây là nhà mẫu thân ta, ta đương nhiên ở đây rồi!” Vân phu nhân cười mỉm nói, không ngờ lại trùng hợp như vậy. Thời gian trước nàng vốn dĩ muốn lên núi tìm biểu ca, tiếc là lại lỡ dịp gặp biểu ca. Đợi nàng lên núi cũng chỉ có thể thấy một vị Phong công tử đang canh giữ ở đó. Tìm không được người, nàng liền quay về nhà mẫu thân ở Trường An, không ngờ ngược lại gặp được biểu ca ở đây.

Càng không nghĩ tới là, cô nương gặp được trên trấn lúc đó cư nhiên lại là người thương của biểu ca. Tất cả việc này chỉ có thể nói là duyên phận.

“Nhà mẫu thân người?” Ngân Bình Nhi tròn tròn mắt, tỉ mỉ nhìn ngũ quan của Vân phu nhân, quả thực rất giống di Xuân Hoa, mà Liễu gia chỉ có một vị tiểu thư, “Người chính là Liễu Nguyệt Linh tỷ tỷ?”

Liễu Nguyệt Linh gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta thật là có duyên. Lúc gặp nhau ở trên trấn, ta hoàn toàn không ngờ tới muội sẽ là biểu tẩu tương lai của ta!” Lúc đó chỉ cảm thấy là nữ hài tử này cũng không tệ, hôm nay lại trở thành biểu tẩu của nàng, nàng đương nhiên giờ hai tay tán thành.

Ngân Bình Nhi đỏ bừng mặt, “Nguyệt Linh tỷ tỷ, tỷ đừng nói lung tung.” Tẩu tử? Bát tự còn chưa xem nữa là.

Liễu Nguyệt Linh khẽ cười một tiếng, ngược lại chau mày nhìn Phượng phủ ngồi một bên cười mà không nói tiếng nào, “Phượng phủ, người ta nói muội nói lung tung kia, huynh còn không đòi công bằng cho người ta nữa?”

Thuận theo tầm mắt của nàng, Ngân Bình Nhi cũng nghiêng đầu nhìn Phượng phủ. Cái nhìn này, nụ cười trên mặt nàng lập tức tắt ngúm, hai mắt vốn đang ánh cười bỗng trở nên kinh ngạc, mở to tròn hết mức, “Phượng, Phượng đại ca?” Nàng không chắc chắn gọi khẽ.

Cũng khó trách sao nàng lại giật mình như vậy, bởi vì Phượng phủ không những thay một bộ y phục màu đen mà còn cạo sạch sẽ bộ râu phủ trên mặt, tóc dài cũng mềm mại buộc ở phía sau, quả thật giống như biến thành một người khác.

Phượng phủ trước mắt này, tuấn mi giương cao, đôi mắt đen sâu động lòng người, sóng mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đẹp, trang phục trên người làm nổi bật dáng người của hắn. Màu đen còn tôn lên khí chất phi phàm của hắn, chỉ là.... sao giống như đã từng thấy qua khuôn mặt này ở đâu?

Phượng phủ hết sức hài lòng với phản ứng của nàng, hắn liền biết, hắn quả nhiên là một công tử tuấn tú. Nếu Ngân Bình Nhi biết trong lòng hắn nghĩ gì, chắc sẽ nói không phải. Hắn thoạt nhìn anh tuấn cao ngất không sai, nhưng khí chất có chút không giống.

“Hết hồn chưa? Dung mạo Phượng phủ vốn dĩ không tầm thường, chỉ là sau này bản thân tự bỏ bê, có điều, huynh ấy lớn lên có chút không giống, trước kia có vẻ thanh tú, bây giờ đã là nam nhân rồi.” Liễu Nguyệt Linh đối với sự biến chuyển của Phượng phủ cũng rất kinh ngạc.

Trong lòng Ngân Bình Nhi đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, hắn là một người tốt như vậy, dung mạo, gia thế, tài hoa cái gì cũng có, nàng thực sự xứng với hắn sao? Thật sự có thể sao?

Sắc mặt của nàng dần dần chuyển sang tái nhợt, Liễu Nguyệt Linh cảm giác có gì không ổn, vừa tính mở miệng nói gì đó thì lại bị Phượng phủ giơ tay lên ngăn cản. Hắn nháy mắt ra hiệu với Liễu Nguyệt Linh, nàng gật đầu, đưa Vân Luật Thư rời đi trước.

Đợi hai mẹ con Liễu Nguyệt Linh đi xa rồi, ánh mắt dừng trên người Ngân Bình Nhi mới lộ ra vẻ đau lòng, “Muội đang nghĩ gì đó?” Phượng phủ cất giọng hỏi.

Thân hình nhỏ bé của Ngân Bình Nhi khẽ chấn động, “Không, không nghĩ gì.” Nàng tránh né ánh mắt của hắn, trong lòng thấp thỏm không yên, suy nghĩ hiện lên lúc này cứ lộn xộn trong đầu nàng.

“Vì sao không dám nhìn huynh? Muội đang nghĩ gì vậy?” Phượng phủ cầm lấy tay nàng, nâng cằm nàng lên, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Trong đôi mắt tròn xoe tràn ngập bối rối, “Muội, muội không nghĩ gì hết.” Nàng nói không nên lời, cảm thấy chỉ cần nàng nói ra, không những không tôn trọng tình cảm đối với hắn cũng như không tôn trọng tình cảm hắn dành cho nàng.

Phượng phủ không đành lòng làm khó nàng, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của nàng, nhẹ nhàng thở dài, “Chẳng lẽ muội không biết, lúc ánh mắt muội hiện lên vẻ yếu ớt khổ sở, sẽ khiến huynh đau lòng không cách nào thờ nổi?” Hắn không muốn cũng không đành lòng nhìn thấy nàng bởi vì không có lòng tin với bản thân mà ngay cả hạnh phúc trước mắt cũng không dám đưa tay tiếp nhận.

Lời của hắn làm lòng Ngân Bình Nhi vừa chua xót vừa ảm áp, “Phượng đại ca.... muội....” Ngẹn ngào nói không ra lời, nước mắt từng giọt từng giọt rơi ra khỏi khóe mắt, nàng không tự tin có thể có hắn bầu bạn, hắn cũng biết.... cũng biết.

Cúi đầu hôn lên môi nàng, hắn trêu mến nhẹ nhàng hôn thật chậm, khẽ mở hàm răng nàng, đầu lưỡi nóng bỏng mạnh mẽ tiến vào, gút gao quấn quanh lưỡi nàng. Hắn muốn để nàng biết, tình cảm hắn dành cho nàng có bao nhiêu điên cuồng, bao nhiêu say mê.

Thật lâu sau, hắn mới luyến tiếc rời khỏi môi nàng, đôi mắt đen tràn ngập lửa nóng say mê nhìn nàng chăm chăm, sau đó gút gao kéo nàng vào trong lòng.

“Bình Nhi, huynh ở bên cạnh muội. Muội không cần phải sợ, cứ làm chính mình là được rồi.”

Từ trong lửa tình mê say bình tĩnh lại, nàng nghe thấy lời của hắn, “Muội sợ... muội sao có thể xứng với huynh. Phượng đại ca, huynh không sợ quái lực này của muội sao? Muội tùy tiện đánh một cái cũng rất có khả năng hủy đi một tính mạng. Muội như vậy, có thể ở bên cạnh huynh sao? Có thể cùng huynh bên nhau tới già sao? Huynh sẽ không ghét bỏ muội sao?” Giọng nói nhỏ nhẹ khẽ nức, nàng nói ra tất cả sợ hãi trong lòng.

Lòng Phượng phủ đau thắt lại, khiến hắn cơ hồ không thở nổi. “Huynh sẽ không trả lời muội,” cúi đầu nhìn sâu vào đôi mắt đầm lệ của nàng, từng câu từng chữ của hắn tuyên bố, “bởi vì huynh sẽ dùng cả cuộc đời này để chứng minh với muội.” Tiểu ngu ngốc ngày, thật là làm hắn vừa đau lòng vừa thương xót.

Ngân Bình Nhi chậm rãi áp sát vào ngực hắn, lời của hắn là nói hai người nàng nhất định sẽ có tương lai phải không? Vậy nàng sẽ chờ, chờ hắn chứng minh cho nàng thấy, cho dù thế nào hắn cũng sẽ không bỏ nàng...

“Phượng đại ca, sao muội cảm thấy hình như đã gặp huynh ở đâu rồi?” Tựa trong lòng hắn, nàng ngẩng mắt nhìn diện mạo sau khi lột xác của hắn.

Phượng phủ khẽ cười, cúi đầu dùng chóp mũi cọ cọ vào mũi nàng, “Có lẽ là kiếp trước.”

“Không phải đâu, muội thực sự hình như đã gặp qua huynh rồi.” Thật sự càng nhìn càng thấy quen mắt, lúc nào nhỉ? Hàng mi chau lại suy nghĩ, con người đảo loạn xạ, vô tình nhìn thấy cây hoa hạnh ngoài đình, một tia sáng hiện qua, kinh ngạc há to miệng, nàng lập tức rời khỏi lồng ngực hắn, “Phượng đại ca, huynh ngồi ở đây, đừng nhúc nhích.” Đẩy hắn ngồi vào ghế trong lương đình.

“Sao thế?” Phượng phủ không hiểu nhìn nàng.

Ngân Bình Nhi lùi lại một bước, hai bước, ba bước, càng lùi càng xa, sau khi ra khỏi đình một khoảng, dường như bùng tỉnh ra chuyện gì hai tay liền vỗ, “Phượng đại ca, huynh ở trong đình chờ muội, chờ muội một chút!” Vừa dứt lời, người liền nhanh như chớp chạy đi mất.

Phượng phủ ngồi ở trong đình buồn bực nhìn bóng dáng của nàng đã khuất dạng, định thời gian khoảng một chén trà, hắn lại nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé vội vội vàng vàng chạy trở lại.

Trên tay Ngân Bình Nhi cầm một cái áo choàng màu đen huyền chạy vọt vào trong đình, “Phượng đại ca, huynh nhìn tấm áo choàng này xem.” Mặt đầy hưng phấn đưa áo choàng cho hắn.

Phượng phủ khó hiểu đưa tay tiếp nhận, lật qua xem một chút. Mới đầu hắn cảm thấy đây chẳng qua chỉ là tấm áo choàng bình thường, có điều tỉ mỉ mở bên trong áo choàng ra, hắn phát hiện ngay bên cạnh sợi dây buộc, hai chữ thêu bằng chỉ màu bạc – Tuyết Tăng.

“Áo choàng này.....” Ngạc nhiên nhìn nàng.

Ngân Bình Nhi giương lên gương mặt tươi cười, “Lúc muội còn nhỏ, muội từng cùng phụ mẫu đến Trường An, lúc đó muội bị bệnh rất nặng, khi muội tỉnh lại không nhìn thấy mẫu thân bên cạnh, vì vậy liền tự mình chạy ra ngoài, không ngờ lại gặp được một vị ca ca trong rừng hoa hạnh này.”

Đúng rồi, nghe nàng nói như vậy, trí nhớ ẩn sâu trong đầu cũng theo đó hiện ra. Hắn nhớ lúc hắn còn trẻ từng đến nhà của cô cô, lại còn đụng phải một tiểu nữ hài rất đáng yêu. Lúc đó hắn nhìn thấy nàng chỉ mặc trung y, liền thuận tay choàng áo cho nàng.

“Muội chính là tiểu ngọc từ đó?” Trong trí nhớ, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ngọt ngào chậm chậm đề lên khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp trước mắt lúc này.

“Đúng vậy!” Dùng sức gật đầu, nụ cười của Ngân Bình Nhi mang theo nước mắt nhào vào trong ngực hắn, “Tiểu ca ca!” Bắt đầu từ giây phút đó, bắt luận nàng đi đâu, cũng sẽ mang theo tấm áo choàng này, dường như áo choàng chính là trân bảo của nàng vậy.

Phượng phủ sững sờ một hồi lâu, sau đó cất tiếng cười lớn, hóa ra tất cả... sâu xa đã sớm được an bài rồi. Cúi đầu nhìn nàng, hắn cười hân hoan lên đôi môi nhỏ của nàng. “Tiểu ngọc từ của ta...” Đem hết toàn bộ những lời yêu thương còn chưa nói ra, còn có tràn ngập say đắm đưa vào miệng nàng, gặt gao quán quít tâm hồn và thể xác của hai người.

Lạc Dương –

Xe ngựa chạy nhanh không ngừng, phía chân trời chỉ hơi hơi ló dạng, trong thành Lạc Dương vẫn còn rất yên tĩnh, trên đường không có quá nhiều người, tự nhiên cũng không có ai chú ý tới chiếc xe ngựa từ nơi nào đó chạy vào thành.

Bên trong xe, bên cạnh một thân hình cao lớn có một thân thể kiêu ngạo dựa vào, chần gắm mềm mại phủ lên người hai người. Xe ngựa rung lắc một chút, nữ tử nhỏ nhắn khẽ động, chần gắm trượt khỏi vai nàng.

Nam nhân nằm bên cạnh nàng mở mắt ra, im lặng khẽ cười, đưa tay kéo lại chăn cho nàng, nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nữ tử, ánh mắt ôn nhu, hắn yêu chiều xoa xoa gò má nàng, rồi sau đó xoay người vén màn xe lên quan sát cảnh sắc bên ngoài cửa sổ một chút.

Thật cẩn thận đứng dậy đi đến phía cửa xe, mở cửa nhỏ nói với phu xe vài câu, “Đến đâu rồi?” Nam nhân thấp giọng hỏi.

Fu xe một tay khẽ lắc dây cương, “Thiếu gia, một chút nữa là đến rồi, người và tiểu thư thức dậy trước chuẩn bị đi.” Nhìn cảnh đường xá chung quanh, cũng sắp tới rồi.

“Ừ.” Nam từ khẽ lên tiếng đáp, đóng cửa nhỏ lại, quay đầu đang muốn đánh thức nữ tử đã thấy nàng xốc lên chấn bông, ngồi dậy nhìn hắn. “Tỉnh rồi?” Lấy tấm áo choàng mỏng bên cạnh, dịu dàng choàng lên cho nàng.

Nữ tử ánh mắt dịu dàng, khuôn mặt vừa tỉnh ngủ có chút mơ hồ, “Ừ, Phụng đại ca, tôi chưa vậy?” Bọn họ đã đi hết mấy ngày đường rồi, hôm qua còn trực tiếp ngủ trên xe ngựa.

“Sắp tới rồi, dậy chuẩn bị thôi.” Phụng phủ vỗ vỗ mặt nàng, muốn nàng tỉnh táo một chút.

Há miệng ngáp một cái, động tác đầu tiên của Ngân Bình Nhi chính là cầm lấy lọ sứ màu xanh lục đeo trên cổ, mở nút gỗ ra, đổ ra một viên thuốc, sau đó bỏ vào trong miệng nuốt xuống.

Bộ dạng đáng yêu của nàng làm Phụng phủ nhìn không được ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ một cái lên đôi môi mím màng. “Mau dậy đi.”

Độ ấm truyền từ trên miệng làm Ngân Bình Nhi tỉnh lại, khẽ vỗ vào lồng ngực hắn một cái, “Huynh thật đáng ghét, cũng sắp tới nhà muội rồi, huynh còn lộn xộn.” Vạn nhất để phụ mẫu nhìn thấy không phải sẽ không xong sao.

Cái vỗ này của nàng có thể làm cho ngực Phụng phủ giống như bị một tảng đá nặng đè trúng, khụ khụ mấy tiếng, thuốc của nàng chỉ mới nuốt xuống không lâu mà thôi, được tính vẫn chưa hoàn toàn phát huy tác dụng.

“Phụng đại ca, huynh không sao chứ?” Ngân Bình Nhi vội vàng rút tay về, sốt ruột hỏi.

“Huynh không sao.” Phụng phủ sờ sờ vào chỗ mới bị nàng vỗ, cũng may, ngoài việc đau một chút ra, xương cốt không bị gãy, coi như hắn còn may.

“Loại thuốc này có thể vẫn còn phải thay đổi.” Phụng phủ cầm lấy lọ thuốc treo trước ngực nàng. Xem ra hắn phải nghĩ cách làm cho công dụng của thuốc phát huy tác dụng nhanh hơn nữa, nếu không, ngày nào đó Bình Nhi không để ý vỗ hắn thêm mấy cái, hắn có thể sớm đi gặp Diêm Vương.

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 10

Bầu không khí trong đại sảnh kỳ quái ngưng ngưng, chủ nhà và khách nhân nhìn nhau không nói.

Ngân Tiền Đất nhìn không chớp mắt nam nhân mà nữ nhi đưa về, bất luận là ngoại hình hay gia thế đều được xem là nhân tuyển tốt cho vị trí rể hiền, “Cái này. người nói người là?”

“Phụng phủ. Ngân bá mẫu, trước đây không phải người muốn Bình Nhi xa xôi ngàn dặm đến tìm ta chữa bệnh cho Ngân bá phụ sao?” Biểu hiện trên mặt Phụng phủ mang theo ý cười, nhưng trong đáy mắt lại lóe lên sự trào phúng.

Ngân Tiền Đất hít vào một hơi, “Đúng rồi, đúng rồi.” Xấu hổ né tránh cái nhìn chăm chú của hắn. Mặc Ngôn từng nói với bà, Phụng phủ căn bản đã biết trạng thái của bà không có bệnh, còn cố ý kê một đơn được kịch độc nữa!

Muốn chết à, sao Bình Nhi lại tìm một người thương gai góc như thế, thật là khó ứng phó mà.

Ngân Bình Nhi kéo kéo tay áo của hắn, nhẹ nhàng lắc đầu. Nàng biết Phụng đại ca đang bắt bẻ cho nàng, nhưng mà, hai người dù sao cũng là phụ mẫu nàng, như vậy không hay lắm.

Kể từ sau khi biết bọn họ lừa Bình Nhi lên núi, hắn liền bắt đầu chán ghét hai lão Ngân gia, nghe Bình Nhi kể chuyện ngày trước, hắn càng ghét Ngân phu nhân đối với Bình Nhi không công bằng.

“Ngân bá phụ, Ngân bá mẫu, ta cùng Bình Nhi hai người tình đầu ý hợp, lần này cùng Bình Nhi quay về, chính là muốn hướng hai vị cầu hôn.” Phụng phủ ngậm lại, xem như đều đã qua rồi, hiện tại mới quan trọng.

Ngân Đại cùng Ngân Tiền Đất nhìn nhau, hai người đều lộ vẻ mặt khó xử, “Nhưng. Bình Nhi đã có hôn ước rồi.”

Vì thay nữ nhi tìm một chỗ tốt, bà đã tìm một lượt khắp thành Lạc Dương mới tìm được một nam tử không tệ. Hắn cũng không để ý quái lực của Bình Nhi, bằng lòng lấy nàng làm vợ. Bây giờ như vậy, xem ra là bà tự chuốc phiền toái rồi, nữ nhi sớm đã lừa được hàng thượng đẳng.

“Chỉ là có hôn ước mà thôi, còn chưa bái đường thành thân, chỉ cần bá phụ, bá mẫu đồng ý giải trừ hôn ước là được. Việc bồi thường sẽ do Phụng gia chúng ta hoàn toàn chịu trách nhiệm.” Đơn giản mà nói, hắn là đang nói với hai lão Ngân gia, nữ nhi của các người, ngoài ta ra, ai cũng không thể gả.

Lời nói bá đạo như vậy, hắn lại nói một cách quang minh chính đại, làm tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Cái này.... các người vừa mới quay về, vẫn nên đi nghỉ ngơi trước rồi tính sau.” Ngân Đại ra mặt trì hoãn.

“Đạ, phụ thân. Vậy tui con đi chải đầu rửa mặt trước, đợi lát nữa ăn cơm sẽ nói sau.” Ngân Bình Nhi cũng phụ họa, hi vọng Phụng phủ đừng làm phụ mẫu nàng khó xử.

Phụng phủ còn chưa kịp trả lời đã bị Ngân Bình Nhi kéo mạnh người. Trước khi ra khỏi cửa, hắn quay đầu lại ánh mắt lạnh lùng nhìn hai lão Ngân gia, ý tứ uy hiếp vô cùng rõ ràng.

“Lão gia, cái cái cái này làm thế nào mới được? Chúng ta đều đã bàn xong với đối phương rồi, nói sau khi Bình Nhi trở về sẽ lập tức thành thân, bây giờ lại xuất hiện ra một Trình Giảo Kim, còn không dễ chọc nữa.” Ngân Tiền Đát vỗ vỗ ngực, vừa nãy ánh mắt Phụng phủ trước khi rời đi dọa bà toát hết mồ hôi hột.

Ngân Đại tức giận trắng mặt nhìn bà, “Mới đầu đã nói với bà rồi, không cần vội vã gả nữ nhi đi, ai kêu bà không nghe lời, lại còn nhân lúc nữ nhi không có nhà, lừa con rể vào cổng. Bây giờ thì hay rồi, nữ nhi cùng Phụng công tử người ta tình đầu ý hợp, vợ chồng son thắm thiết vô cùng, xem bà tiếp theo phải làm thế nào!” Lúc đầu ông cũng hết nước hết cái khuyên thế tử hồi lâu, nhưng chính là khuyên không được.

Chuyện hôn sự kia vẫn là bà mặt dày van xin đối phương ngàn lần, vạn lần mới cầu được, bây giờ muốn giải trừ hôn ước, đối phương mà bằng lòng mới lạ!

Ngân Tiền Đát xụ mặt xuống, đáng thương chu miệng lên, “Làm sao thiếp biết được sẽ thành thế này, lão gia, bây giờ phải làm sao?” Bà cũng biết bản thân sai rồi, nhưng mà làm cũng làm rồi, bây giờ có nắng cũng có ích lợi gì.

“Theo ta thấy, vẫn là giải trừ hôn ước trước mới được, không dễ gì có người thật lòng yêu thương Bình Nhi, thế nào ta cũng thuận theo nữ nhi lần này.” Ngân Đại đối với nữ nhi chính là áy náy tới đau lòng. Lúc trước lừa nữ nhi ra khỏi nhà ông cũng có phần, nữ nhi từ nhỏ đến lớn chịu ủy khuất cũng không ít, lần này ông thân làm phụ thân, nếu không bênh vực nữ nhi, quả thực không còn là người nữa.

Ngân Tiền Đát vẻ mặt đau khổ, không biết làm thế nào đành gật đầu, “Thiếp biết rồi, sẽ xử lý.” Chỉ nhìn điệu bộ đó của Phụng phủ, đã biết hắn thương nữ nhi thương tới tận tâm can rồi, nếu thực sự muốn bà gả nữ nhi cho người không yêu, chuyện tàn nhẫn như vậy, bà thân làm mẫu thân này cũng không làm được, có điều.... ai, rốt cuộc nên nói thế nào với đối phương đây?

Đưa Phụng phủ đi vào sân nhỏ của mình, Ngân Bình Nhi trên đường nhìn thấy nha hoàn, nô bộc mắt trừng lớn nhìn nàng, cười gật đầu. Sau khi đi vào phòng khách, nàng mới mở miệng, “Phụng đại ca, đừng vậy mà, dọa phụ mẫu của muội rồi.” Nàng quay đầu nhìn người ở phía sau, khuôn mặt mỉm cười.

“Không dọa muội là được.” Hắn càng thích nhìn nét mặt tươi cười như vậy của nàng, không có bất kỳ ưu tư nào, đơn thuần bởi vì vui vẻ mà nở nụ cười.

“Không phải muội còn có một vị ca ca ư? Sao không thấy huynh ấy?” Phụng phủ hỏi.

Ngân Bình Nhi lắc đầu, “Muội cũng không biết.” Nàng nghiêng đầu nhìn tên nam bộc đang đứng hầu hạ bên cạnh, “Thiếu gia đâu?”

Tên nam bộc đang nhìn đến há hốc mồm nghe thấy giọng nói của nàng mới hoàn hồn lại, “Thiếu gia? Thiếu gia cùng cô gia tương lai đi tiệm sách chọn sách rồi.” Hắn trả lời theo trực giác.

Một mũi tên lạnh lùng bắn về phía hắn, trong đôi mắt đen của Phụng phủ tràn đầy hàn ý, “Nói chuyện cẩn thận chút, khi nào sẽ trở về?” Hừ! Hóa ra cái tên không biết lượng sức mình kia đã thân thiết với người nhà này như vậy rồi.

Nam bộc sợ tới mức toàn thân run rẩy, “Là, là là, tiểu nhân biết, thiếu, thiếu gia cùng bằng hữu ra ngoài, đã.... đi, đi được nửa canh giờ rồi, chắc sẽ sớm, sớm trở về.” Hắn lắp ba lắp bắp nói, cũng rất thức thời đổi lại câu chữ.

Vị công tử anh tuấn này để ý xưng hô như vậy, lại cùng tiểu thư tay nắm tay, không phải là tiểu thư.... đã tìm được tình nhân trước rồi? Vậy Lâm công tử ở trong phủ phải làm thế nào?

“Cùng nhau đi chọn sách? Vị bằng hữu đó rất thường đến tìm thiếu gia sao?” Ngân Bình Nhi cảm thấy có chút không đúng.

“Không phải, tiểu thư, vị công tử đó ở tại phủ chúng ta một thời gian rồi.”

“Hắn cũng ở trong phủ?” Ánh mắt Ngân Bình Nhi khẽ tối sầm lại. Mẫu thân an bài như vậy, không phải là muốn nàng nhanh chóng thành thân sao? Không lẽ ngay cả đại ca và phụ thân đều tán thành mẫu thân làm như vậy?

“Đúng vậy, tiểu thư. Không có việc gì tiểu nhân xin lui trước.” Nam bộc khẩn cấp muốn đi chia sẻ thông tin động trời mới phát hiện ra với người khác, tiểu thư đã đưa tình nhân trở về trước rồi, thật là quá khiến người giật mình.

“Đi xuống đi.” Phụng phủ mở miệng thay Ngân Bình Nhi đang tâm phiền ý loạn.

Nam bộc vui vẻ khom mình hành lễ, lòng bàn chân cứ như bôi dầu chạy đi rất nhanh. Chính lúc hắn sắp bước ra khỏi cửa phòng khách, Ngân Bình Nhi lại cất giọng, “Đợi đã.”

Nam bộc buồn bực xoay người, “Tiểu thư, xin hỏi còn có việc gì phân phó?”

“Ta hỏi ngươi, mấy người ta thu nhận lúc trước đâu rồi?” Trong lòng nàng vốn đã hiểu rõ.

Nam bộc chần chờ một lúc mới mở miệng, “Tiểu thư rời đi không lâu, phu nhân liền cho bọn họ ra khỏi phủ, đa phần mọi người đều tìm được công việc mới, có thể tự chăm sóc bản thân.”

Nàng gật gật đầu, “Ừ, đi xuống đi.” Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, có điều mẫu thân như vậy cũng có lòng rồi, còn giúp mấy người đó tìm được công việc, có nơi để ở, như vậy cũng tốt.

“Đừng buồn.” Phụng phủ vỗ vỗ tay nàng, an ủi.

“Muội không buồn, kỳ thực mẫu thân làm như vậy mới đúng, sự giúp đỡ chân chính lẽ ra nên làm giống như mẫu thân vậy.” Lần này rời khỏi nhà thay đổi rất nhiều suy nghĩ của nàng, không, nên nói là, tất cả những bí mật che giấu nàng sau khi sáng tỏ, nhân sinh của nàng cũng theo đó mà thay đổi. “Muội nghĩ, phụ thân muội sinh bệnh có lẽ cũng chỉ là lý do gạt muội rời đi, vì đúng là tốt cho mẫu thân an bài lại từ đầu những người lười biếng ăn không ngồi rồi trong phủ.” Dứt lời, nàng giương mắt nhìn hấn, “Phụng đại ca, huynh sớm đã biết rồi đúng không?”

Phụng phủ khẽ thờ dài, “Huynh biết, vì thế huynh mới.”

“Huynh mới trên đơn thuốc của phụ thân, kê vị thuốc kịch độc.” Ngân Bình Nhi thay hấn nói ra lời vẫn chưa nói.

Phụng phủ ngăn ra, “Làm sao muội biết?”

Ngân Bình Nhi đưa ngón tay trở ra chỉ chỉ vào đầu mình, “Phụng đại ca, muội là đơn thuần không phải ngu ngốc, ở với huynh lâu như vậy, cương mục bản thảo cũng biết không ít. Lúc huynh viết đơn thuốc muội cũng ở đó, mấy tên thuốc có phần hiếm thấy muội vẫn còn ấn tượng. Sau khi đối chiếu với y thư, mới phát hiện đều là dược thảo chứa độc tính cực mạnh.” Lúc đó nàng đã cảm thấy kỳ quái rồi, chỉ là cũng không nghĩ ngợi nhiều.

“Thật thông minh.” Phụng phủ không ngờ, với đầu óc của nàng, lại cũng có thể phát hiện ra sự tình không đúng. “Vậy sao muội không hỏi huynh?”

Nàng cúi mắt xuống, nhìn vào chỗ bàn tay hai người đang nắm, bàn tay to ngăm đen nhẹ nhàng yêu thương nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng ngần của nàng. “Bởi vì... nếu vạch trần ra, muội không có cách nào ở bên cạnh huynh nữa.” Lời nói ra khỏi miệng, khuôn mặt liền đỏ bừng lên.

Nàng á, nhìn thấy hấn ngoài mặt thì lạnh lùng cứng rắn nhưng trái tim lại dịu dàng, cũng không muốn rời xa trái tim kia, thích có hấn bầu bạn, cho dù phát hiện sự tình có chút kỳ quái, nàng cũng tình nguyện chọn việc không rời đi. Bởi vì, nàng muốn ở bên cạnh hấn.

“Cảm ơn muội.” Nhìn nàng, Phụng phủ thật lòng cảm tạ nàng.

“Phụng đại ca?”

Phụng phủ ôm lấy eo của nàng, “Nếu không có muội, huynh nghĩ huynh vẫn sẽ sống ẩn dật trong núi sâu. Cảm tạ ông trời đã ban cho muội thiên phú, mới có thể khiến muội thông qua được thử thách, ở bên cạnh huynh.” Hấn nghĩ, có lẽ trời cao chính là đã an bài cho nàng và hấn nhất định sẽ gặp nhau.

“Huynh càng ngày càng biết nói ngọt rồi.” Cảm động đến đỏ mắt, nước mắt xiu chút nữa lại muốn rơi xuống. Bây giờ nàng mới biết, hóa ra hấn là người biết nói chuyện như vậy. “Muội cũng cảm ơn ông trời, cho muội được ở bên cạnh huynh.”

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa hề cảm thấy một thân quái lực có thể giúp nàng đạt được điều gì, bây giờ, nàng cũng xem như phát hiện ra điểm tốt rồi, đó chính là hấn.

“Muội yêu huynh.” Cảm động tràn ngập trong ngực, cuối cùng hóa thành lời yêu thương tha thiết.

Phụng phủ ôm chặt nàng, ghé vào bên tai, thì thầm, “Huynh cũng yêu muội, tiểu ngọc tử của huynh.”

Giương mặt tươi cười cùng nước mắt tràn đầy hạnh phúc tuyệt mỹ, “Huynh mới là của muội. độc y mặt giấu độc nhất vô nhị.” Nàng nhớ tới lúc hai người mới gặp, hấn thật sự rất giống Hùng (gấu) thần y ở trên núi.

“Đúng vậy. của muội.” nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, hôn lên cánh môi mềm mại của nàng.

Ngân Tiên Đát rất muốn sớm đem chuyện hôn sự xử lý cho xong, nhưng mà... bà thật sự không có dũng khí nói ra khỏi miệng. Vì thế chuyện này ngày này kéo sang ngày khác, nhanh chóng đã đến ngày thứ ba rồi, mà bà vẫn chưa nói ra, còn muốn bọn hạ nhân không được phép nhắc đến chuyện tiểu thư đã quay về phủ.

Mãi đến khi Lâm Vũ An ở trong Ngân phủ nghe được tin tức Ngân Bình Nhi trở về, chủ động tới viện của nàng tìm người, tất cả mọi chuyện mới được sáng tỏ.

Ngồi trong phòng khách, Ngân Bình Nhi đang chăm chú vui đầu đọc sách y thuật, nàng hi vọng sau này có thể trở thành thê tử đảm đang có đủ năng lực giúp Phụng phủ.

Lâm Vũ An bước vào phòng khách liền nhìn thấy nàng đang ngồi trong phòng, nhất thời chỉ có thể ngo ngác nhìn khuôn mặt nàng, không thốt được lời.

nào.

Lâm Vũ An vốn là một vị công tử quan gia, chỉ là sau đó gia đạo sa sút, sống qua nhiều ngày tháng khổ sở, hắn mới bằng lòng cưới Ngân Bình Nhi. Cũng bởi vì ngày tháng khổ sở trải qua quá lâu, hắn không muốn nghèo khổ nữa, nghĩ rằng cưới một ác thê vẫn còn hơn chết đói. Hắn vốn tưởng rằng người phải lấy là một vô diêm nữ mặt mày hung tợn, không ngờ rằng...

Ngân Bình Nhi không những diện mạo vô cùng đáng yêu, xinh đẹp ngọt ngào, xem ra dáng vẻ cũng không giống như trong thành lưu truyền, là nữ nhân không bỏ sức mạnh vô cùng lớn, tính khí nóng nảy.

Ngân Bình Nhi lơ đãng ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy hắn đang đứng gần người ở cửa, đôi mày thanh tú nghi hoặc khẽ chau lại, “Người là ai?” Nàng trước giờ chưa gặp qua người này.

Giọng nói của nàng đánh thức Lâm Vũ An đang ngây ngốc, “Hả..... Ta....” Không kìm được lòng tiến lại vài bước, dung mạo xinh đẹp ngọt ngào của nàng lại mê người như vậy, cái miệng nhỏ đỏ hồng giống như đang chờ người cắn lấy.

Ánh mắt của hắn làm Ngân Bình Nhi cảm thấy rất không thoải mái, đặt sách trong tay xuống đứng dậy, “Người rốt cuộc là ai? Ai cho phép người vào nơi này? Mau rời đi!”

Lâm Vũ An nhìn điệu bộ khắt trương như vậy của nàng, cười cười, “Bình Nhi, muội không cần lo lắng, ta là Lâm Vũ An, là trượng phu tương lai của muội.” Thật sự kiểm được rồi, không những có tiền có của mà còn là thiếu nữ xinh đẹp.

Ngân Bình Nhi sửng sốt, hắn chính là vị hôn phu mà mẫu thân giúp nàng chọn ư? Đôi mày thanh tú không khỏi nhíu chặt hơn, tiêu chuẩn của mẫu thân cũng có phần quá thấp rồi..... Guột đã, hắn nói hắn là trượng phu tương lai của nàng, vậy... “Mẫu thân ta chưa nói với người sao?”

Cái này đến lượt Lâm Vũ An không hiểu, “Nói, nói cái gì?”

Ngân Bình Nhi mắng thầm trong lòng mấy câu, bắt đầu nhìn hắn, “Mẫu thân ta vẫn chưa nói với người chúng ta muốn giải trừ hôn ước sao?” Liên biết sự tình không đơn giản như vậy.

Kinh ngạc trừng lớn mắt, “Người, người nói cái gì? Giải trừ hôn ước?” Hắn không dám tin gầm nhẹ lên, cả người bỗng chốc được thổi bay lên trời nay lại bị người hung hăng đạp xuống địa ngục.

“Đúng vậy, ta đã có ý trung nhân rồi, vì vậy muốn giải trừ hôn ước với người.” Mặc dù Ngân Bình Nhi cảm thấy có lỗi với hắn, nhưng lời nên nói vẫn phải nói.

Lâm Vũ An bước nhanh về phía trước, “Ai cho phép? Ai cho phép người giải trừ? Hả?” Nắm lấy vai của nàng dùng sức lắc mạnh, hắn kích động rống to hét lớn.

“A! Người buông ta ra.” Ngân Bình Nhi uống thuốc xong, khí lực so với người bình thường cũng chỉ mạnh hơn một xú mà thôi. Lâm Vũ An trong cơn phần nộ sức mạnh vô cùng lớn, nàng hoàn toàn không thoát ra khỏi sự khống chế của hắn.

“Người dám từ hôn? Ban đầu là người trăm cầu ngàn cầu, muốn ta nhất định phải cưới người. Sau khi ta đồng ý, người lại đột nhiên dám nói muốn từ hôn?!” Lâm Vũ An không có cách nào chấp nhận được, khắp thành Lạc Dương đều biết hắn sắp cưới nữ tử quái lực này, bây giờ hắn đột nhiên bị từ hôn? Không ---- Không thể được, thế này hắn sẽ thành trò cười của tất cả mọi người!

Hắn không muốn sống tiếp những ngày tháng nghèo rớt mùng tơi này nữa, cơ hội này tuyệt đối không để người khác cướp mất!

“Phượng đại ca, Phượng đại ca! Người đâu!” Đau đớn trên vai làm Ngân Bình Nhi nhăn mặt lại, lớn tiếng kêu to.

“Không được phép kêu! Không được phép kêu!” Nàng vừa kêu Lâm Vũ An liền luống cuống, bàn tay lớn vội vàng bịt miệng nàng lại, hoang mang nhìn khắp bốn phía, cố gắng kéo nàng đi. Đang lúc muốn đi vào trong phòng---

“Buông nàng ra!”

Phượng phủ vẻ mặt lạnh lẽo, chậm rãi bước vào trong phòng, đôi mắt đen thâm thúy có chút kìm nén cơn giận. Nhìn thấy nam tử lạ mặt đang bắt lấy Ngân Bình Nhi, lửa giận tăng cao, muốn trực tiếp động thủ đánh hắn ta nhưng lại sợ sẽ ngộ thương Bình Nhi, hắn mới nhìn lại không xuống tay.

Cảm nhận được khí thế bức người của đối phương, Lâm Vũ An sợ hãi đột nhiên co tay lại, Ngân Bình Nhi nhân cơ hội dùng sức đẩy hắn ra, chạy nhanh về phía Phượng phủ.

Lâm Vũ An trước là hoảng sợ, mà sau đó đưa tay ra muốn bắt lại Ngân Bình Nhi, nam tử cao to khí thế khiếp người đã xuất hiện trước mặt hắn. Một giây sau, cả người hắn đều bị quăng bay lên trời, đầu tiên là bị đánh văng lên trên bàn ghế, tiếp đó văng lên tường, cuối cùng từ trên tường từ từ trượt xuống, té xiêu trên đất.

Phượng phủ tiến về trước một bước, vẫn còn muốn cho hắn thêm một trận, Ngân Bình Nhi vội vàng nắm lấy tay hắn, “Phượng đại ca, đừng đánh nữa.”

“Hắn dám khi dễ muội, thì đừng mong giữ lại mạng mình!” Ngân Bình Nhi bình yên đứng bên cạnh hắn, hắn cũng không che đậy cơn tức giận điên cuồng nữa, sát khí trong đôi mắt đen không giảm, hắn thật sự muốn giết chết Lâm Vũ An!

Ngân Bình Nhi vội vàng lắc đầu, “Phượng đại ca, không thể giết người này.”

“Tại sao?”

Nàng cười khỏ, nhìn người ở dưới đất, “Bởi vì hắn chính là trượng phu mà mẫu thân tìm cho muội.”

“Cái gì?!” Phượng phủ khinh thường liếc người nằm dưới đất một cái, lại quay đầu nhìn thấy nàng nhẹ gật đầu, hần nhất thời cảm thấy vừa nãy không nên ra tay đánh tên này, trực tiếp hạ độc, một lần giải quyết có vẻ nhanh hơn!

“Ta không đồng ý, ta tuyệt đối không từ hôn!” Lâm Vũ An mặt đã sưng hơn một nửa, oán giận đập tay lên bàn, “Tên dã man nhà ngươi, lại dám ra tay đánh ta!” Hắn phẫn nộ trừng mắt nhìn Phượng phủ đang đứng bên cạnh Ngân Bình Nhi.

Ngân Đại bụm mặt lắc đầu, thật sự mắt hết thể diện mà, nương tử lại cứ nhiên có thể chọn loại người như vậy làm trượng phu cho nữ nhi? Cũng may vẫn thật sự chưa gả nàng cho hắn, nếu mà gả thật, ngày tháng của nữ nhi sau này sẽ rất khó sống.

Trên đại sảnh Ngân phủ, tất cả mọi người đều tề tựu đông đủ, trừ Ngân Chính Thường ra. Hắn thẹn với muội muội của mình, vì thế không dám xuất hiện trước mặt nàng, hơn nữa lại còn nghe nói muội tề tương lai không dễ chọc, sớm đã chuẩn đi trước.

Ngân Tiền Đát cũng không nén được giận, “Phượng phủ, thật sự xin lỗi.” Nghe nữ nhi kể lại tình huống xong, bà cũng xấu hổ đến mức không ngẩng đầu nổi.

“Kêu hắn giao ra tín vật.” Phượng phủ lười biếng không muốn phí lời với loại người này.

“Lâm công tử, ta nghĩ hai nhà chúng ta vẫn không thích hợp kết làm thông gia, trước đây đồ đạc đáp ứng cho ngươi, ta đều đã đưa rồi, vẫn là giao ra hôn thư cùng tín vật đi.” Ngân Tiền Đát chủ động lấy ra thư hôn ước kết làm thông gia lúc ban đầu cùng vật ước hẹn của bên nhà trai.

Nhắc đến đồ vật này nọ, mặt Lâm Vũ An lập tức biến thành màu gan heo, “Bà nói cái gì?! Bà tưởng rằng tôi vì tiền mới lấy nàng?”

Hắn đột nhiên lớn tiếng ồn ào, tất cả mọi người đều lộ vẻ khinh thường.

Ngân Đại cùng Ngân Tiền Đát cũng không tiện nói gì, nếu nói hắn đúng hóa ra không phải thừa nhận chính mình dùng tiền để lừa gạt hiền tế, nhưng nếu nói không phải, dường như lại dễ dàng cho tên khốn kiếp này rồi.

Đúng là không có việc gì lại gây chuyện, ông tức giận trừng mắt nhìn phu nhân một cái. Ngân Tiền Đát xấu hổ gật nhẹ khóe miệng, bà cũng chỉ là có lòng thôi, nào biết sẽ biến thành thế này.

Ngân Bình Nhi khẽ thở dài, nàng cũng không biết phải làm thế nào, nếu nói không lấy lại được hôn thư, nàng cùng Phượng đại ca không có cách nào thành thân, chỉ cần náo loạn đến nha môn, sẽ liên quan tới vấn đề pháp luật, thật phiền phức.

“Ngươi muốn bao nhiêu tiền mới đồng ý giao đồ ra?” Phượng phủ dứt khoát, hần nhìn ra được, người này ngoài việc không cam tâm ra, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là muốn nắm chặt lấy Ngân Bình Nhi, để bản thân có cơ hội trở mình.

Lâm Vũ An chính là không thích điệu bộ đó của hắn, giống như không coi mình ra gì, hừ nhẹ một tiếng, hỏi tiền phải không? Được, vậy hắn ra một giá, chặn miệng hắn không nói được lời nào! “Một trăm vạn hai trăm lượng!”

Tất cả mọi người trên sảnh đều há hốc mồm kinh ngạc, một, một trăm vạn hai trăm lượng!

“Ngươi đừng có quá đáng! Một trăm vạn hai trăm lượng?!” Ngân Tiền Đát xém chút nữa là đứng dậy giậm chân, tên tiểu tử này đơn giản chính là công phu sư tử ngoạm!

Lâm Vũ An ung dung cười, “Sao, không đưa ra được phải không? Vậy Ngân Bình Nhi cứ chờ gả cho ta đi! Haha!” Nhìn sắc mặt khó coi của mọi người, hắn cực kỳ vui vẻ, ánh mắt tà khí nhìn Ngân Bình Nhi một cái.

Ngân Bình Nhi rụt người lại, trốn ra phía sau Phượng phủ, “Phượng đại ca, muội không ngăn cản huynh nữa. Muội thấy huynh nói đúng, vẫn là độc chết hắn cho đỡ phiền phức.” Lúc này nàng cực kỳ tán thành suy nghĩ này.

Phượng phủ cười nhẹ vài tiếng, “Không phải lúc này muội còn nói ông trời có đức hiếu sinh sao, còn muốn huynh tha cho hắn một mạng?” Nha đầu này thay đổi cũng thật nhanh.

Cái đầu nhỏ của Ngân Bình Nhi lắc qua lắc lại, “Ông trời sẽ tha thứ cho huynh, Phượng đại ca, nhớ cho hắn chết thống khoái một chút, muội không muốn nghe thấy hắn kêu rên.” Dù sao là hắn giết, không phải nàng, vì vậy không sao cả.

“Haha...” Phượng phủ lần này nhin không được cười lớn, “Nha đầu muội.” Học xấu rồi, tâm nhãn cũng trở nên sâu như vậy.

“Ngươi cười cái gì?” Lâm Vũ An thấy hắn không hề lo lắng chút nào, lửa giận trong lòng càng điên cuồng, giương giọng hỏi.

“Cho ngươi, lập tức giao đồ ra đây.” Phượng phủ cảm thấy thật sự rất buồn cười, một trăm vạn hai trăm lượng? Hắn có phần quá coi thường Phượng

phủ rồi.

Cứ cho là mấy năm nay hấn trị bệnh miễn phí không lấy tiền, nhưng hấn còn có gia thế hậu hĩnh không phải sao. Phụng gia hấn ở phương Bắc chính là gia đình phú hào, chút ngân lượng này không lẽ không có?

Hấn sống trên núi mấy năm nay, kiên trì không về nhà lấy ngân lượng chính là tiết kiệm sức lực, lại còn thực sự cho rằng hấn nghèo tới mức không mua được một bộ quần áo sao? Phải biết rằng Phụng gia hấn bao đời nay đều buôn bán được liệu, kinh doanh được liệu sáu tỉnh phương Bắc đều do Phụng gia một tay làm chủ. Một trăm vạn hai trăm lượng, căn bản chỉ là hạt cát trong sa mạc.

“Người có bản lĩnh thì lấy ra!” Lâm Vũ An còn lâu mới tin hấn có một trăm vạn hai trăm lượng. Mặc dù trang phục hấn mặc xem ra gia cảnh có chút giàu có, nhưng số tiền lớn như vậy, người bình thường không thể có được.

“Hấn đương nhiên có bản lĩnh, ta nói lão huynh, người cũng đừng quá xem thường vị đệ đệ này của ta!” Giọng nói vang dội từ ngoài sảnh truyền đến, một vị nam tử tướng mạo giống Phụng phủ, cười sang sảng bước vào trong sảnh.

Phụng phủ thở dài, sao lại là huynh ấy tới? “Phụ mẫu đệ đâu?” Hấn rõ ràng muốn cô cô viết thư mời phụ mẫu đến, sao lại là huynh ấy?

Nam tử nhếch mép cười, “Cửu cửu cùng cửu mẫu hai ngày nữa mới tới, ta đến trước xem mặt đệ tức a.” Hấn dùng lực vỗ vào vai Phụng phủ.

Vai khẽ đau, Phụng phủ nghiêng người liếc hấn một cái, cúi đầu ghé sát tai Ngân Bình Nhi, “Tác dụng của dược đã hết chưa?”

Ngân Bình Nhi cong ngón tay lên tính tính, đã qua năm canh giờ rồi, “Ừ, thuốc hết tác dụng rồi, sao thế?” Sao bỗng nhiên lại hỏi nàng việc này?

Phụng phủ cười cười, “Đợi chút nữa ta muốn muối ra quyền, quyền thứ nhất nhớ đừng dùng lực, chém quyền ra là được, có điều quyền thứ hai nhớ dùng một phần lực.”

Ngân Bình Nhi nghi hoặc gật đầu, “Biết rồi.”

“Một trăm vạn hai trăm lượng phải không? Cho người, giao đồ ra đây.” Nam tử thẳng thắn từ trong ngực rút ra một xấp ngân phiếu, đếm cũng không đếm liền đưa cho Lâm Vũ An.

Lâm Vũ An choáng váng, ngo ngác đưa tay ra, mở ra xem, mỗi tờ đều là mệnh giá mười vạn hai, ước chừng có 10 tờ! “Một, một trăm vạn hai...”

“Đồ.” Bàn tay mở ra giật giật.

Có một trăm vạn hai này rồi, muốn cưới nữ tử thế nào mà chẳng có, Lâm Vũ An lập tức rút ra từ trong ngực hôn thư cùng vật đính ước, không thèm nhìn mà đặt vào tay hấn, “Một trăm vạn hai! Hahaha! Ta phát tài rồi! Ta phát tài rồi!” Có một trăm vạn hai này, hấn có thể khôi phục lại cuộc sống trước kia rồi!

Phụng phủ kéo Ngân Bình Nhi đi đến gần bên cạnh Lâm Vũ An, nhìn chuẩn hướng rồi nói, “Bình Nhi.”

“Hả?” Ngân Bình Nhi chần chừ một chút, nhìn thấy Phụng phủ hất hàm lên khích lệ, lúc này nàng mới ý thức xuất quyền ra.

Lâm Vũ An tay vừa mới cầm ngân phiếu một trăm vạn hai xong vui mừng quá độ, lại một lần nữa ném mùi vị bay lên cao, hơn nữa còn sợ hãi kêu lớn. Lần này hấn thật sự tin lời đồn đại trong thành, hóa ra Ngân Bình Nhi thực sự sức mạnh vô cùng! Nghĩ tới lúc này bản thân còn cứng rắn kéo nàng đi, hấn không khỏi mềm nhũn chân, té lộn nhào rồi khỏi Ngân phủ.

“Bốp bốp bốp!” Ngân Đại, Ngân Tiền Đát cùng mấy nô bộc khác toàn bộ đều choáng váng, hoàn hồn trở lại lập tức vỗ tay kịch liệt, thật sự quá mạnh!

“Oa... thật lợi hại.” Nam tử mới đến được dịp mở rộng tầm mắt, cũng vỗ tay theo.

“Bình Nhi, huynh giới thiệu với muội, vị này là đại đường ca của huynh, bây giờ thì...” Lại một lần nữa kéo Ngân Bình Nhi đi đến bên cạnh nam tử, chọn chỗ tốt, “Ra quyền!”

“Này, chờ đã! A---” Nam tử mới vừa giơ tay lên muốn đỡ, nhưng lại đánh không lại lực đạo mạnh mẽ như dùi núi lấp biển kia, trở thành người thứ hai bay ra khỏi đại sảnh.

Ngân Đại, Ngân Tiền Đát cùng những nô bộc khác lại một lần nữa vỗ tay cổ vũ!

“Bổ sung một câu, hấn chính là người hại huynh bá sư năm đó.” Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hấn lại đợi không chỉ mười năm nha!

Ngân Bình Nhi che miệng cười, “Ha ha ha...” Nàng biết hấn là đang báo thù năm đó bị nhốt trên núi, y phục cũng không có mà mặc. Nàng càng cười càng vui vẻ, trực tiếp dựa sát vào ngực hấn, nhịn không được giơ tay lên, đánh vào ngực hấn một cái.

“A-----” Lần này tới lượt Phụng phủ kêu rên.

Mọi người thấy thế cười vang, đây chính là hại người thành ra hại mình.

Ngân Bình Nhi rút cuộc cũng đã nhìn thấy sư phụ Kỳ Khải của Phụng phủ, ngay buổi tối thành thân của nàng và Phụng phủ.

Nàng vốn đang ngoan ngoãn ngồi trên giường đợi Phụng phủ, trong phòng dĩ nhiên còn có mấy nha hoàn cùng hi nương. Nhưng đột nhiên, tiếng nói chuyện của nha hoàn cùng hi nương đều không thấy nữa, trong phòng yên lặng như tờ, vô cùng quỷ dị. Nàng nhin không được xốc khăn che mặt lên xem đã xảy ra chuyện gì, không ngờ trước mặt đột nhiên xuất hiện một lão nhân gia đầu tóc bạc trắng, đang mở to hai mắt nhìn nàng.

Không sai, thực sự chính là đang nhìn nàng, cơ hồ mặt đối mặt, mắt đối mắt, gần đến nỗi Ngân Bình Nhi sắp nhìn không rõ mặt ông rồi.

Im lặng một hồi, Ngân Bình Nhi mới chậm rãi mở miệng, “Á... Sư... phụ?” Trục giác cho nàng biết vị lão nhân gia này chính là sư phụ của Phụng phủ. Bởi vì Phụng đại ca đã từng mô tả diện mạo sư phụ cho nàng, so với lão nhân gia trước mặt giống y như đúc, mà từ khi hẹn ước với Phụng đại ca, nàng đã không xem hán là sư phụ, ngược lại bắt chước Phụng đại ca gọi Kỳ Khải là sư phụ.

Lão nhân gia cười híp mắt, lùi lại hai bước, lúc này Ngân Bình Nhi mới nhìn rõ đồ mặc trên người lão nhân gia, cư nhiên lại là bộ đồ cưới giống nàng y như đúc!

Nhất thời, trong lòng Ngân Bình Nhi có dự cảm không tốt, chỉ mới muốn mở miệng la lớn, bả vai đột nhiên tê rần, cả người đều đứng yên không thể nhúc nhích.

“Cháu dâu ngoan của ta.” Lão nhân gia tinh nghịch cười khoát tay, “Ta chính là đợi rất lâu rồi mới đợi được cơ hội này chính tên đồ đệ hư, con trăm ngàn lần cũng không được lên tiếng nha!”

Đưa tay ra nhấc cháu dâu lên vai, nhẹ nhàng xốc nàng lên, đặt trên xà nhà trong tân phòng. Ngân Bình Nhi không thể động đậy, bị dọa cho sợ đến toát mồ hôi hột, đôi mắt to ra sức đảo quanh.

Cầm khăn đỏ ở một bên lên, lão nhân gia đội lên đầu trước, sau đó búng nhẹ ngón tay. Ngân Bình Nhi liền nhìn thấy mấy nha hoàn cùng hi nương lại cử động trở lại, sự việc vừa xảy giống như chưa từng xảy ra.

“Kỳ quái, sao lúc này giống như đột nhiên ngủ thiếp đi vậy?” Hi nương khó hiểu nhìn trái phải.

Một vài nha hoàn về mặt hồ nghi, lại nhìn về phía giường hi, tân nương tử vẫn ngoan ngoãn ngồi trên giường, vài người cũng không để ý nữa, tiếp tục chờ.

Không bao lâu sau, tiếng huyền não ở ngoài cửa vang lên, hi nương cùng nha hoàn toàn bộ mở miệng cười, chờ tân lang bước vào đôi hồng bao thật lớn.

Cửa được mở ra, mặc măng bào màu đỏ, tân lang trước ngực đeo một quả tú cầu đỏ bước vào, theo sau còn có rất nhiều nam nữ, toàn bộ đều là thân thích của Phụng. Liều hai nhà.

“Phụng phủ, nhanh lên, vén khăn trùm đầu lên, ta đợi xem đệ tức tương lai xinh đẹp thế nào!” Đại nhị tử Liều gia cười hi hi âm ỷ.

Một đám người vừa nghe liền ồn ào theo, Phụng phủ cười cười, cầm lấy hi xứng mà hi nương bên cạnh đang bưng, từ từ đi đến bên giường, chậm rãi vén khăn đỏ lên.

Tiêu rồi! Ngân Bình Nhi ngồi trên xà nhà cao lập tức nhắm mắt lại, không dám tiếp tục nhìn nữa.

Chỉ thấy khăn đỏ phủ mặt sau khi được vén lên, nụ cười bên miệng của Phụng phủ cũng đông cứng lại, một đám đang náo loạn động phòng đứng phía sau toàn bộ cũng há hốc mồm.

Ngồi trên giường không phải tân nương mỹ lệ mới gả, căn bản chính là một lão đầu mặc đồ của tân nương, ông thậm chí còn giả bộ thẹn thùng, quăng cho Phụng phủ đang cứng ngắc sừng sốt vài ánh mắt quynh rừ.

“Tướng công!” Giọng nói ông ẹo vang lên.

Mọi người trong phòng nhất thời đều sồn hết gai ốc, sợ hãi nhìn lão nhân gia, nhất là Phụng phủ, sắc mặt trở nên tối sầm, mà sau đó không ngăn yết hầu, rống to long trời lở đất – “Lão đầu chết tiệt này, ta làm thịt ông----”

Nghĩ cũng biết, tân phòng loạn thành một đồng, chỉ nhìn thấy tân lang tức hồng hộc cầm hi xứng liều mạng đuổi đánh lão nhân gia. Lão nhân gia lại giống như đứa trẻ đang chạy cho hán đuổi theo.

Nhìn dưới đất một trận hỗn loạn, Ngân Bình Nhi thật muốn rơi lệ vì mình, sao không ai nghĩ đến nàng? Tướng công, mau đến cứu nàng a!

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: KẾT THÚC

Gió núi thoang thoảng thổi tới, lẫn trong gió là mùi thức ăn thơm phức cùng với tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc.

Cách đó không xa, trên thảm cỏ xanh trải đầy hoa, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang nô đùa, tiếng cười từ nơi đó truyền đến.

Bóng dáng lớn thì ngọt ngào đáng yêu, trên khuôn mặt không hề bắt gặp dấu vết của thời gian, vẫn như một thiếu nữ da thịt tinh tế trắng nõn. Bóng dáng nhỏ hơn khuôn mặt cũng có nét xinh đẹp ngọt ngào tương đồng.

“Mẫu thân, người biểu diễn thêm lần nữa cho Huân Nhi xem đi!” Tiểu cô nương lúi kéo mẫu thân mình, làm nũng nói.

Nữ tử khó xử lắc đầu, “Không được, lần trước lúc biểu diễn bị phụ thân con bắt gặp, phụ thân con giận ta tới mấy ngày lận.”

Tiểu cô nương lắc lắc cánh tay nàng, “Mẫu thân, làm ơn, làm ơn mà... Huân Nhi thật sự muốn nhìn thêm lần nữa! Mẫu thân ---” Nàng cố gắng phát huy hết bản năng của một tiểu hài tử, nũng nịu làm xấu đủ mọi kiểu.

Bị mẹ nheo một hồi, nữ tử rút cục đầu hàng, “Được rồi, chỉ lần này thôi, con giúp mẫu thân canh chừng nhé!” Vì nữ nhi, nàng đành phải đồng ý.

Tiểu cô nương vui vẻ gật đầu, “Dạ, Huân Nhi biết rồi!”

Nữ tử đứng dậy rời khỏi thảm cỏ đầy hoa, đi đến một bên rừng nơi cây cối mọc san sát nhau. Quan sát trong chốc lát, sau đó đi đến chỗ một gốc cây đại thụ, vỗ nhẹ lên thân cây.

“Mẫu thân, có lên ----” Tiểu cô nương ngồi trong biển hoa vỗ tay cổ vũ.

Nữ tử nhìn xung quanh, hô nhẹ hai tiếng, hai tay ôm thân cây, thở sâu rồi mới dùng sức. Thân cây đại thụ lay động, lá cây theo đó rơi xuống, lại dùng thêm chút lực lay động, thân cây liền bị nàng nhổ lên.

“Woa! Mẫu thân tuyệt quá! Lợi hại quá! Woa ----” Tiểu cô nương càng vỗ tay hăng say, mặt hưng phấn đến đỏ bừng, hô to.

Thấy nữ nhi cổ vũ như vậy, nữ tử cũng rất vui vẻ, còn dùng tay nâng thân cây đại thụ lên vài cái, “Thế nào, mẫu thân lợi hại lắm phải không?” Nàng nhún mày hỏi.

Tiểu cô nương dùng sức gật đầu, “Dạ, mẫu thân là tuyệt nhất!” Mẫu thân của biểu ca cùng biểu tỷ khác, không có một người nào có thể lợi hại hơn mẫu thân của nàng.

Ha ha ha, lần sau vào thành gặp biểu ca, biểu tỷ, nàng nhất định phải khoe với bọn họ. Biết gầy bàn tính, biết ngâm thơ thì tính là gì cơ chứ, ai có thể cùng mẫu thân nàng so tài!

“Ngân Bình Nhi! Phụng Xảo Huân!” Một tiếng gầm từ xa truyền đến.

Hai mẫu tử đồng thời rụt bả vai. Ngân Bình Nhi đang nâng thân cây nhanh chóng đem cây quăng xuống một bên. Tiểu cô nương nằm xuống thảm cỏ giả bộ ngủ, làm bộ không nghe thấy gì.

Mới từ trên núi hái được thảo trở về, Phụng phủ liền chứng kiến một màn như vậy, thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười, bắt đắc đi lắc đầu đi đến bên cạnh thê tử, “Bình Nhi, không phải ta bảo nàng không được nhổ cây sao?”

Thê tử của hần thích nhổ cây, làm cho trước căn nhà gỗ của hần trở một mảnh. Vì vậy hần đành phải tìm cách đánh lạc hướng sự chú ý của hai mẫu tử bọn họ, bảo hai người đi trồng hoa. Có điều thê tử hần lại không biết khống chế, sớm muộn gì cũng có một ngày, trước nhà bọn họ sẽ không còn cái cây nào.

Thật là, không biết có phải năm đó do hần kêu nàng nhổ cây hay không, lại làm gọi lên ham mê nhổ cây độc đáo này của nàng.

Ngân Bình Nhi vô tội vươn ngón trỏ chỉ vào nữ nhi đang nằm trong biển hoa, “Là nữ nhi, con bảo thiếp nhổ!” Nàng chỉ là thuận theo ý người mà thôi.

Bàn tay véo cái mũi nhỏ xinh của nàng, Phụng phủ nắm tay thê tử hướng phía biển hoa mà đi, “Nàng nha, đã bao tuổi rồi, còn nghe theo nữ nhi làm mấy chuyện này.” Cúi người, hần ôm lấy nữ nhi đang giả bộ ngủ, vỗ mông nàng một cái, “Mẫu thân bị người dạy hư rồi.”

Tiểu cô nương ôm cổ hần, mở mắt ra nhìn mẫu thân cười cười, ánh mắt đáng yêu nháy nháy. Ngân Bình Nhi hướng nữ nhi giơ lên ngón tay cái, mẫu tử đều cười đến vui vẻ.

“Về đến nhà, một người phạt đi chép sách thuốc, một người quỳ bàn tính.” Phụng phủ nắm chặt tay nhỏ bé của thê tử, ôm chặt nữ nhi, cùng đi về gian nhà gỗ của hần.

“Há? Đùng mà, Phụng đại ca.”

“Gi ẹ? Đùng mà, phụ thân ---”

Mẫu tử hai người đồng thanh kêu than

“Ha ha a.....” Tiếng cười thuần hậu phát ra qua khe cửa, tràn đầy hạnh phúc cùng mãn nguyện.

[Toàn văn hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Hùng Dạng Độc Thần Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.